

**ДОРОТИ ЛОДЪН
Д-Р КУИН
ЛЕЧИТЕЛКАТА**

Превод от английски: Вера Андреева, 1997

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

ЕДИН СЪВСЕМ ДРУГ СВЯТ

Локомотивът пухфафкаше задъхано, следвайки пътя си през девствената природа на Колорадо. Необичайна за сезона горещина тегнеше над земята. Свежите, току-що раззеленили се падини се редуваха с невзрачни скали от пясъчник, чийто червеникав прахоляк сякаш проникваше навсякъде. Мяркаха се индианци, прекъснали лова си заради приближаващия влак, които от гърбовете на своите кончета се взираха надолу към огнения жребец на белия човек.

В купето бе задушно, смазващата жега не допускаше дори и най-лек полъх отвън. Една млада жена с розов на цвят пътен костюм подпра глава на кадифената облегалка и затвори очи. В тази своеобразна изолация от външния свят, в която дори и тракането на колелата по релсите нямаше достъп, пред вътрешния ѝ взор се заизнизваха картини: мимолетни гледки и сцени от досегашния ѝ живот, чийто ход бе променен рязко с неотдавнашното ѝ решение. Всичко или почти всичко, което досега бе определяло нейния живот, трябваше да остане безвъзвратно в миналото. Едно-единствено нещо бе съхранила грижовно в настоящето си и занапред то щеше да определя всичките ѝ действия: обичта си към своята лекарска професия.

Д-р Микаела Куин бе родена в Бостън, щата Масачузетс на 15 февруари 1833 година. След като се сдоби с цели четири дъщери, баща ѝ бе очаквал с надежда, че най-сетне ще му се роди син, който, щом порасне, да застане рамо до рамо с него и в лекарския му кабинет, и в научноизследователската му работа. Ала вместо момченце, което трябваше да бъде кръстено Майкъл, съдбата му донесе петата дъщеря Микаела.

Още от малка тя бе твърдо решена да следва медицина, за да поеме по бащиния си път — точно така, както той се бе надявал да постыпи най-малкото му дете. Да, обаче в никой университет не допускаха жени. Дамският медицински колеж в щата Пенсилвания бе

първият медицински институт в Съединените щати, който най-сетне позволи и на жените да стават лекарки. И когато Микаела положи и последния си изпит, баща ѝ д-р Куин постъпи така, че изненада неприятно, по-скоро направо стъписа бостънското общество, като определи дъщеря си за своя съдружничка в лекарския си кабинет.

Така изминаха цели седем години на плодотворна съвместна работа, отличаваща се с взаимно уважение към професионалните качества на другия, в съчетание с искрената обич между бащата и дъщерята, когато по-старият в малкия лекарски екип почина. Това скръбно събитие лиши Микаела не само от баща ѝ, но и от един наставник и учител, от живия пример на жертвоготовен лекар, който бе поставил живота си в служба на своите пациенти.

Друг, не по-малко тежък удар бе за нея фактът, че след смъртта на баща ѝ старите пациенти постепенно се отдръпнаха и престанаха да търсят лекарска помощ в кабинета „Д-р Куин“. През самотните си часове в приемната към кабинета Микаела скоро осъзна, че дори и в град като Бостън общественото мнение все още повелява на жената да си седи в кухнята и да прилага медицинските си познания за благото на собственото си семейство или в крайен случай като акушерка. Майката на Микаела споделяше изцяло това мнение и не скриваше ни най-малко какво е според нея положението на нещата.

— Крайно време е да погледнеш фактите в очите, Микаела. Баща ти, Бог да го прости, не ти завеща нищо друго, освен безпочвени фантазии — каза тя на дъщеря си. — Вече си на повече от трийсет години! Крайно време е да се огледаш дали няма някой мъж наоколо, с когото да си създадеш собствено семейство.

— Аз обещах на татко, че ще продължа да работя в неговия кабинет. Дипломирана лекарка съм и това не са безпочвени фантазии, а реален факт.

— Този факт навсярно е играл известна роля в научния свят на твоя баща. Но в нашия непретенциозен живот той няма абсолютно никакво значение — възрази майка ѝ.

— Ами тогава е крайно време да си потърся такъв живот, в който този факт ще има някакво значение.

А когато няколко дни по-късно в „Глоуб“ бе поместена обява, че в малко градче в Колорадо търсят лекар, Микаела реагира спонтанно и описа в телеграма до автора на обявата на какво е способна и какъв е

профессионалният й опит. Не беше изминала и една седмица, когато пасторът от Колорадо Спрингс ѝ отговори също телеграфически и ѝ предложи мястото.

Микаела бе щастлива, че е намерила селище, където са необходими и се ценяха способностите на един практикуващ лекар, независимо дали е мъж или жена. Представяше си с удоволствие как протяга ръка за помощ на заселниците в тази погранична зона край ничията земя на индианците.

С всяка измината миля, докато влакът криволичеше напред през нажежената от слънцето местност, Микаела оставяше зад себе по още едно късче от родната си цивилизация. Тя съзнаваше, че една по-различна култура, различен език или цвят на кожата не са достатъчно основание, за да се страхуваш от някого или не дай си Боже да му пожелаеш с ненавист злото. И все пак стомахът ѝ се свиваше осезателно, когато съглеждаше индианци от пощенския дилижанс, с който бе продължила пътуването си след последната железопътна спирка. И то на доста по-наблизо виждаше тя сега индианците, отколкото от прозореца на влака. Правителството беше разпоредило на отколешните обитатели на тези места да обитават резервати в собствените им някога земи, като армията упражняваше надзор над тях. Ако повече от двама индианци се озовяха заедно извън резервата, постъпката им се смяташе за наказуема.

Посред едно селище или по-точно казано струпване от обикновени дървени къщи, дилижансът спря изведнъж.

— Добре дошли в Колорадо Спрингс, господа! — извика кочияшът.

Микаела открехна леко прашната завеска на страничния прозорец и погледна навън. Явно бяха в самия център на Колорадо Спрингс. В нестройна редица няколко къщи ограждаха нещо като площад.

В същото време обитателите на селището започнаха да се стичат около слизашите от дилижанса, като посрещаха някого от пристигащите или приемаха пратки. Появата на пощенския дилижанс явно бе едно от малкото забавления, които животът в тази отдалечена местност предлагаше.

Микаела стъпи колебливо върху стъпалото на дилижанса. Поколебавайки се малко на половин разстояние от земята, тя се огледа

за миг наоколо. След това пусна решително и другия си крак надолу, подхвани полите си, доколкото ѝ беше възможно — трудно начинание, като се има предвид, че с дясната си ръка придържаше лекарската си чанта, която се оказа доста обемиста. А кишата долу, като последно възпоминание за продължителното топене на обилните снегове, не бе особено препоръчителна за един пътен костюм, пък бил той и от най-груб плат.

Пазейки предпазливо равновесие, за да не джапне с ботушите от фина кожа в най-близката локва, Микаела се добра до верандата пред местната бакалница, където хамалите се бяха строили вече.

— Извинете, — заприказва тя мъжа, който също бе наблюдавал пристигането на дилижанса от прага на своя магазин — къде бих могла да намеря преподобния Джонсън?

— Долу, в черквата — ѝ отговори бакалинът и огледа Микаела от глава до пети.

Явно една такава дама, облечена с бостънски шик не беше обичайна гледка в Колорадо Спрингс.

— Смятате ли, че бих могла да си оставя багажа тук, докато разговарям с негово преподобие? — продължи да разпитва Микаела.

— Макар и да се намираме на погранична територия, — отбеляза мъжът с доста кисело изражение — не всички хора, които живеят тук, са крадци.

— Не съм имала предвид подобно нещо — побърза да уточни Микаела. — Само си помислих, че бих могла да досадя на някого.

Мъжът вдигна изненадано вежди.

— В такъв случай няма защо да се притеснявате, госпожо, тук има достатъчно място.

Микаела понечи да се запъти право към черквата, ала погледът ѝ точно навреме се спря върху размекнатата почва. И дума не можеше да става за сравнение с павираните улици в Бостън! Накъдето и да погледнеш — само кал и киша. И тя реши да премине пътя си, доколкото е възможно по достъпните веранди на къщите, дори и това да я принуждаваше да заобиколи значително при похода си към черквата.

По този начин тя премина покрай почти всички сгради на площада, без да има възможност между другото да заобиколи едно — ако се съди по „дамите“ пред него — съвсем недвусмислено заведение.

За Микаела това беше като ходене по голи щикове. А кръчмарските хубавици с техните нескопосни и легко предизвикателни рокли оглеждаха от своя страна елегантната дама с подозрителни погледи.

Пред бръснарницата лекарката се спъна в една разкована дъска и за малко щеше да се строполяса. Бръснарят откликна на това с ироничното „Оппала“, обаче Микаела само си оправи шапката върху русите си, прибрани нагоре коси и продължи с високо вдигната глава.

Когато най-сетне се добра до черквата, тя откри на един прозорец някакъв мъж, който се беше покатерил по една стълба и полагаше свежа боя по рамката.

— Извинете, да не би вие да сте преподобният Джонсън — заприказва го Микаела.

— Да, аз съм — отговори пасторът и се взря в непознатата, висока на ръст жена. — Какво мога да сторя за вас, госпожо?

Тя вдигна решително черните си очи към нето.

— Казвам се Микаела Куин, — представи се жената — д-р Микаела Куин. Аз съм новата лекарка.

Джонсън пристъпи към Микаела, като през цялото време си бършеше съвсем бавно ръцете с един парцал. — Ами... изглежда е станало някакво недоразумение — започна той. — В телеграмата пишеше Майкъл Куин.

— Не, Микаела! — поправи го Микаела и положи неимоверно усилие да се усмихне.

Пасторът я погледна безпомощно.

— Тъй ще да е... — кимна с глава той, след което махна подканващо с ръка по посока на централния площад. — Бихте ли ме придружили, моля?

— Разбира се — отговори Микаела и решително се запъти отново през калта на Колорадо Спрингс, когато ненадейно погледът ѝ беше прикован от едно струпване на хора недалеч от черквата.

Неколцина войници стояха точно пред група индианци. Сред тях имаше още един бял мъж, който обаче не беше от армията, ако се съдеше по облеклото му.

— Какво става там? — попита Микаела пастора, който вървеше на няколко крачки пред нея.

Джонсън се обърна за миг.

— Това е полковник Чивингтън от щатите — обясни ѝ той, продължавайки да върви и посочи мъжа с офицерската униформа. — Преговаря с вожда на чейените Черното котле за местността северно от Санд Крийк, за да...

Той не можа да си довърши изречението си, защото един кратък, ужасяващ вик на съпровождащата го му попречи да продължи.

— О, за Бога, госпожо Куин! — извика духовникът и се втурна към Микаела.

Тя тъкмо полагаше усилия да стане права от калта, в която току-що принудително бе имала възможност да се вгледа съвсем отблизо. Опита се да оствърже от роклята си полепналата мръсотия, което се оказа не особено многообещаващо начинание, като се има предвид колко лепкави бяха буците кал.

— Благодаря ви, ваше преподобие, ще се оправя някак си. Не се притеснявайте — успокои тя пастора. След което си нагласи шапката както трябва и продължи да върви.

— Хорас, тука ли си? — извика Джонсън, когато стигнаха до пощата.

— Да, ваше преподобие — прозвуча отговорът някъде отвисоко.

— Тук съм.

От перваза на покрива се подаде дългнестата физиономия на мъжа, който обслужваше пощата на Колорадо Спрингс.

— Хорас, сещате ли се за телеграмата на лекаря от Бостън? Какво пишеше най-отдолу?

— Какво имате предвид? — попита Хорас объркано.

— Нали нищо не сте променили? — продължи да настоява пасторът.

— Разбира се, че не съм! — отхвърли пощаджията неговите подозрения възмутено. — Само дето изписах правилно името.

— Благодаря, Хорас — отговори пасторът с въздышка, след което се обърна отново към лекарката. — Цялата тази работа ми е много неприятна. Ние, естествено, ще ви изплатим всичките разходи за пътуването.

— Не ми е ясно, за какво е нужно това — каза Микаела и погледна въпросително духовника.

— Ние разчитахме, разбира се, че ще дойде мъж — започна преподобният Джонсън — и...

— Колорадо Спрингс има нужда от лекар и аз съм точно това. Не виждам какво повече има да говорим?

— Ами работата е там, че ние тук все още не сме имали лекарка.

— Все някога нещо става за първи път — възрази Микаела с усмивка. — Къде бих могла да си намеря стая? — огледа се тя с търсещ поглед околовръст.

— В хотела на вдовицата Купър... Обаче тя не дава стаи на сами жени — побърза да добави пасторът.

Без да се поколебае нито за миг, Микаела се обърна кръгом и се запъти с бърза крачка към къщата, над чийто вход бе написано с големи букви „Пансион“.

Преподобният Джонсън тръгна с нея.

— Слушайте, госпожо Куин, вие не можете да останете тук. Може и да сте лекарка, обаче преди всичко вие сте неомъжена, а в целия град няма нито една-единствена сама жена, освен... искам да кажа, която е почтена.

Той погледна пътеш към кръчмата, на чиято врата се мотаеха момичетата и хвърляха на сърчите погледи към минувачите.

— Тогава е крайно време, поне една неомъжена и въпреки това почтена жена да защити честта на града — възрази Микаела и продължи да крачи напред непоколебимо.

След няколко крачки вече стигна до пансиона и похлопа на вратата.

— Чуйте ме, госпожо Куин, аз ви моля още веднъж... — започна пасторът отново.

В този миг вратата на пансиона се отвори. В рамката на вратата изникна една леко закръглена жена в разцвета на силите си с тъмна, прибрана на кок коса. Спретнато завързаната ѝ престишка подхождаше дотолкова на добродушната ѝ физиономия и любезните ѝ очи, че в крайна сметка човек не можеше да не добие най-благоприятно общо впечатление. В ръцете си държеше надолу с главата една шарена кокошка.

— О, ваше преподобие, какво има? — поздрави тя пастора свойски.

— Шарлот, стана една ужасна грешка — започна Джонсън.

— Едно съвсем дребно недоразумение, нищо повече — прекъсна го Микаела. — Аз съм д-р Микаела Куин, новата лекарка на Колорадо

Спрингс.

Върху лицето на жената се изписа изненада, която бързо се смени с приветлива усмивка.

— Вие сте новият лекар?

— Аз вече ѝ обясних, че вие приемате само мъже... — понечи да заговори негово преподобие.

— О, но това не е никакво задължително правило, а се дължи само на сравнително рядката поява на дами по нашите места — възрази Шарлот, която направи стъпка встрани и покани Микаела да влезе. — Заповядайте, госпожо Куин. Матю, — обърна се тя в същия миг към най-големия си син — върви да помогнеш на негово преподобие да донесе багажа на госпожа Куин.

— Да, ама роклята ти е мръсна! — никакъв дребосък с руса косица и няколко опадали предни зъбчета се вмъкна в дневната през отворената врата на съседната стая. — И въпреки това ти си истинска докторка, така ли? — попита той, леко фъфлейки.

Микаела прихна от смях.

— Да, така е — отговори тя.

— Тогава значи сте ходили в колеж? — намеси се на свой ред едно около 12-годишно момиче, което също беше любопитно да види със собствените си очи новата наемателка.

— Да, това също е вярно — съгласи се Микаела. — В колеж и дори в университет.

Вдовицата Купър понечи да се извини за любопитните си деца.

— Брайън, не вдигай врява — смъмри тя изтърсачето си, след което тикна кокошката в ръцете на дъщеря си. — Я занеси това вън, Колийн. Аз трябва най-сетне да покажа на д-р Куин нейния нов дом.

Това бе неголяма, но светла стая. Намираше се в ъгъла на сградата и имаше прозорци и към площада, и към страничната пресечка. Ако се съди по простиchkата, но спретната наредба, явно Шарлот Купър бе работлива и старателна домакиня. Дори и една прашинка не можеше да бъде открита по мебелите, а ленените кърпи направо скриптяха от чистота.

— Е, при нас за съжаление не е чак толкова елегантно, както сте свикнали в Бостън — извини се тя и ръката ѝ беше вече върху дръжката на вратата, докато Микаела разглеждаше стаята. — Давам

стai под наем предимно на войници. Но се надявам, че въпреки това ще се чувствате добре.

После тя кимна на Микаела още веднъж най-любезно и остави своята наемателка сама.

Микаела отвори куфара си. Завита с одеяло най-отгоре беше скътана добре изработена рамка за картина. В нея бе поставена дипломата й, висяла над писалището в кабинета, където бе работила с татко си.

Тя я взе в ръка, помилва с два пръста стъклото и се загледа в нея угрожено. Всъщност беше очаквала, че в Колорадо Спрингс ще я посрещнат с отворени обятия, ала явно и тук отношението към една млада лекарка беше съвсем същото както в родния Бостън, находящ се на толкова много мили разстояние от тук — в един съвсем друг свят.

На другата сутрин времето май пак се ориентира към обичайните за сезона температури. Небето сияеше наистина безоблачно и синьо, ала студеният вятър от планините фучеше около къщите на Колорадо Спрингс.

Микаела вдигна яката на дрехата си както се беше запътила заедно с хазайката си към смесения магазин на Лорън Брей. Новата обитателка на града възнамеряваше да даде обява в някой вестник, обаче Шарлот Купър й обясни, че заради това би трябвало да отиде чак до Денвър. Поради това Микаела прие съвета на жената и написа една бележка, която възнамеряваше да закачи на дъската за обяви в магазина на Брей. Покрай тази дъска рано или късно щеше да мине почти всеки, който живееше наоколо.

Докато вървяха, Шарлот осведоми набързо младата жена за някои от видните личности в градчето.

— Оня там е Джейк Сликър — каза тя и посочи притеснено към мъжа, който стоеше пред бръснарницата. — Вече е успял да извади няколко зъба и да постави две-три пиявици. Поради това се смята за лекаря на градчето.

Микаела разпозна мъжа, който предния ден й беше подвикнал подигравателно „Оппала“, когато се спъна.

— Боя се, че той не може да търпи никаква конкуренция — пошепна тя на спътничката си.

— Никаква женска конкуренция — уточни Шарлот. — Жените, които имат медицинска подготовка, може да бъдат търпяни само като акушерки.

— В Бостън не беше кой знае колко по-различно — съгласи се с нея Микаела и изгледа една бременна жена, която минаваше през площада. — Но аз бих се запознала на драго сърце с акушерката на Колорадо Спрингс. Смятам, че съвсем скоро ние двете ще започнем да работим заедно.

Шарлот се закова изведнъж на мястото си за миг.

— Но вие вече се запознахте с нея! — извика тя и с усмивка на уста влезе в магазина подир д-р Куин.

— Какво ще обичате, скъпи дами? — попита собственикът Лорън Брей, мъж на около 60 години, веднага щом клиентките влязоха в магазина му.

Микаела си спомни за няколкото думи, които бе разменила с търговеца след пристигането си. Въпреки че сега г-н Брей предлагаше услугите си по всички правила на търговската любезност, излъчването му си беше все така грубовато както предишния ден.

— Благодаря, нищо — отговори Шарлот и от името на Микаела.

— Д-р Куин, новата лекарка, би искала да закачи само нещо на таблото.

По лицето на търговеца пробяга тик. Неговата все още любезна физиономия се вледени.

— Съжалявам, — каза той най-сетне — обаче таблото вече е запълнено.

— Ами, според мен някои от тези обяви са доста отдавнашни и сигурно са изиграли вече своята роля, тъй че биха могли да бъдат свалени може би — предложи Шарлот.

— Нали ви казах, че няма място — продължи да настоява Брей и им обърна гръб.

В този миг един друг посетител се покашля.

— Какво по дяволите искат тия тук? — попита един войник, който тъкмо се канеше да си купи някакви дреболии.

Д-р Куин и вдовицата Купър се стъписаха от думите му. В това време на вратата се появиха двама мъже, които Микаела бе видяла отдалече в деня на пристигането си. В единия, на чиято глава се

мъдреше разкошна корона от пера, тя разпозна главата на Черното котле. А до него стоеше мъжът, когото бе взела за цивилен.

Като за бял човек той изглеждаше малко странно. Видът му бе по-скоро присъщ на индианците. Върху широките си рамене носеше наметка от ръчно предена вълна в традиционните за индианците цветове. Косата му падаше на вълни до раменете и само проницателните му сини очи придаваха на лицето му облик на бял мъж. На колана му, една съвсем приста кожена кайшка, не висеше колт.

Лорън Брей посочи безмълвно табелката, закачена на таблото за обяви: „Влизането забранено за кучета и индианци“.

Микаела погледна последователно няколко пъти ту към мъжете на входа, ту към табелката. След което посегна решително с нежната си ръка.

— Тук има нещо, което отдавна е трябвало да бъде свалено — каза тя и подаде на господин Брей дървената дъскица.

В този миг човекът от американската армия ѝ издърпа грубо табелката от ръката.

— Не пипайте чуждата частна собственост, госпожа! — скара ѝ се той. — Табелката принадлежи на притежателя на този магазин.

И закачи табелката отново на кукичките. Атмосферата в малкото помещение бе напрегната до експлодиране. Всички до един бяха затаили дъх в очакване на неизбежната развръзка.

С крайчеца на окото си Микаелаолови едно пестеливо движение на непознатия бял мъж и само части от секундата след това един жужащ звук прониза тишината в магазина. Дървената табелка бе разцепена от една томахавка с такава сила, че треските се разпръснаха из целия магазин.

Войникът тутакси извади пистолета си и освободи предпазителя. В същия миг до дългокосия бял мъж никакво животно изръмжа заплашително. То се озъби, пяна изскочи по муцуната му, а тялото му, готово за скок, потръпваше от напрежението, което предхожда битката, на живот и смърт.

Очите на войника се заковаха върху животното. Той се поколеба за секунда, ала след това си прибра колта в кобура на пояса.

Белият човек даде знак на дресираното куче вълча порода и то веднага се успокои и овладя дивата си природа.

Войникът продължаваше да фиксира настойчиво противника си, който все още стоеше неподвижно на вратата. След това мина покрай него и излезе от магазина заедно с другаря си.

Сега вече дългокосият пристъпи безмълвно към таблото за обяви и издърпа томахавката си, която стърчеше забита в дървото.

Без да се поколебае Микаела закачи на новопоявилото се място своята обява. „Търся къща, която става и за лекарски кабинет.“

Непознатият я изгледа преценявашо. Микаела отвърна на погледа му също тъй настойчиво и няколко мига двамата мълчаливо се гледаха неотстъпно, без да продумат нито дума.

След това вдовицата Купър се съвзе отново, хвана младата лекарка за ръката и я отведе със себе си.

— Елате, д-р Куин, трябва да набавим и коня.

— Кой кон? — попита Микаела учудено, грабна с ръка лекарската си чанта и се остави да бъде отведена от жената, поела съвестно майчинската си роля.

— Коня, от който се нуждаете, за да посещавате пациентите си — заяви Шарлот категорично.

— А, да, точно така, сетих се кой кон — потвърди Микаела с леко изнервена усмивка. — Довиждане, господа — извика тя през рамо на излизане от магазина.

— Знаете ли какво, — заобяснява й Шарлот, веднага щом се отдалечиха достатъчно, за да не бъдат чути — живеем в свят, който не е толкова модерен, колкото си мислим. Ще има да се сблъсквате с доста предразсъдъци, докато бъдете приета тук като лекарка, че и в добавка и като неомъжена жена. А що се отнася до индианците, то в тази страна има само малцина, които не ги смятат за диви получовеци.

Изпод една от верандите изскочи гъст дим и двете жени за малко щяха да се задушат. Той идваше от ковашкото огнище, където се нажежаваха железа, а на наковалнята ковачът обработваше металните късове с мощни удари.

— Здравей, Робърт И. — смени рязко темата Шарлот. — Какви са тия чудесни коне. И да не би единият от тях да е за продан? — попита тя, след като й мина един кратък пристъп на кашлица.

Чернокожият ковач погледна колебливо двете жени.

— Кой иска да купува кон? — попита той провлечено.

— Питам само, дали един от конете не е за продан — повтори въпроса си вдовицата Купър.

— Пинто и Мечо — отговори ковачът небрежно и се изправи с целия си импозантен ръст пред Микаела. Лекарката се промъкна покрай него и последва Шарлот, която вече оглеждаше преценявашо двата коня.

— Този тук ми харесва! — извика Микаела спонтанно и погали ноздрите на кафявия.

— Много е стар — отсече Шарлот професионално.

— Но изглежда така, сякаш е много добричък — отговори Микаела.

Ковачът сбърчи чело.

И хотелиерката се стъписа за миг.

— Д-р Куин, вие можете да яздите, нали? — осведоми се тя за всеки случай.

— Разбира се — отговори Микаела и понечи да яхне коня.

Ала нещо не беше както трябва. С крак на стремето, стисната с едната си ръка юздата и с другата лекарската си чанта, дамата от Бостън изпълни безпомощен танц около въртящия се кон.

— Набледнете малко по-силно върху стремето — посъветва я Шарлот Купър — Си сто на сто ще успеете.

Отново и отново Микаела се засилваше, за да се добере до непостижимата височина на конския гръб. И изведнъж нейното тяло се издигна сякаш с чужда помощ от земята. Микаела изпълни въртеливо движение и вече седеше на седлото. След като си пооправи шапката, тя се огледа. До коня стоеше непознатият бял човек. Той държеше в ръка бележката, която Микаела току-що бе закачила в магазина на господин Брей. Той се опитваше да я подаде на лекарката.

— Да не би да ви е притеснила моята бележка? — попита Микаела.

— Не — отговори непознатият без всякакъв акцент. — Аз имам предложение към искането в нея.

Къщата, към която я водеше мъжът, чието име Микаела така и не знаеше все още, се намираше малко извън Колорадо Спрингс. Пътят нататък ѝ даде възможност да посвикне с новия начин на придвижване

върху своя кон Мечо, докато дългокосият вървеше бавно до нея, съпроводъдан от кроткото си куче вълча порода.

Къщата бе разположена в идилично кътче посред девствена природа и бе заобиколена с високи дървеса, които щяха да й пазят сянка през лятото, само дето през годините явно никой не се беше възползвал в нея. И къщата изглеждаше доста грохнала. Общо взето това не беше идеалното място, което Микаела си го беше представяла за продължаване на лекарската си практика. И несъмнено то едва ли можеше да се сравнява с модерните помещения, с които беше привикнала в Бостън, да не говорим изобщо за тукашните хигиенни условия.

Микаела слезе предпазливо от коня и направи няколко крачки към дървена къща.

— Какво ще искате за това? — осведоми се тя, докато се качваше по стълбата към верандата.

Мъжът сви рамене.

— Един долар месечно?

Микаела отвори вратата на къщата. В оскъдната светлина, която се процеждаше през капаците на прозорците тя различи мебели и покъщнина. Явно къщата бе напълно обзаведена. Обърна се рязко и кимна на дългокосия в знак на съгласие.

— Вземам я.

Лекарката сложи чантата си на пейката край вратата и извади някакъв предмет от нея. Това бе онай месингова табела, която по-рано висеше пред съвместния кабинет под табелката на баща й. „Д-р М. Куин. Лекарка“ пишеше на нея. Микаела я закрепи върху дървената стена до къщната врата. Полираният месинг бе в странен контраст с изстрадалата от природните стихии стена на къщата.

— Как ви се струва? — попита тя своя придружител и с радостно напрежение зачака присъдата му.

А той отново сви рамене.

— Може би не е най-подходящото нещо за това място.

Микаела погледна още веднъж табелката, дръпна я от стената и си я прибра обратно в чантата.

Май нейният хазайн беше прав.

ГЛАВА ВТОРА

ДИВИЯТ, ДИВИЯТ ЗАПАД

Слънцето бе вече високо над хоризонта, ала и този път нямаше изгледи за такава жега като в деня, когато пристигна Микаела. Както се беше случвало и друг път, Колорадо преживя за кой ли път ненадейни горещини след една току-що свършила зима. Растителността обаче даваше напълно ясно да се разбере, че все още годината не е превалила. Съвсем наскоро бяха покарали неуверено първите зелени листенца на дърветата.

Каруцата, с която трябваше да превозят багажа на новата лекарка на Колорадо Спрингс, все още не беше натоварена до край. Цялото имущество, с което доктор Куин възnamеряваше да пропътува краткото разстояние, се състоеше почти само от нейния пътен багаж. Микаела обаче бе последвала съвета на неуморната вдовица Купър да си купи и няколко кокошки от един фермер.

Развеселена и все пак леко изненадана бе младата лекарка, когато узна, че занапред ще трябва да се справя не само с медицинските си проблеми, но че трябва да усвои и някои основни земеделски и животновъдни похвати.

Кафезите за домашните птици бяха поставени до пътните чанти върху задната дъсчена платформа на каруцата и децата на вдовицата Купър внимаваха, да не би по време на пътуването багажът да из掉落да при тръскането по трапищата и неравностите на пътя.

Шарлот Купър седеше увита с вълнен шал върху капрата на каруцата си и с привични движения дърпаше юздите. На главата ѝ се мъдреше мъжка шапка с внушителни размери.

— Ще ми се да убия Съли заради това! — гневеше се тя докато внимателно направляваше впряга. — Значи наистина ви е накарал да изминете сама пътя на връщане към града? Според мен това е чудовищно!

Микаела се разсмя:

— Но като последствие от това сега успях да узная поне как се казва този мъж — отговори ѝ тя доволно. Беше седнала до вдовицата Купър и като от люлееща се наблюдателница оглеждаше местността, която трябваше да се превърне в нейно убежище. — Той така и не смогна да се представи. А и аз не го попитах как му е името, защото ме хвана страх да не оттегли предложението си ако му давам зор.

Шарлот поклати глава.

— Появрайте ми, аз съм способна да проявя искрено разбиране към всеки човек, който е претърпял някакъв удар на съдбата. Ала какъвто и да е този удар, няма оправдание, ако престанеш да се държиш прилично и вежливо. — Тя дръпна още по-енергично юздите.

— Той защо дава току-така под наем едно напълно обзаведено жилище? — попита Микаела, без да се замисля много върху казаното от своята придружителка. Погледът ѝ проследи очертанията на планините, които изпъкваха ясно на фона на безоблачното синьо небе. — Защо той самият не живее там?

— Известно време живееше там — отговори Шарлот. — Съли се появи тук като миньор след голямата златна треска. Е, и какво може да се случи с един млад мъж, който е в разцвета на силите си? — Тя въздъхна и същевременно се засмя. — Току-що бе дошъл тук, когато видя Абигайл — дъщерята на Лорън Брей. А тя беше истинска хубавица. Той се влюби в нея и двамата се ожениха.

На микаелиното лице се изписа изненада.

— От това излиза, че е зет на Лорън Брей? Но тази сутрин в магазина изглеждаше тъй, сякаш двамата изобщо не се познават.

— Лорън прехвърля върху Съли цялата вина за това, което стана тогава — обясни ѝ Шарлот. — Абигайл почина при раждането на първото им дете. Моята помощ като акушерка не беше достатъчна в случая. Направих всичко, на което бях способна, докато не се наложи да викаме лекар от Денвър. Но когато той най-сетне пристигна, беше твърде късно за Абигайл — и за детето също. — Тя вдигна безпомощно рамене.

Микаела замълча потресена. Не, че ѝ беше за първи път да слуша за подобна участ или като лекарка не я бе сполетявало почти на косъм. Въпреки това тя изпита искрено състрадание към мъжа, когото почти не познаваше. И тя като него бе съвсем сама, обаче по собствено желание се беше откъснала от всички, които ѝ бяха близки, за да може

да си извоюва със свои сили жизнено пространство и да се изяви като лекарка. А на Съли му е било отнето с жесток удар на съдбата онова, което е било най-съкровено в живота му дотогава — неговата любов.

При тази мисъл Микаела се изкашля.

— И къде живее той сега? — попита тя притеснено, докато Шарлот вече подкарваше каруцата към къщата.

— Отиде при чейените. Изглежда те са единствените хора, при които е успял да намери утеша.

Не след дълго Шарлот спря конете. В закътана падина къщата се издигаше пред тях като саркофаг на една несъбудната мечта.

Вдовицата Купър и нейните деца разтовариха багажа заедно с Микаела и й помогнаха да приведе в ред къщата, преди да се нанесе. За кой ли път младата лекарка си даде сметка, че бостънският градски начин на живот, с който беше привикнала досега, по никой начин не можеше да се сравни с делника в Колорадо Спрингс. Децата, които бяха израснали по тези места, се справяха далеч по-добре в ежедневието си.

Вместо слугите, които се грижеха за чистотата и уюта в бащиния ѝ дом, сега Микаела трябваше сама да се хване за метлата, за да почисти пода. Резултатът бяха толкова гъсти облаци прах, които се дигнаха от пода, че просто не можеше да се диша. Ала вдовицата Купър знаеше какво трябва да се направи. Тя напръска леко с вода дъслечния под.

Матю вложи младежките си сили, като с чук и трион се захвани да отстрани по-едрите повреди в къщата, а в това време Колийн подреди кокошарниците и показа на младата лекарка как да се докопва до яйцата, без да бъде накълвана от възмутените пернати. Малкият Брайън пък предпочете да провери най-обстойно какво съдържа лекарската чанта на д-р Майк, както бе предпочел да нарича Микаела.

Когато на свечеряване Шарлот Купър и нейните деца отпътуваха за вкъщи, Микаела все още полагаше усилия да ошета в новия си дом.

Доста особено бе чувството, че се е заселила в къща, към която един чужд човек бе привързан с толкова много спомени. Съли бе изоставил всичко, с което той и Абигайл си бяха служили ежедневно: тенджери, тигани, посуда, един скрин, пълен с неща от чеиза, върху който най-отгоре бе оставена сватбената снимка. А в ъгъла до леглото

имаше дървена люлка — тя така и не бе успяла да изпълни своето предназначение.

Микаела се загледа към пламъците в камината, от където навремени изхвърчаха искри. Може би раздялата с цялото земно имущество бе единствената възможност, която оставаше на Съли, след като бе загубил имането на своето сърце.

Следващият ден бе неделя. Микаела препусна с коня към града, за да присъства на църковната служба заедно с енориашите. Пасторът тъкмо бе започнал да бие камбаната, когато пред черквата се появи не особено опитната все още ездачка.

— Добро утро, госпожо! — Матю Купър се усмихна на Микаела и хвана коня, докато лекарката слизаше от него.

В същото време сестра му Колийн се втурна към Микаела.

— Колко сте красива! — извика тя и не можеше да откъсне очи от елегантния син костюм и украсената с цветя шапка, които новата гражданка на Колорадо Спрингс носеше по случай празничния ден.

И вдовицата Купър се приближи.

— Това е самата истина! Човек може да си помисли, че сте в Бостън — добави тя с леко опечалено изражение.

В този миг Микаела си даде сметка, колко е сбъркала. Ако искаше да бъде приета някога от обитателите на този град, тя трябваше да се превърне в една от тях и да се опита да не се набива в очи. Особено със светски привички и разни модни изхвърляния! Хората около нея носеха дрехи от груби материи, които нямаха особено хубава кройка, а на всичкото отгоре и обувките им имаха основното предназначение да издържат на мокротията по улиците на Колорадо Спрингс.

Микаела бързо съмъкна шапката си от главата и я тикна в чантата на седлото. В този момент тя не можеше да стори нищо повече. Докато закопчаваше капака на чантата, видя през гърба на своя кон вожда Черното Котле, който чакаше полковник Чивингтън край черквата. Той разговаряше с някакъв мъж и през цялото време сочеше към Микаела. С пръст той докосна няколко пъти по доста недвусмислен начин челото си. Неговият събеседник беше Съли.

— Елате! — каза вдовицата Купър в този миг и хвана Микаела под ръка. — Смятам да ви представя на хората.

Тя наистина полагаше всевъзможни усилия да запознае Микаела с колкото се може повече жители на Колорадо Спрингс. Ала към когото и да се обърнеха двете жени, веднага щом Шарлот представяше новата лекарка, хората просто им обръщаха гръб и си продължаваха разговорите.

В този миг над църковния площад прокънтя силен вик.

— Ей, Сликър! — Съдържателят на кръчмата стоеше на доста голямо разстояние и махаше с ръце. — Ела насам! Тук има ранен човек!

Шепот се понесе през сбраното множество, което се беше струпало в църковния двор и веднага след това настана всеобщо раздвижване.

Без никакво колебание Микаела се втурна към коня си, отвърза лекарската си чанта от седлото и се понесе с най-голяма бързина.

— Пуснете ме да мина! Аз съм лекарка! — викаше тя и се опитваше да си пробие път през тълпата от зяпачи. Но никой не й обръщаше внимание.

Джейк Сликър се озова тутакси при ранения, който стенеше от болки, излегнат в една каруца пред кръчмата и започна да се разпорежда:

— Занесете го в моя салон. Той има куршум в ръката!

Микаела избути енергично неколцина мъже и скоро беше вече пред Сликър. Погледът ѝ се закова неотстъпчиво в очите му.

— Оставете ме да свърша тази работа! — настоя тя. — Аз съм лекарка.

Джейк Сликър я погледна за миг изпитателно. После физиономията му се изкриви в пренебрежителна гримаса.

— Ние тук не се нуждаем от вашата помощ, госпожо. Хайде! — обърна се той отново към заобиколилите ги. — Занесете го в салона ми!

Още преди Микаела да успее да каже нещо, раненият бе вдигнат от неколцина мъже, които, без да се съобразяват особено дали не страда от раните си го понесоха небрежно към близката бръснарница.

Сега пък съдържателят на кръчмата се появи на своята веранда.

— Стига сте дигали шум, — разпореди се той — я влизайте веднага вътре! — Имаше предвид момичетата, които работеха в заведението и също бяха наизлезли вкупом, за да не изпуснат представлението.

Микаела с ужас установи, че те са съвсем младички, почти деца, особено една русокоска, която просто не можеше да откъсне очи от младата лекарка, преди да бъде натирена обратно вътре от съдържателя на кръчмата с думите „И за тебе се отнася, Майра!“.

В този миг Микаела долови зад гърба си едно затаено болезнено стенание. Обърна се моментално. До един от стълбовете на верандата седеше облегната никаква жена. Лицето ѝ правеше силно впечатление с пепелявата си бледност. Тя се мъчеше да си поеме дъх и притискаше дясната си длан върху лявата страна на гърдите си.

За Микаела нямаш друг избор, освен да се втурне към жената. Тя извади лекарската слушалка си от чантата и я постави тутакси върху гърдите ѝ.

— Опитайте се да дишате спокойно и равномерно, госпожо! — каза тя на припадналата.

Ала преди да размени с жената и една дума, Лорън Брей сграбчи грубо младата лекарка за ръката.

— Я оставете жена ми на мира — сказа той Микаела. — Това е само един от нейните пристъпи на прилошаване.

— Това не е обикновено прилошаване — възрази Микаела. — Сърцето ѝ бие силно и твърде бързо. Вашата жена страда от опасни нарушения на сърдечния ритъм!

Ала Лорън Брей вече се беше заел да помага на жена си да стане.

— Гледайте си работата! — сряза той Микаела.

— Точно това и правя. Аз съм лекарка и изпълнявам дълга си! — Тя погледна бакалина право в очите.

— Благодаря ви, госпожо — произнесе сега с усилие госпожа Брей. — Взех да се оправям. Това беше само от вълнение. — При тези думи тя се подпря на ръката на мъжа си и се остави да бъде отведена.

В същия миг пронизителен стон прозвуча от бръснарския салон. Изглежда курсумът бе отстранен най-сетне от тялото на ранения, и то без упойка.

Микаела затвори очи и си пое дълбоко въздух. Нищо не бе положително за Колорадо Спрингс от един лекар, поне както пролича

съвсем ясно през този половин предиобед. И тя, д-р Микаела Куин, щеше да бъде този лекар. Трябаше по някакъв начин да успее да убеди хората, че една жена може да се мери преспокойно с мъжете в лекарската професия, колкото и усилия да ѝ се налагаше да положи заради това.

Тя се обърна, за да се върне при коня си Мечо, който продължаваше да стои завързан на площада пред черквата.

Когато мина покрай малкото гробище на градчето, тя забеляза Съли. Беше коленичил пред един гроб със скромен кръст, пред който явно току-що бе поставил свежи клонки. Кроткото куче вълча порода седеше малко по-настрани.

Щом съгледа младата лекарка, Съли скочи припряно, сякаш го бяха спипали на местопрестъплението.

Микаела забеляза колко е смутен. И за да му помогне да излезе от неволкото положение, тя го заприказва:

— Добре, че ви срещам. Исках да ви кажа нещо. В къщата има все още някои ваши неща...

Съли не показа с нищо, че е особено развлнуван от съобщението ѝ. Той погледна равнодушно младата жена.

— Можете да ги задържите. Аз нямам нужда от тях.

Микаела се замисли за миг и продължи.

— Преди малко ви видях да разговаряте с вожда Черното Котле. Какво ви разправяше той за мен?

Съли огледа от глава до пети с леко иронично изражение елегантната жена, която беше толкова напориста.

— Разправях му, че сте личителка. Вождът обаче отбеляза, че сред белите само мъжете се занимават с личителство. — При тези думи той се подсмихна леко.

— И какво искаше да каже вождът с това! — поинтересува се Микаела и навири брадичка в очакване на неговия отговор.

— Той каза, че вие навярно сте една малко шантава бяла жена.

При тези думи Съли си нахлузи шапката, подвикна на кучето си и напусна малкото гробище.

Седмиците се низеха, ала въпреки всички усилия Микаела тъй и не успяваше да спечели доверието на хората от Колорадо Спрингс. Сто

на сто това се дължеше и на значителната отдалеченост на къщата й, поради което тя никакси не се числеше към жителите на градчето. Единственият човек, чиято благосклонност чувстваше, бе Шарлот Купър. И вместо да се изявява като медицинска специалистка, поради необходимостта да се справя с ежедневната си къщна работа Микаела започна да гледа на себе си все повече като на фермерка, макар и с умерен успех, както бе принудена да признае самокритично.

Тъкмо наблюдаваше резултатите от домакинските си усилия в кухнята на своята дървена къща, когато някой почука на вратата — за първи път от пристигането ѝ.

Микаела се стресна малко от необичайния звук.

— Кой е? — извика тя най-сетне.

— Аз съм, Матю Купър — чу се отвън.

Микаела отвори. Косата на младия мъж стърчеше разрошена на челото му и той едва си поемаше дъх. Явно бе яздил доста бързо.

— Мама се нуждае от вашата помощ — заяви той. — Тя е при Емили. Обаче нещо не е наред.

Още не беше изрекъл това, и Микаела вече отвързваше престилката си, а докато приготвяше припряно чантата и всичките си необходими неща, Матю бе вече оседнал коня ѝ.

През седмиците, откакто пристигна, Микаела имаше достатъчно време да се упражни в ездата. Беше ѝ ясно, че живее извън очертанията на Колорадо Спрингс и ще ѝ се налага постоянно да се състезава с времето, когато посещава пациентите си. Предвижданията ѝ се оказаха верни и ето че сега бе в състояние да премине разстоянието до града в галоп. За късо време тя успя да се добере до леглото на Емили.

Младата жена викаше и се гърчеше от болки при затрудненото си раждане. На лицето ѝ бяха избили капчици пот.

Акушерката Шарлот Купър попиваше с влажна кърпа потта от челото ѝ.

— Просто не иска да тръгне това бебе — каза тя на лекарката. — Обърнало се е обратно. Вече се опитах да го завъртя.

Без да се поколебае нито за миг, Микаела отвори чантата си и извади от нея най-различни инструменти. Тя напои бързо една кърпа с някаква течност и я тикна в ръката на приятелката си.

— Дезинфекцирайте слабините на Емили — разпореди се тя докато наместваше слушалката си върху гърдите и корема на родилката.

Вдовицата Купър се стресна.

— Да не сте решили да я режете?

Междувременно младата жена продължаваше да крещи от болка. По всичко си личеше, че силите ѝ няма да издържат дълго.

— Не ни остава нищо друго, иначе ще загубим и двамата — отвърна ѝ Микаела, докато пръскаше друга кърпа с някаква течност. — Бързо, правете това, което ви казвам! Не ни остава много време.

Само след секунди жените си бяха разменили вече местата. Шарлот стоеше до главата на легналата жена, която продължаваше да се мята от болки.

— Притиснете тази кърпа към носа ѝ! И я махнете, когато ви кажа! — каза в това време Микаела и сряза със скалпела кожата на Емили.

Изведнъж тялото на родилката се отпусна напълно.

— Стига толкова! — извика д-р Куин на своята асистентка Шарлот.

Изминаха няколко мига, преди Микаела да извади с ловки движения бебето от корема на упоената му майка.

— Момиченце е. — Тя го поднесе на акушерката, за да може да даде лекарска помощ на майката.

— Нещо не е наред! — извика Шарлот, след като бебето продължи да си лежи напълно спокойно в ръцете ѝ. — Защо не изплака?

В същото време Емили започна да се събужда от упойката.

— Освободете дихателните пътища. Дръжте бебето с главата надолу! — извика Микаела на акушерката, докато в същото време с лявата си ръка натисна отново напоената с етер кърпа върху устата и носа на родилката.

— Но то не диша — извика Шарлот разтревожено.

— Плеснете го де!

Вдовицата Купър се поколеба за миг. След което превъзмогна нежеланието си и плесна силно по дупето новороденото детенце. Бебето тутакси изплака с всичката сила на белите си дробове.

Емили изглежда долови този вик. Тя раздвижи глава насам-натам и отвори очи с усилие.

— Колко хубаво дете — прошепна Шарлот, пристъпи напред и положи бебето в прегръдките на изтощената му майка. — Имахте късмет, Емили — каза тя развълнувано. — Една акушерка не би могла да направи това никога. Д-р Куин спаси живота и на двете ви.

Ала въпреки успеха, новината за който се разнесе из градчето с бързината на степен пожар, пациентите продължаваха да странят от Микаела. Явно дори и подобно медицинско постижение не можеше да убеди гражданите на Колорадо Спрингс, че лекарската кадърност не е монопол на единия от половете. Явно на Микаела не ѝ оставаше нищо друго, освен да си послужи с хитрост, при което неминуемо щеше да ѝ се наложи изпита известни физически страдания.

В една мека утрин на ранното лято тя препусна към града. Навсякъде кипеше всеобщо оживление. На верандата пред бърснарницата се бяха скуччили неколцина мъже и разчепиха най-новите събития в градчето.

Микаела се насочи право към тях. Тя слезе от седлото и завърза Мечо под смаяните погледи на мъжете.

— Бихте ли ми отделили един миг от вашето време, господин Сликър — обърна се тя към съдържателя на бърснарницата.

На неговото лице тутакси се изписа подигравателна гримаса.

— Да не би да искате да ви обръсна? — прозвуча отговорът му под съпровода на бурен смях.

— Ни най-малко — не му остана дължна Микаела. — Нуждая се от вашия лекарски съвет. Имам зъбобол и не мога да си помогна сама.

Бръснарят се стъписа.

— Ами, щом е така — каза той най-сетне. — Моля, заповядайте вътре.

Мъжете се дръпнаха настрани и образуваха нещо като шпалир, за да може Микаела да влезе в мрачното помещение. В него точно по средата имаше едно изтъркано кожено кресло, на което съдаха клиентите на Джейк Сликър. Обстановката не вдъхваше много доверие. За никаква особена хигиена пък изобщо не можеше да се говори!

— Седнете — каза бръснарят и посочи стола с величествен жест.
Микаела седна.

Пред бръснарницата светкавично започна да се събира публика,
която любопитно надничаше от прозореца.

— Моля, отворете си устата — каза бръснарят и бавно насочи
дясната си ръка към лицето на Микаела.

Нейният поглед падна върху превръзката, която обгръщаше
китката на Джейк Сликър. Встрани от бинта си личеше ясно колко
възпалена е кожата му.

— О, вие имате рана — обади се тя. — Изглежда доста зле. Вие
би трябвало...

— Отворете си устата! — прекъсна я Сликър и погледна
заплашително. — Изглежда доста зле — продължи той, като си
послужи с думите на лекарката, след като надникна в устата ѝ и
първоначално съвсем очевидно не можеше да се реши от коя страна на
челостта ѝ да потърси болежките ѝ. — Налага се да го извадя.

Микаела потръпна.

— Да го извадите ли? — попита тя.

Бръснарят се изправи.

— Поискахте моя съвет — отговори той и скръсти ръце на
гърдите си. — Зъбът трябва да бъде изваден.

Микаела хълъзна и се огледа тревожно. След което си наложи да
си върне присъствието на духа.

— Добре тогава — съгласи се тя и се опита да придаде твърдост
на гласа си. — Разчитам безкомпромисно на вашата вещина — рече тя
и погледна мъжа решително.

Сликър изглеждаше изненадан. Явно не беше очаквал подобна
реакция.

— Какво казахте? — попита той още веднъж. — Ами добре, да
го вадя тогава — окопити се той и взе да подрежда инструментите си.

Микаела хвърли поглед встрани. Оскъдната светлина, която едва
се процеждаше през прозорците, проникваше още по-трудно през
тълпата от зяпачи, които се бълскаха отвън. Изглежда доста хора бяха
привлечени от обстоятелството, че в лицето на д-р Куин при бръснаря
се беше появил един съвсем необикновен пациент.

Младата лекарка затвори очи. Никак не ѝ беше лесно да си даде
съгласието за това, което щеше да последва. Ала след като се беше

заела, трябваше да го доведе до край — каквito и мъчения да ѝ струваше. Това бе нейната единствена и може би последна възможност да спечели доверието на хората от Колорадо Спрингс.

В този миг Сликър се обърна отново към пациентката си с клещи в ръка. Микаела отвори уста, а бръснарят посегна с клещите си към едно произволно избрано място от челюстта ѝ.

Зъбът бе здраво вкоренен и на бръснаря му се наложи да се напъне доста.

Най-накрая ръката му извърши рязко движение и Джейк Сликър вдигна високо клещите си с един кътник от челюстта на лекарката.

Откъм публиката на верандата се разнесоха бурни аплодисменти, също като на родео.

Микаела взе дадиша дълбоко и замря за миг. След това се надигна с усилие. Коленете ѝ трепереха малко, обаче все пак успя да запази равновесие.

— Благодаря, господин Сликър, направихте ми голяма услуга — успя тя да продума тя с леко дрезгав глас. — Какво ви дължа?

— Двайсет и пет цента — отговори бръснарят и в гласа му се прокрадна нотка на гордост и достойнство.

Микаела тикна парите в ръката му. Същевременно тя му подаде и едно шишенце.

— Намажете с тази тинктура възпалената си рана, господин Сликър — посъветва го тя. — Действа много добре при подобни наранявания. В противен случай може да си докарате неприятни усложнения.

Тя си взе чантата и понечи да се сбогува.

— Вашият зъб! — задържа я все пак на вратата един възрастен заселник, който междувременно бе разглеждал професионално мнимия причинител на нейните болежки. Той ѝ го поднесе на дланта си. — Нищо чудно, че ви е причинявал болки — кимна той с разбиране и се ухили с беззъбата си уста.

Микаела взе зъба от ръката му. Леко олюолявайки се, тя тръгна към коня си под зорките погледи на любопитните зяпачи.

ГЛАВА ТРЕТА

МЪЧИТЕЛНОТО СБОГУВАНЕ

Микаела крачеше напред-назад из кухнята на Шарлот Купър и се държеше за бузата. — Не може да бъде! — възмути се нейната майчински настроена приятелка и наля още малко вода в легена. — Ама вие наистина ли сте се оставили на този тъпак да ви извади един съвсем здрав зъб! Как не ви е срам да вършите подобни работи!

Микаела седна на един стол до прозореца, за да изслуша проповедта по свой адрес. Тя така и не можеше да определи за самата себе си дали с начинанието си тази сутрин не е попрекалила малко. Притисна с длан туптящата си буза.

Вдовицата Купър обърна поглед към своята гостенка. Като видя, че Микаела все още изпитва болки, на лицето ѝ се изписа съчувствие. Изведенъж обаче очите ѝ светнаха въодушевено.

— О, не! — извика тя. — Чак сега разбрах! Какво великолепно хрумване. Хайде на бас, че Сликър е бил дълбоко потресен от вашата смелост. Та той много добре е знаел, че вие изобщо нямале зъбобол. Да оставиш да ти извадят здрав зъб — на подобно нещо чисто и просто не би се решил никой мъж!

Микаела се усмихна все още малко неуверено.

— Мислите ли?

— Естествено — отговори вдовицата смеейки се. — Ние, жените, сме разбира се по-силният пол!

Микаела се разсмя, доколкото това ѝ беше възможно. За кой ли път се чувстваше окуражена от оптимизма и силата, които се излъчваха от Шарлот. При това и на нея не ѝ беше лесно да се справя с живота. Но може би тази жена черпеше сили и издръжливост тъкмо от безбройните дребни спънки в ежедневието, чието преодоляване я изпълваше с радост и жизненост.

— Кажете ми, Шарлот, — попита Микаела доста предпазливо — как всъщност умря вашият мъж?

Шарлот дръпна чашата кафе от устните си и замълча за миг.

— Той не е умирал никога — отговори тя най-сетне.

Микаела вдигна вежди изненадано.

— Но нали всички ви наричат „вдовицата“?

— Това е израз на вежливост от тяхна страна — махна с ръка Шарлот и въздъхна. Очите ѝ е закована върху глазурата на чашата, сякаш в нея се отразявала картини от безвъзвратно отминали дни. — Имахме ферма в Топика — заразправя тя. — Когато се разрази златната треска, моят мъж я продаде заедно с моя дял, без да ми каже нито дума за това. После дойде при мен и ми предложи да потеглим тутакси заедно с децата и да се заемем с изкопаването на златото.

— Значи той се отказа от сигурността на една разработена ферма, за да се впусне в подобна авантюра? — попита Микаела недоверчиво.

Вдовицата Купър кимна.

— Не случайно тази авантюра беше наречена „златна треска“. Той беше просто като побъркан. И в края на краищата наистина замина. Взе със себе си цялата сума, получена за фермата. Искам да кажа — и моите пари. Всичко, което ми остана, бяха децата. — При тези думи тя замълча за известно време. — И слава Богу! — усмихна се вдовицата, но тутакси поклати глава с очебийна тъга. — Все пак изненадата беше мъчителна.

Микаела кимна.

— Разбирам ви, защото и с мен се случи нещо подобно. Моят годеник никога не водеше разговори за войната — заразказва тя. — Сякаш за него изобщо не съществуваше подобно нещо. Ала един ден се появи с униформа в бащината ми къща, за да се сбогуваме, както се изрази той. Два дни по-късно потегли към бойното поле. — Тя се обърна към прозореца. За първи път от идването си в Колорадо Спрингс мислите ѝ литнаха тревожно към Бостън.

Вдовицата Купър погледна младата си приятелка.

— Два дни — повтори тя и очите ѝ заблестяха. — На жените винаги им остава само да прегълъщат когато, когато ги поставят пред свършен факт. — Тя стана внезапно и плесна енергично с ръце, а след това продължи по обичайния си начин. — Обаче ние не можем да върнем времето назад. Хайде тогава да вървим напред. И какво стана с вашия годеник? Защо не се омъжихте за него?

Очите на лекарката потъмняха.

— Тъй и не ми остана време за това. Той изобщо не се върна от войната — каза тя и изхълца.

Вдовицата Купър се приближи до приятелката си. На веселото ѝ до преди малко лице изведнъж легна печал.

— Няма никакво значение по какъв начин губим някой човек — рече тя шепнешком. — Сбогуването винаги е мъчително.

Времето продължаваше да се точи, без каквото и да било пациенти да потърсят д-р Куин. Микаела живееше самотно в дървената си къща и разнообразяваше монотонното си ежедневие единствено като се отбиваше в града.

През това време тя постепенно бе привикнала към живота на ръба на цивилизацията, както роднините и приятелите на Микаела се изразяваха, щом станеше дума за нейното ново местожителство. Междувременно дори започна да намира определено очарование в работата си като домакиня и селска труженичка в скромното си жилище и неговите околности. А и редовният труд на чист въздух си каза думата — видът ѝ стана по-свеж и здрав в сравнение с когато и да било, чувствуващ се също така много по-яка и несломима, отколкото в Бостън. Дори и споменът за маниерите обличане в бостънското общество заизбледнява все повече и заотстъпва пред необходимостта да се облича с дрехи, подходящи както за езда на кон, тъй и за гостуване при пастора или в други официални случаи.

Микаела тъкмо се беше заела да насече малко съчки за подпалки. Въпреки хода на сезоните нощите бяха хладни и нямаше вечер, в която да не запали огъня в камината в дървената къща.

Изведнъж тропот на препускащи конски копита закънтя все поблизо до усамотената къща. Микаела дигна поглед от работата си и пусна брадвата на земята.

Зададе се някакъв мъж, яхнал мускулест кафяв кон. Пред къщата на лекарката той спря коня. Беше Джейк Сликър, микаелиният конкурент и „зъболекар“.

— Добро утро, госпожо — поздрави той подчертано любезно и докосна с два пръста широкополата си шапка.

— Добро утро, господин Сликър. С какво съм заслужила честта?
— Микаела огледа изпитателно бръснаря.

— Как се чувстват вашите зъби? — осведоми се Сликър, без да слиза от коня си.

Микаела сложи ръце на кръста си.

— Благодаря, отлично — отговори тя. — А как е вашата ръка?

Сликър измъкна едно шишенце от джоба на връхната си дреха и го хвърли на Микаела.

— Тинктурата беше отлична и аз съм сигурен, че без нея възпалението нямаше да мине толкова бързо. — Той се подпра на седлото си и се наведе леко към Микаела. — Бих искал да ви помоля за нещо: Ще ви бъде ли възможно да се погрижите някой път за Робърт И. и за неговите болки в ставите? Не мога да търпя повече вайкането му. А честно казано, аз не мога да му помогна.

Микаела вдигна вежди изненадано.

— Да лекувам Робърт И. значи? Особено след като имах такъв голям късмет да се вредя за покупката на Мечо от него.

Сликър обаче бе повел вече коня си отново в посоката, от която се беше появили.

— Аз във всеки случай му казах, че трябва да се прегледа при вас. Тъй че той знае вече.

Младата лекарка се усмихна подир мъжа, който досега се бе отнасял към нея с неприязън и подозрителност. Все пак тя изпитваше известен скептицизъм. Малко прекалено припряна ѝ се виждаше бързата смяна на отношението му към нея. Но пък ако този мъж говореше сериозно, доста съществена щеше да бъде помощта му в стремежа ѝ да спечели доверието на хората от Колорадо Спрингс.

— Ще се поогледам при моето следващо посещение в града — обеща си тя.

Няколко дни по-късно Микаела оседла коня и препусна към града. На централния площад на Колорадо Спрингс цареше обичайното оживление. В течение на няколкото изминали седмици лепкавата кал, през която бившата бостънска дама бе принудена да преджапа, се беше превърнала в суха песъчлива повърхност.

Микаела завърза Мечо пред бърснарницата на Джейк Сликър. Докато пресичаше площада, внезапно закънтя галопиращ конски тропот и непосредствено след това профучаха трима ездачи с войнишки униформи. В следващия миг от тях не остана нищо друго, освен огромен облак прах.

Малко след това Съли се зададе между къщите. Явно идваше от площадчето пред черквата, където полковник Чивингтън преговаряше отново с индианския вожд Черното Котле. Съли сякаш не забелязваше нищо около себе си и крачеше целенасочено напред. Шапката, която бе нахлупил на челото си, му придаваше още по-голяма решителност.

Микаела изтича към посредника между белите и индианците.

— Какво стана? — попита тя. — Постигнахте ли съгласие най-сетне?

— Едва ли може да се нарече съгласие — отговори Съли с каменно лице и продължи да върви, без да забавя крачка, тъй че Микаела трябваше да полага усилия да е в крак него. — Чивингтън за седен път приканни Черното Котле да напусне с хората си този първоначален резерват и да ги пресели на юг. Не се ли съгласи с това изискване, щяло да има война.

— Значи индианците ще бъдат прокудени от собствената им земя — констатира Микаела. — Но какво иска да постигне Чивингтън по такъв начин? Защо не ги остави на мира?

— Чивингтън не е дошъл, за да живее в мир с индианците — промълви Съли със стиснати зъби. — Той иска да стане глава на новия щат Колорадо, веднага щом истинските притежатели на тая територия бъдат изгонени. — При тези думи той ускори ход и оставил лекарката зад себе си, без да се сбогува.

Тя го изгледа продължително в гръб докато се отдалечаваше. Никак не й беше трудно да разбере защо е толкова огорчен. Заплахата на полковник Чивингтън към индианците бе заплаха и за Съли. При тях той бе намерил утеха и гостоприемство след загубата на семейството си. И сега отново бе изправен пред възможността да загуби в най-скоро време единствените хора, към които изпитваше доверие. Явно и на него щеше да му се наложи да отпътува с тях на юг.

Микаела усети, че представата за неговото отпътуване я връхлита като остра болка. Тя пропъди бързо тази мисъл от главата си и се запъти решително в обратна посока, за да отиде най-сетне при Робърт И.

От работилницата на ковача се носеше гъст дим както обикновено. Чернокожият як мъж, само по долна риза поради жегата от огъня, вдигна къс желязо от жарта, постави го върху наковалнята и започна да го обработва с мощнни удари.

Микаела се приближи до огъня.

— Добър ден, Робърт И. — извика тя на ковача, опитвайки се да превъзмогне шума от ударите, сипещи се един подир друг върху металата.

Ковачът изобщо не вдигна поглед и продължи работата, с която се беше заел.

— Дошла съм, за да поблагодаря за чудесния кон — започна тя.

— Много съм доволна от Мечо.

Ковачът сви рамене равнодушно.

— Животното е старо — изръмжа той през почти напълно стиснатите си устни и стовари нов удар върху желязото.

Микаела се приближи още малко към него.

— Тази работа сигурно доста напряга мищите ви, нали? — осведоми се тя.

— Аз си знам какво ми е — тросна ѝ се той и я изгледа подозрително.

— Джейк Сликър ми разказа, че ви боли. Бих прегледала на драго сърце вашите стави. Сигурна съм, че ще успея да ви помогна — зарече се лекарката.

Веждите на Робърт И. образуваха права линия. Той погледна Микаела заплашително.

— Вие изобщо няма да направите нищо — отговори ѝ той пръхтейки. — Джейк Сликър не можа да ми помогне, та една жена като вас ли ще се справи тепърва с подобно нещо.

Микаела се взря в чернокожия мъж за миг, чудейки се дали да повярва на ушите си. След което събра сили. Ала когато проговори, тя така и не можа да прикрие гнева си.

— А аз си мислех, че тъкмо вие знаете най-добре, колко безпомощен може да бъде човек към несправедливостта и предразсъдъците. — Тя си взе чантата и се запъти към коня си, за да го яхне.

— Извинявайте, госпожо. — Робърт И. тръгна колебливо подир лекарката. Когато бе вече до нея, той ѝ протегна ръката си. — Най-зле са лактите ми.

Микаела прегледа внимателно ставите на мъжа. Тя раздвижи рамото му, сетне китката и най-сетне пръстите му. След което извади от чантата си една стъкленичка с прах.

— Взимайте всеки ден по една щипка от това — посъветва тя ковача. — Артрозата не може да се махне напълно, обаче поне болките ви ще понамалеят.

Робърт И. взе праха.

— Благодаря ви, госпожо. Дано да стигне докато дойде новият доктор.

— Какъв нов доктор? — попита Микаела смяяно.

Ковачът сведе поглед към земята и взе да пристъпва от крак на крак.

— Негово преподобие каза, че бил дал нова обява — измърмори той най-накрая. — Казва, че няма да се мине много време, и в Колорадо Спрингс ще дойде нов лекар.

Преподобният Джонсън работеше в градината зад черквата заедно с няколко помагачки. Микаела дръпна юздите на коня си и спря точно пред него.

— Каква е тая обява, която сте дали? — сопна се тя на мъжа, без да слиза от коня.

Джонсън погледна горе към нея. Трябваше да примижи, защото бе принуден да се взира право срещу слънцето. В този миг обаче погледът на Микаела бе по-режещ от слънчевите лъчи.

— Но, госпожо Куин — понечи да заговори той с малко гузна усмивка.

— Д-р Куин, ако обичате — пресече го рязко Микаела.

Усмивката на пастора замръзна.

— Само този, който има пациенти, може да ви нарича доктор — отговори ѝ той рязко.

— Ами аз имам пациенти — възрази Микаела. — Емили Донован например, Робърт И., Джейк Сликър... — започна тя да изрежда.

— Доктор Майк! — прозвуча в този миг едно детско гласче някъде наблизо.

Микаела и пасторът обърнаха глави в посоката, откъдето изведенъж се разнесоха силни викове.

Брайън Купър тичаше колкото му краката държат право към Микаела.

— Елате бързо — плачеше той останал без дъх. — Мама я ухапа гърмяща змия.

Без да пилее повече и една мисъл за спора си с пастора, Микаела подкара коня и веднага препусна в галоп. Какво значение имаше за нея в края на краишата един жалък спор за титли и служби? Пази Боже да не се разреши този спор по трагичен начин през следващите часове.

В това време Брайън отново се изгуби между къщите, пасторът също хукна към къщата на борещата се за живота си Шарлот с такава бързина, каквато подхождаше на неговия сан и доколкото му позволяваше строгото облекло.

Ала когато най-сетне стигна до постелята на своята приятелка, Микаела можеше само да констатира, че всичко е приключило безвъзвратно.

Шарлот Купър лежеше пребледняла и в несвяст на своето легло. По челото ѝ бяха избили капчици студена пот. От време на време силна тръпка я разтърсваше цялата. Дясната си ръка тя държеше под неестествен ъгъл към тялото. Малко под лакътя кожата ѝ беше неестествено зачервена и подута като гъше яйце. На пръв поглед раната от ухапването бе почти незабележима, защото плътта бе подпухнала от един огромен оток, който се простираше от китката почти до рамото.

Болната не забеляза, че е дошла Микаела. Едва когато лекарката постави слушалката си върху гърдите на дишащата вече със затруднение жена, тя дойде за малко на себе си.

— Д-р Майк, — проговори тя с усилие — какво правите тук?

Микаела положи длан върху изпотеното ѝ чело.

— Вие бяхте ухапана от гърмяща змия...

По лицето на Шарлот пробяга тръпка. Бе успяла да натрупа достатъчно житетски опит и явно на часа разбра какво означава този факт.

— ... обаче скоро ще се почувствате по-добре — продължи лекарката с едва забележим трепет в гласа.

Най-големият син на Шарлот — Матю се върна в стаята с няколко възглавници, за които го беше пратила Микаела.

Той бе последван от негово преподобие Джонсън, все още зачервен и загрят от тичането. Като видя в какво състояние е Шарлот, той отначало се закова на място. После се приближи до нея. Сякаш за

да прикрие своята безпомощност, той придърпа леко завивката нагоре към брадичката на Шарлот. Достатъчно бе само да се спогледа за миг с лекарката: пасторът също знаеше какво предстои. Никаква човешка вештина не бе вече в състояние да помогне.

Болната отказа да гълтне разтвореното във вода прахче, което ѝ поднесе нейната дъщеря Колийн. В същото време обаче тя с неочеквана енергия извърна лицето си към лекарката, която междувременно бе приготвила лекарствата и инструментите си за един последен отчаян опит да се пребори със смъртоносната отрова.

— Микаела, — започна тя с тих глас и с поглед се увери, че децата не я чуват — вие трябва да mi обещаете нещо: Погрижете се за моите деца!

Матю, Брайън и Колийн стояха в долния край на леглото и боязливо се бяха прегърнали пред лицето на една сила, с която се сблъскваха за пръв път.

Лекарката погледна към умиращата и поклати незабележимо глава.

— Това... аз няма да мога. — Тя забеляза сянката, която помрачи погледа на приятелката ѝ. — Исках да кажа, че всъщност изобщо не знам, какви точно грижи трябва да се полагат за децата, какво е необходимо за отглеждането им. Подобни неща не се изучават в университета — продължи тя неуверено.

— Вслушайте се в гласа на сърцето си — прошепна Шарлот. — Аз зная, че то ще vi каже истинските неща.

Междувременно Брайън се беше откъснал от прегръдката на брат си и сестра си. Той седна до майка си и погали със сериозно изражение ръката ѝ. Безпомощно и с недоумение той вдигна поглед към доктор Майк.

Микаела се взираше отчаяно в очите на умиращата. Канеше се да се сбогува с Шарлот, без да я освободи от нейната най-голяма грижа. Същевременно бе сигурна, че ще изпълни последното желание на приятелката си съвсем нескопосно и може би дори във вреда на децата и самата себе си. В този миг съвсем ненадейно през тялото на младата жена сякаш премина силна тръпка.

— Да — отговори тя почти беззвучно и се постара да прегълтне сълзите си. — Обещавам.

Чертите на вдовицата Купър се смекчиха. Върху лицето ѝ грейна усмивка, каквато Микаела никога досега не беше виждала на винаги веселата физиономия на жената. Тя изглеждаше като осенена от някакво райско щастие.

— Мамо! — Колийн се втурна към майка си и се хвърли на гърдите ѝ хълцийки неудържимо.

Обаче Шарлот не можа да я чуе. Тя се бе отправила вече към един по-милостив свят от този, в който бе живяла досега.

Думите, които преподобният Джонсън произнесе пред гроба на Шарлот, обещаваха на опечалените утеха чрез религията. Ала колкото и да си налагаше да повярва в това, Микаела знаеше, че празнотата, която Шарлот бе оставила зад себе си, можеше да бъде запълнена само от части по такъв начин.

Това се отнасяше разбира се на първо място за възпитанието на децата. Съвсем скоро след смъртта на вдовицата Купър стана ясно, че тя е оставила след себе си не само три сирачета и едно домакинство без стопанка, но и доста значително количество неуредени сметки.

Така че намерението на пастора да остави трите деца под грижите на възпитателка в родния им дом, се оказа неизпълнимо. Защото и къщата, скромния имот на вдовицата, и всичко, което имаше що годе някаква стойност в оставеното от нея наследство, трябваше да бъде продадено на търг, поради което в крайна сметка за децата остана съвсем малко. При това общината реши, че децата на Купър трябва да се пренесат да живеят в къщата на д-р Куин заедно цялото им останало имущество. Обстоятелството, че освен Микаела има още един човек с права да бъде тяхен възпитател, а именно родният баща на децата, бе напълно избледняло в съзнанието на хората от Колорадо Спрингс. В крайна сметка обаче то беше без особено значение за живота на трите деца. Итън Купър не се беше мяркал от години в градчето.

Вече се свечеряваше, когато Матю подкара към къщата на Микаела каруцата, натоварена до горе с покъщнина. На своите 15 години той бе горе-долу в състояние да се грижи сам за себе си. Във всеки случай наистина нямаше вече нужда от майчинска грижа, а по-скоро може би от искрен довереник. Що се отнася до практическия

живот по начина, по който той протичаше тук, в Колорадо Спрингс, Матю превъзхождаше Микаела значително.

Доста по-другояче бе с дванайсетгодишната Колийн. Тя бе все още твърде млада, почти дете, макар и с многобройните умения и сръчности в домакинската работа, които бе научила от майка си, да създаваше впечатление на изключително разумно момиче.

Брайън бе в крайна сметка оня, за когото смъртта на майката бе най-голяма загуба. В чий скут щеше сега да търси закрила от злините седемгодишното момченце и кому щеше да доверява то своите грижи и страхове, нищожни и смешни за възрастните, а тъй застрашителни за едно малко дете?

Когато стигнаха до къщата на Микаела, Матю скочи от капрата.

— Каруцата, всичко върху нея и конете са наши. Ще си ги вземем пак като си тръгнем — каза той на Микаела вместо поздрав.

— Но вие току-що пристигате — отговори Микаела и се опита да се усмихне.

— Не искам да остана тук — извика Брайън, който седеше върху платформата на каруцата.

— Мирувай — прекъсна го сестра му Колийн. — Пасторът се разпореди така.

Матю беше подпрял ръце на кръста си и се оглеждаше.

— Срамота — каза той пренебрежително. — А е възможно толкова много да се направи за тази къща.

— Матю, аз съм лекарка — каза Микаела — и нищо не разбирам от тези работи...

— Обаче смятате, че разбирате от деца, така ли? — Той погледна Микаела предизвикателно в очите. — Вие никога няма да успеете да заместите нашата майка!

— Но аз и никога не съм твърдяла подобно нещо — отвърна му Микаела. — Съвместният ни живот ще изисква от всеки от нас да се приспособява към околните — продължи тя и погледна твърдо момчето. — От мен — не по-малко отколкото от вас. Ала аз вярвам, че ще уредим всичко така, че по-скоро да се учим един от друг, вместо да се затрудняваме взаимно.

Спокойните слова на лекарката явно направиха впечатление на Матю. Той замълча за миг смутено.

— Хайде, слизайте — извика той на братчето и сестричето си, докато разпрягаше коня.

— Не искам. Предпочитам да отида при чейените! — Брайън едва бе стъпил на земята, когато се обърна рязко и хукна да бяга.

Матю моментално се втурна след него.

— Брайън, чакай, ти вече не можеш да се прибереш вкъщи — извика той, като явно се затрудняваше да настигне момчето, на което изглежда бяха поникнали криле от страх пред новото и непознатото.

Колийн и Микаела се затичаха също и скоро успяха да настигнат Матю, който вече бе хванал Брайън и се боричкаше с него.

— Успокой се, де — увещаваше той малкото си братче, което се мъчеше с все сила да се изтръгне от ръцете му.

— Няма! — изкреша Брайън и отново успя да се измъкне.

В яростното си заслепление той направи няколко крачки назад, право срещу Микаела. При което се спъна и съвсем машинално потърси опора в нея, като я прегърна през кръста. Сълзи рукаха от очите му докато се притискаше към Микаела и същевременно я риташе.

Като някакви равнодушни зрители Матю и Колийн стояха и наблюдаваха сцената.

По-притеснена и разтреперана, отколкото преди първата си операция, лекарката взе да милва по гърба хлипащото дете. След това Микаела взе момчето на ръце, прикъта главата му на рамото си и го понесе бавно към своята къща.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА ИЗГУБЕНИЯТ СИН

Във времената преди да напусне Бостън, Микаела често трябваше да слуша наставленията на майка си, според които не бивало да се посвещава изцяло на професията си, а трябало да обръща внимание и на отглеждането и възпитанието на децата. Младата жена възразяваше на всякакви подобни намеки, защото смятала, че главната цел в живота ѝ е да упражнява професията си, а не да бъде домакиня и майка.

Дори в най-смелите си мечти Микаела не бе допускала, че ще изпадне в конфузното положение да моли майка си писмено за съвети по въпросите на възпитанието. Ето защо бе особено затруднена да обясни в своето писмо до Бостън смислено и точно обстоятелствата, довели дотам. Въпреки това тя предпочете да признае със закъснение правотата на майка си, вместо да се изправи неподгответна пред Матю, Колийн и Брайън в труден момент, когато отговорността щеше да падне изцяло върху нея.

Първите признания за такива затруднения бяха вече налице. Матю бе наистина достатъчно разумен, за да запази за себе си своите съмнения в способността на лекарката да се вживее в ролята си на майка и си даваше труд да допринася колкото може за съвместния живот на всички замесени в тази история. Ала явно това му се удаваше най-лесно, когато сам си намираше работа пред къщата, където можеше да бъде открит по всяко време.

И с Колийн отначало нямаше никакви особени затруднения. Пък и момиченцето бе по природа прекалено срамежливо, за да се разбунтува открито. Микаела обаче знаеше, че това, което дреме под повърхността, често пъти може да се окаже с много по-голяма експлозивна сила от онова, което веднага излиза наяве.

Най-голяма обаче беше тревогата на младата лекарка заради отношенията между нея и Брайън. Отначало мислеше, че точно с най-малкия от децата ще си има най-малко затруднения, че той ще очаква

от нея чисто и просто да го приласка и да го дарява с милувки. Ставаше обаче тъкмо обратното. Брайън все по-често открито ѝ се противопоставяше.

Микаела трябваше да направи някои наложителни покупки и отиде до града с каруцата заедно с децата. Докато Матю се зае с някакви лично негови работи, Микаела взе Брайън и Колийн със себе си в бакалницата на Лорън Брей.

Бакалинът продължаваше да се отнася с известна сдържаност към новата лекарка, не само защото не желаеше да приеме, че една жена може да бъде лекарка, а и заради симпатиите ѝ към индианците, което му се виждаше подозрително.

В бакалницата на господин Брей имаше всичко, от което хората в Колорадо Спрингс се нуждаеха: хранителни стоки, прах за пране, тенджери и тигани, играчки и разбира се — сладки неща. Стъклениците с бонбони бяха наредени върху една от най-високите полици и блещукаха със сладкото си съдържание.

Микаела тъкмо изчакваше госпожа Брей да ѝ сипе сол и брашно в книжни кесии, когато в магазинчето изкънтя оглушителен шум и тупурдия. Лекарката тутакси изтича към ъгъла, където смяташе, че я чакат храненичетата ѝ.

Брайън стоеше там все още като вкаменен с вдигната нагоре ръка върху един стол, който бе примъкнал до рафтовете. На пода пред него се търкаляше строшена на хиляди късчета една от стъклениците с бонбони.

Още преди Микаела да успее да продума и дума, изникна Лорън Брей, пребледнял и сумтящ от гняв.

— Ах ти, непрокопсанник такъв! — нахвърли се той върху момчето. — Колко пъти ще ти казвам, че тук не се пипа!

Микаела, чийто първи порив бе също да се скара на Брайън, възрази на бакалина.

— Сигурно не го е направил нарочно.

— Исках само да видя бонбоните — изхълцука Брайън в своя защита.

— Стъкленицата струва един доллар, а бонбоните в нея също са за един доллар — пресметна господин Брей.

— Лорън, — намеси се отдалече и госпожа Брей — стъкленицата беше все пак напълнена само до половината.

Тя се доближи до тримата и погледна мъжка си умолително.

— Какви ги разправяш, Мод — сряза я остро мъжът й, ала се овладя бързо. — Е, добре де — сумата е един долар и петдесет цента.

Микаела също си наложи да запази спокойствие.

— Моля, добавете ги към сметката ми. А Брайън ще ви помогне да почистите пода.

— Да, ама това аз не го мога още! — протестира момчето и скръсти ръце.

— Брайън, в живота човек първо трябва да се научи как да прави нещо, включително и да почиства — запридумва го доброжелателно настойничката му.

Физиономията на момчето стана още по-мрачна. След което то изтърси:

— Мразя те!

Вторачи се в Микаела и в погледа му нямаше и капка разкаяние. Микаела се почувства напълно безпомощна.

Мод Брей бе тази, която най-накрая налучка верния тон:

— Слушай, Брайън, ама ти можеш да вземеш всичките бонбони, които са на пода ако го почистиши. После ще ги изплакнеш с вода въкъщи и ще ги оставиш да изсъхнат. Това малко ли е?

Брайън се зае да си свърши работата все още с нежелание въпреки съблазнителните възможности, а в това време Микаела се върна при касата заедно с госпожа Брей.

— Много ви благодаря — прошепна неопитната настойничка на възрастната жена.

— Няма защо — отговори й госпожа Брей тихо. — Децата са си такива. — След което се хвани с ръка за лявата страна на гърдите. — Ето го пак това бясно сърцебиене — прошепна тя. — Случва ми се по един-два пъти седмично. Но мъжът ми винаги казва, че е нещо временено.

Лекарката отвори бързо чантата си. От там извади едно книжно пликче и го подаде на жената.

— Щом ви се случи отново, вземете това прахче. Нарича се дигиталис и регулира сърдечния ритъм. В момента нямам нищо друго, освен това единствено пликче, но ще поръчам да ми доставят повечко от Чикаго. И още нещо, госпожа Брей: вие не бива да работите повече толкова усилено — каза тя настойчиво на болната.

Жената на бакалина погледна с признателност лекарката.

— Ще се опитам да спазя препоръката ви — отвърна тя.

Сетне вдигна най-близкия чувал с брашно, за да го завлече до съседната стая...

Микаела се запъти към пощата, за да прати веднага до Чикаго телеграма с поръчката за лекарствата. Наложи ѝ се обаче доста да обяснява, докато пощаджията Хорас успее да разбере каква е причината за нейното посещение. Защото макар и относително млад, пощенският служител чуваше все по-трудно в последно време. Това можеше да потвърди всеки, който поискаше да си купи дори само едни пощенски марки от него и за тази цел трябваше да си прекара прекалено дълго време пред пощенското гише. А до какви ли усложнения можеше да се стигне заради тази глухота, ако се наложеше да бъде пратена някоя важна телеграма — да не говорим изобщо ако нещо трябваше да бъде изпратено спешно.

С известна находчивост Микаела успя да го придума, да ѝ позволи като лекарка да надникне в ухото му. И за изненада на пациента само след няколко секунди тя измъкна от там една доста голяма тапа.

В Бостън Микаела бе свикнала от години да представя сметката след като е лекувала някого, но тук много бързо ѝ се наложи да свикне с привичките на Запада.

— Пратете тази телеграма в Чикаго и ще бъдем квит — отговори тя на служителя като я попита, какво ѝ дължи.

След това тя излезе от пощата, за да набави още няколко неща, преди да се срещне с децата на уреченото място на площада.

Обаче не ѝ се наложи да върви дълго. Тъкмо минаваше по верандата пред кръчмата, когато дочу едно тихичко повикване.

— Хей, докторке!

Микаела се огледа за миг. После забеляза, че един от прозорците на стаичките отзад е открехнат. Някакво момиче, на което се виждаха само очите над перваза на прозореца, надничаше навън.

Лекарката се приближи. От дъното на стаята се чуваше как кръчмарят Ханк ругае другите момичета.

— Нуждая се от вашата помощ, докторке! — момичето гледаше Микаела умолително.

Микаела се поколеба за миг. Огледа се малко неуверено.

— Идвам — отговори тя най-сетне и се запъти с твърда крачка към входната врата на прословутото заведение. Във вътрешността на кръчмата се мержелееше сумрак. Един цигулар скрибуща на своя инструмент, по масите седяха мъже от оня тип, от който всяка порядъчна жена би трябвало да страни.

В коридор, който водеше зад общото помещение, стоеше момичето и се взираше очаквателно в Микаела.

Ала когато лекарката понечи да пресече салона, кръчмарят я спря.

— Налага се да ви помоля да си вървите откъдето сте дошли, госпожице — каза той със заплашителен тон. — Дамите нямат достъп тук.

Микаела огледа мъжа с дългите, спълстени коси и разкопчана риза, която някога е била бяла навярно.

— В такъв случай и двамата имаме право, — отговори тя колкото се може по-спокойно — защото не идват тук в качеството си на дама, а на лекарка.

При тези думи тя продължи да върви, без да дочака отговор. Чу смеха на мъжете зад себе си. В момента не ѝ беше ясно защо се смеят.

Момичето, което я очакваше, дръпна Микаела бързо в своята стая. Тъмната килия бе осъдно обзаведена, а и от хигиенична гледна точка не беше това, за което една лекарка може да мечтае. Малко колебливо Микаела приседна до момичето на лекъносаната завивка. Навярно тя беше много по-голяма дама, отколкото бе склонна да си признае.

— Благодаря ви, че дойдохте — опита се да завърже разговор момичето, докато придръпваше насам-натам скромните дантелки на роклята си.

— Това е мое задължение като лекарка — отговори ѝ Микаела.
— Как се казваш и какво те мъчи?

— Казвам се Майра, а пък... ами, значи... Знаете ли, това е толкова... — Момичето замълча отново.

— Според мен, Майра, най-добре е да те прегледам — постара се Микаела да предразположи още повече момичето.

Майра кимна, а д-р Куин стана, за да си полее ръцете с вода от каната до леглото, за която твърдо вярваше, че е по-чиста от спалното бельо на кревата.

Изглеждаше, сякаш мъжете в кръчмата бяха очаквали с нетърпение да се появи отново д-р Куин. Когато Микаела най-сетне влезе при тях, погледите им не изразяваха нищо друго, освен смесица от любопитство и пренебрежение.

Микаела се приближи до тезяха, зад който Ханк дремеше. Най-напред тя си пое въздух и след това го заприказва.

— Майра няма да може да работи в продължение на един месец. Аз ѝ забраних най-строго.

Очите на Ханк се свиха като две тънки цепки.

— Щом казвате — проговори той бавно. — Обаче, доколкото знам, момичето работи за мен, а не за вас. Така че ако някой би трябвало да забранява нещо, то това съм аз.

— Може би нейна милост ще замества лично Майра през това време — предложи един от посетителите иронично.

Микаела се направи, че не е чула предизвикателството.

— В моите лекарски задължения влиза впрочем да ви предупредя вас всичките, че през цялото това време е крайно непрепоръчително да посещавате Майра — продължи тя.

Гръмък смях последва думите ѝ.

— Досега преживявахме някакси без вашите полезни съвети, госпожице — изсъска през зъби Ханк — и възнамеряваме да я караме така и занапред. Вървете по дяволите!

Микаела разбра, че на това място нейните съвети отиват съвсем на вятъра. Взе си чантата и понечи да излезе.

Почти пред вратата ѝ се изпречи някакъв млад мъж, който се ухили.

— Съжалявам, госпожице, обаче точно днес имам планове да се отбия при Майра. Не ви остава нищо друго, освен...

— Махнете се веднага от пътя ми! — Микаела се дръпна неволно от мъжа, който приближаваше заплашително хълбоците си към нея.

В този миг две силни ръце се впиха изотзад в плещите на нахалника и го стовариха на пода. Микаела съзря Съли, който бе изникнал сякаш от нищото и в момента изхвърляше мъжа с главата напред през летящите врати на кръчмата.

След части от секундата останалите посетители на кръчмата се втурнаха срещу Съли и Микаела видя със смесица от ужас и възхищение как той съумява да даде отпор на превъзходящите го нападатели. Тъкмо изглеждаше, че е спечелил вече битката, когато в рамката на вратата се появи отново мъжът, който беше заплашвал Микаела.

Той извади пистолета си, дръпна предпазителя му демонстративно бавно и се прицели в Съли.

— Само ми ела тука — процеди той през зъби. — Сега можеш да покажеш на какво са те научили червенокожите.

Няколко мига уютното тиктакане на часовника зад тезгяха на Ханг се чуваше съвсем отчетливо.

След което някакъв трептящ звук, какъвто Микаела беше чувала вече веднъж, проряза въздуха. Почти в същия миг мъжът в рамката на вратата изкрещя. Пистолетът изхвърча от ръката му, а той самият рухна на колене, наведен напред. С лявата си ръка хвана китката на дясната, която малко преди това бе държала пистолета.

— Хайде! — Съли сграбчи Микаела за рамото и я издърпа вън от кръчмата. — Побързайте да се махнете от тук! — извика ѝ той вървешком, докато тя се стараеше да тича колкото се може по-бързо, възпрепятствана от лекарската си чанта и дрехата, която беше преметнala на ръката си.

Той самият изостана на няколко крачки зад нея, за да задържи вероятните преследвачи. Като в щастлив сън Микаела видя, че недалеч от кръчмата Матю вече я очаква с каруцата. Колийн и Брайън стояха край конете и чакаха също своята настойничка.

— Качвайте се! — изкрещя им тя и веднага се покатери на капрата до Матю с възможно най-голямата бързина, която ѝ позволяваше дългата пола.

В този миг Съли също стигна до каруцата, крачейки все още гърбом.

— И аз не знам как да ви благодаря. — Микаела протегна лявата си ръка, за да привлече с леко докосване по рамото вниманието на своя

спасител, докато Съли все още държеше под око вратата на кръчмата.

Той обърна глава. Безмълвно протегна ръката си към нея.

Но точно в този миг Матю дръпна юздите на конете и връхчетата на пръстите на двамата се докоснаха за не по-дълго от един удар на сърцето.

През целия ден чак до вечерта мъчителното впечатление от неприятната сцена в кръчмата не излизаше от главата на Микаела. В сравнение с физическото и душевно насилие, за което успя да добие само една съвсем далечна представа и на което момичетата като Майра бяха подложени ежедневно, дребните ежби с децата се сториха на Микаела нещо съвсем незначително. Преди всичко непохватността на Брайън с бонбоните и непослушанието му след това й се сториха като нещо, за което дори не си струва да се говори. А неговото твърдоглавие навсярно щеше да го напусне още на следващия ден.

Когато след оловнотежък сън Микаела отвори на другата сутрин очи още при първи петли, в душата ѝ се прокрадна някакво много особено чувство. Тя самата не можеше да си обясни на какво се дължеше, обаче нещо я беспокоеше. Стана и отиде към оная част от къщата, където зад завеса се намираха леглата на Колийн и Брайън. Матю бе предпочел да си обзаведе собствено царство в плевнята.

Тя дръпна леко завесата. В дясната половина на двойния креват спеше Колийн, а нейната руса, разпусната коса обрамчваше лицето ѝ. Лявата страна на кревата обаче, половината на брат ѝ Брайън, бе празна.

Микаела подскочи. Къде ли се е дянало момчето? Нямаше голяма вероятност да се крие в някой ъгъл на къщата или в гардероба. Чак сега Микаела осъзна, какво е означавало упоритото мълчание на детето.

С трескава бързина лекарката се облече и изтича навън право към плевнята.

— Брайън? — повика го тя, докато дърпаше тежката дървена врата.

Матю се събуди и потърка сънените си очи.

— Какво става?

— Боя се, че Брайън е избягал! Не мога да го намеря никъде. —
Тя се втурна към коня си Мечо, за да го оседлае.

— Идвам и аз! — Матю бе вече на крака и застана до Микаела.
Тя обаче поклати глава.

— Не, ти трябва да останеш при Колийн.

Матю погледна настойничката си с неприкрито възмущение.

— Аз да не участвам в търсениято на собствения си брат, така ли?

— Моля ти се, Матю, прави това, което ти казвам — настоя
Микаела колкото се може по-спокойно, като се опитваше да спечели
подкрепата му. — Или смяташ за правилно да оставим едно младо
 момиче като сестра ти съвсем самичко през целия ден на това
 усамотено място?

Матю отстъпи с нежелание и мигове след това отвори тежките
 порти на плевнята. Микаела пришпори дорестия жребец и се отправи
 към обгърнатата с утринна мъгла местност.

Часовете на търсениято и страха отминаха неусетно. Сънцето се
бе издигало на небесния свод и доста отдавна бе отминало връхната си
точка, ала Микаела не можеше все още да открие каквато и да било
следа от момчето. Започна да схваща, колко припряно бе пристъпила
към начинанието си. Въщност къде трябваше да търси Брайън?
Нямаше никаква представа къде си е играл досега с връстниците си.
Дали пък като са били на излет извън града не си е намирал разни
скришни места? Щеше да е по-добре ако поне за миг бе обсъдила
всичко това заедно с Матю. Той познаваше местността около Колорадо
Спрингс, с което тя едва ли можеше да се похвали.

Микаела смътно си спомняше за заричането на момчето:
„Предпочитам да отида при чейените!“. Не беше придала никакво
значение на тези негови думи — какви ли не ги говори едно разгневено
дете! И сега дори тя не продължи да размишлява по този въпрос,
зашото пред наближаващата вечер бе крайно време някои от мъжете от
града да се заемат с издирването на Брайън. Ала за самата Микаела бе
крайно време да си признае, че междувременно е загубила напълно
ориентация. От притеснение бе препускала като побъркана надлъж и
нашир и вече изобщо не знаеше къде се намира. Дълбоко в себе си
искрено се надяваше, че поне момчето ще намери пътя към дома за
през нощта, ако на нея това не ѝ се отаде.

Един клон изпраща и Микаела се озърна стреснато. Зад гъстия клонак на могъщо дърво се зададе конник. Бе един чайенски войн.

Няколко мига след това русата жена бе обкръжена от група войни. Тя тъй и не можеше да разбере какво искат те от нея. Ала въжето, което метнаха около врата на Мечо и начинът, по който го завързаха след това за коня на един от индианците, бе напълно красноречив.

Чайените обградиха Микаела от всички страни така, че тя се почувства в пълна безизходица. Вече притъмняваше, когато ескортът стигна до лагера и индианците дадоха знак на Микаела да слезе от коня. Жените, насядали пред шатрите, вдигнаха изненадано глави от работата, с която се занимаваха в момента, а няколко деца, които си играеха около майките си, замръзнаха на местата си за малко като се взираха с широко отворени очи в бялата жена.

Войните заведоха Микаела пред една голяма шатра, от чийто отвор на върха се точеше тънка струя дим. Индианецът, който вървеше пред нея дръпна завесата, каза няколко думи и бутна Микаела навътре не особено нежно.

На слабата светлина от лагерния огън се очертаха като силуети лицата на насядалите в кръг около него. Микаела сви леко очи, за да вижда малко по-ясно в сумрака. След няколко секунди тя разпозна отсреша вожда Черното котле. До него седеше мъж, чиито черти на лицето нямаха нищо общо с физиономиите на индианците.

— Кажете им, че трябва да ме пуснат — изрече лекарката веднага, щом разпозна в този човек Съли.

— Само пленниците може да бъдат пускани — отговори ѝ той.

— Ловците ви доведоха, защото са решили, че сте се загубили.

— Аз не съм... — заговори Микаела настойчиво, но веднага замълча и наведе глава. — Прав сте, бях се загубила. Тръгнах да търся Брайън. Тази сутрин е избягал. Нямам представа къде е. По едно време разправяше, че иска да отиде при чайените. — Тя вдигна глава с лека усмивка. — Също както сте постъпили и вие в един момент. Навярно сте негов пример за подражание.

Съли погледна за миг Микаела мълчаливо. След това се обърна към вожда и преведе думите на Микаела на индианския език.

Нежната усмивка на вожда накара гостенката да си помисли, че Съли му разказва тъкмо за желанието на бялото момченце да се

присъедини към племето на чейените. След това той отправи отговора си към Микаела. Съли ѝ преведе думите му.

— Вождът Черното Котле каза, че ще разпрати хората си да търсят детето веднага, щом се развидели. През тази нощ вие сте гостенка на чейените.

Микаела погледна вожда.

— Благодаря — каза тя и се взря безпомощно в Съли.

Ала погледът на Микаела бе изпреварил вече думите ѝ. Черното Котле се усмихна на бялата жена и наведе глава.

Микаела бе настанена в шатрата, в която обикновено се съхраняваше общото имущество на племето. Съли бе запалил за нея малък огън на пода и бе пъхнал в него няколко кочана царевица.

— Колко време остава докато тръгнем? — попита Микаела и надникна нетърпеливо в мрака през отвора на шатрата.

— Вие няма да дойдете — отговори ѝ Съли. — Жените остават в лагера.

— Това се отнася за жените от това племе — отговори Микаела.

— Но те се различават от мен.

При тези думи Съли запази мълчание. Сетне подаде на лекарката един от препечените царевични кочани.

— Благодаря, но не съм гладна — отказа да го вземе тя.

— Ако утре заran искате да вземете участие в издирването на момчето, ще трябва да хапнете като всички други бойци, независимо дали сте гладна или не — каза Съли непреклонно. — Никой не знае колко дълго ще бъдем на път.

Против волята си Микаела поsegна към златистата царевица. Тя махна листата и впи предпазливо зъби. След това затаи дъх.

— За последен път ядох царевица в Бостън край брега на Чарлз ривър — припомни си тя. Тъмна сянка пробяга по лицето ѝ. — Изпитвате ли понякога носталгия, господин Съли?

Той разбрърка жарта на огъня.

— Аз нямам дом, за който да копнея.

Микаела въздъхна.

— А аз не можах да създам нов дом за Брайън. Как можах да се проваля така пред Шарлот... — Тя сви рамене сякаш зъзнайки.

— Вие не сте се провалили — опроверга я Съли и стана. — Но животът не се подчинява само на нашата воля и на представите ни. —

Той съмъкна наметката си и коленичи зад Микаела. След това сложи на раменете ѝ все още топлата от неговото тяло материя и задържа за миг ръцете си в това положение. — Ако искате да зарадвате Шарлот, наспете се сега и утре сутринта ще бъдете бодра за издирването на Брайън — прошепна ѝ той.

Микаела не отмести нито за миг погледа си от пламъците на огъня, ала придърпа малко по-плътно около себе си дрехата, а заедно с нея и силните ръце на Съли.

Когато още първият светлик възвести наблизаването на новия ден, чейените тръгнаха на път. Съли се беше постарал да им обясни, че и бялата жена иска да се присъедини към войните в търсенията им. Ала индианците тъй и не обърнаха внимание на това. Ето защо Съли сметна, че ще бъде по-уместно да остави индианците да вървят, а той да се присъедини самостоятелно към търсенето заедно с капризната жена. Разбира се и кучето вълча порода тръгна с тях.

В същото време тръгна и една група от Колорадо Спрингс. Разтревожен, след като неговата настойница така и не се прибра вечерта, Матю бе помолил неколцина мъже да претърсят на конете си околностите на града. Той самият се присъедини към групата на преподобния Джонсън и господин Брей, чиято жена пък обеща да се погрижи за Колийн.

Утрото вече превалаше и слънцето прежуряше безмилостно от небето, когато Лорън Брей, Матю и пасторът погледнаха от върха на един хълм към ширналата се долина. Досега търсенията им на Брайън и Микаела се бяха оказали безуспешни.

— Чудна работа — отбеляза Лорън Брей и посочи една китка дървета, зад която се зададоха група конници. Чейените са излезли от резервата. Да не би да се готвят за нападение — предположи той подозрително.

— Може и да са само на лов — опита се да го успокои пасторът.

— Между впрочем това си е тяхната страна и не е правилно да ги затварят в резервати — изказа мнението си Матю възбудено.

Лорън Брей обърна глава към момчето.

— Зная, че майка ти — Бог да я прости — не беше на едно мнение с щатските власти. Но в действителност няма място за подобна

романтика. — Той се обърна към останалите мъже. — Един от нас трябва да препусне към форта и да уведоми полковник Чивингтън — изкомандва Брей.

Междувременно Микаела и Съли стигнаха до едно речно корито, което почти беше пресъхнало. Реката навсякновено е била пълноводна при топенето на снеговете, защото навсякъде се валяха грамадни дънери, коренища и други неща, които е влачила придошлата река. Изведнъж кучето, което дълго време бе тичало най-отпред, се обърна назад към Съли. В зъбите си стискаше някакво парцалче.

— Това е парче от ризата на Брайън — извика Микаела разтревожено. — Навсякновено е минал оттук.

В това време Съли издърпа парцалчето от устата на кучето и го тръкна с него по носа.

— Търси! — насърчи го той. — Хайде, търси.

Микаела завърза Мечо за едно дърво. Беше ѝ доста трудно да следва кучето и Съли. Те тичаха нагоре по стръмнината на отсрещния бряг. Ала в края на краищата и Микаела се добра до билото на хълма. Там се спря, за да си поеме дъх. Кучето се надвеси над една пропаст, която зейваше внезапно от билото на възвишението, след което се защура насам-натам възбудено.

— Брайън! — извика Микаела право към глъбините. — Там ли си?

Нищо не се помръдна. Освен буен гъсталак Микаела не можеше да различи нищо друго. И все пак ѝ се стори, че нещо помръдва под плътния листак на едно младо дръвче.

— Доктор Майк? — отговори ѝ наистина едно детско гласче. — Аз съм тук долу. Кракът ми...

Без да чака повторна покана Съли вече свалише наметката си, която само щеше да го затруднява при слизането. С бясна бързина той се заспуска по стръмния склон на зейналата пропаст. От време на време се откъртваше най-неочаквано някой камък, който би могъл да бъде опора за краката му.

Микаела наблюдаваше какво прави мъжът. Скоро той стигна до момчето и го качи внимателно на гърба си, след което веднага започна да си проправя път нагоре през храстите и скалните издатини, начинание доста по-трудно отколкото на слизане.

Сълзи на радост и облекчение задавиха гласа на лекарката, когато прегърна детето.

— Всичко наред ли е, Брайън? — пошепна тя.

— Не е, боли ме кракът — отговори ѝ момчето.

Микаела сложи Брайън внимателно върху меката земя под дърветата и прегледа крака му.

— Счупен е. Преди да те пренесем, ще трябва да шинирам счупеното място — обясни тя на момчето.

Брайън кимна.

— Ще донеса няколко пръта — заяви Съли.

Само няколко мига след това той се върна и подаде на лекарката събрани клони, после седна зад Брайън и положи главата му в ската си.

— Ще те заболи, Брайън — предупреди го Микаела.

Съли поднесе към устата на момчето една клонка.

— Ей, малкия, захапи това. Индианците постъпват точно така.

И Брайън стисна здраво със зъби парчето дърво.

Всичко продължи само няколко мига. С един кратък вик на детето от болка приключи лекарската намеса.

— Колко си бил смел! — възклика Микаела.

— Един индианец не знае що е болка — промърмори Брайън и засрамено си избърса сълзите от лицето.

Слязоха по склона на още един хълм и най-сетне стигнаха до пътя, по който бяха пресекли долината между района на чейените и околностите на града. Микаела водеше коня си, докато Съли крачеше до нея с Брайън в ръце.

— Там оттатък са нашите приятели — извика Микаела и посочи напред, където недалеч от тях групата на чейените претърсваше околностите.

Веднага щом ги забелязаха, индианците подкараха конете си към тях. Още отдалече Съли размени с ездачите няколко думи, които Микаела не разбра.

— Ние го намерихме — опита се лекарката да обясни на чейените на собствения си език какво е станало, обаче бе прекъсната от рязък пукот.

От билото на отсрещните възвищения изтрещя изстрел. Върху вечерното небе се очертаха силуетите на конници. Отляво и отдясно на групата се развояха знамена.

— Полковник Чивингтън и неговите хора — каза Микаела беззвучно.

И предводителят на индианците бе разпознал войниците. Изненаданият му поглед започна да блуждае ту към Микаела и Съли, ту към билото на възвищението. След това той даде знак на хората си да побегнат, обаче в същия миг се забеляза раздвижване сред войниците отсреща. Като тъмен облак те се спуснаха неудържимо към тях. Така щяха да заловят индианците на доста голямо разстояние от резервата им.

Първите конници вече стигнаха до мястото, където Микаела и Съли с Брайън бяха намерили заслон под дърветата. Държаха пистолетите си готови за стрелба.

— Вие не бива да правите това! — Без всякакво предупреждение Микаела изскочи от прикритието си, преди Съли да успее да я задържи.

— Стойте! Спрете се! — извика тя с високо вдигнати ръце и се изпречи пред галопиращия отряд.

Войниците бяха принудени да спрат конете си от пълен галоп, тъй че неколцина се озоваха пред самата Микаела.

— Да не би да ви е омръзнал животът, госпожо? — долови Микаела един вбесен мъжки глас.

Изобщо не ѝ остана време да отговори. Полковник Чивингтън спря коня си до лекарката.

— Кой ви дава правото да пречите на отряда ми при изпълнение на неговия дълг? — изкрештя й той.

— Тук няма място за изпълнение на дълга на каквите и да било отряди — възрази Микаела твърдо.

— Индианците, на брой повече от двеста войни са напуснали своя резерват. Това представлява заплаха за цялото бяло население на Колорадо — не отстъпваше полковникът.

— Не е истина! — Съли бе застанал до Микаела. — Те не представляват никаква заплаха, защото всичко, което искат, е мир. Ако тук някой представлява заплаха...

Микаела го прекъсна.

— Чейените напуснаха резервата заради мен, за да ми помогнат да намеря моя храненик — обясни лекарката и се втренчи упорито в предводителя на щатския отряд. — И аз ви умолявам, полковник Чивингтън, да приемете моето извинение за това.

Полковникът се изправи на седлото си. Индианците, които наблюдаваха какво става от сигурно разстояние, наистина нямаха вид на хора, готвещи се за нападение.

За бъдещия губернатор на щата Колорадо нямаше да бъде много хубаво да си навлече славата на кръвожаден и необуздан побойник. Той прибра пистолета си в кобура и хвърли на Микаела последен яростен поглед.

След това се обърна към отряда.

— Прибираме се, войници!

ГЛАВА ПЕТА

Д-Р КУИН, ЛЕЧИТЕЛКАТА

Есента бавно се спусна над страната и потопи природата в злато и пурпур. Късните летни горещини бяха последвани от нощи, които напомняха за наближаването на зимата. Съвсем колебливо се вдигаха утринните мъгли, преди лъчите на вече ниското слънце да огреят сребристите нишки на паяжините и натежалите капки роса.

Счупеният крак на Брайън междувременно бе заздравял, а той самият доста отдавна престана да си спомня за своето приключение, в което бе забъркал толкова много хора. От съвсем друга гледна точка тази необмислена детска постъпка бе довела все пак до несъизмерими последици.

Разбира се, жителите на Колорадо Спрингс не бяха узнали от армията нищо за истинското развитие на събитията при онай среща. В замяна на това полковникът и неговите хора пускаха непрестанно слухове, че индианците по всяка вероятност се готвят за нападение. Истина бе само това, че вождът Черното Котле отказваше упорито да напусне родната си земя, за да се пресели в новия резерват край Санд Крийк.

Междувременно бе нараснал неусетно и броят на пациентите на д-р Куин. Микаела все още правеше редица компромиси, за да спечели окончателно доверието на хората от Колорадо. Ето защо тя почти никак не се поколеба да се заеме с лечението на прасето на господин Стотъл. Това най-неочеквано ѝ донесе значително признание. Самият пастор я заразпитва за тази нейна изява, когато една есенна утрин Микаела се отби заедно с децата в бакалницата на Лорън Брей.

Но не минаха и няколко секунди, когато Брайън отклони разговора им към друга тема.

— Я виж тук, доктор Майк, виж това е куче вълча порода — извика той и притисна показалец към стъклото на витрината, на която тутакси се образува мазно петно.

Между вазичките с цветя и другите крехки предмети на витрината наистина се мъдреше резбовано дървено куче вълча порода.

— Наистина, куче вълчак — съгласи се Микаела и се наведе леко, за да разгледа по-подробно фигурката. — Харесва ли ти?

— Също като кучето на Съли е — добави Брайън възхитено.

— Нямах никаква представа, че Съли е такъв добър резбар — каза Микаела, без да откъсва поглед от фигурката — Мислех си, че е миньор.

Преподобният Джонсън кимна:

— Да, миньор е. Обаче от дълго време не упражнява професията си.

— Той никъде не може да си намери място — подхвърли Лорън Брей през рамо, докато подреждаше току-що пристигналите стоки. Физиономията бе доста по-непроницаема от обикновено.

— Навярно ще му бъдете в помощ, ако продавате тези негови неща — опита се Микаела да смекчи малко враждебността, която прозвуча в думите на бакалина.

Ала господин Брей махна рязко с ръка.

— Аз изобщо не съм имал предвид това — изръмжа той.

— Тази фигурка Съли направи за нашата дъщеря... — понечи да се намеси госпожа Брей.

Тя беше застанала с Колийн малко встрани и измерваше плат, от който момиченцето искаше да си ушие рокля за Коледния празник на енорията.

Мъжът ѝ обаче грубо я сряза.

— Това изобщо не интересува хората, Мод!

Госпожа Брей за миг онемя. Лицето ѝ, което все още бе озарено от усмивка при хубавия спомен, се вкамени. Тя извади една дантелена кърпичка от престилката си и се извърна.

Потискащо мълчание се възцари в бакалницата.

— Е, та значи аз ще намина някой друг път за моята поръчка. — Преподобният Джонсън направи опит да придаде на гласа си колкото се може по-равнодушен тон.

Но и на него му личеше, че в този миг явно му е трудно да си намери място. Той свали шапка и се сбогува.

Едва пасторът бе затворил вратата, когато в бакалницата прозвуча остър писък.

— Доктор Майк! Ела бързо насам! — Беше Колийн, която стоеше непосредствено до жената на бакалина.

Госпожа Брей се олюляваше и търсеше опора о една полица. С другата си ръка се държеше за сърцето. След това бавно се свлече на пода.

Микаела начаса коленичи до нея.

— Боже мой, госпожа Брей! Къде ви е прахчето? — Тя откопча бързо яката на жената. — Дигиталисът! Къде е той?

Мод се опита да оформи думи с устните си, ала трескава задуха прекъсна опитите ѝ.

— Праааазно е! — успя тя най-сетне да изговори с усилия.

Междувременно и господин Брей бе дотичал при жена си. Той я подхвани през кръста.

— Помогнете ми да я занеса горе — приканни той Микаела.

— И дума да не става! — възрази лекарката непреклонно. — Тя не бива да бъде пренасяна в никой случай. Дръжте я изправена. Ще се върна колкото се може по-бързо! — След което скочи на крака и изтича навън.

Без да обръща внимание на шетнята около себе си, тя изтича през площада и нахлу в пощата.

— Хорас, пристигала ли е днес поща? — попита тя задъхано.

— Ей там отсреща има един чувал — отговори ѝ служителят без да бърза. Ала като видя, че лекарката започна да изсипва съдържанието на чуvala по пода, сметна, че е време да се намеси. — Госпожо, вие не можете да постъпвате така. Никой не ви е упълномощил.

— Хорас, нямам време за губене. По-добре е да ми помогнете! Търся много важна пратка.

— Ето тук едно писмо от Бостън до вас. — Пощаджията измъкна с привично движение един плик от купчината и го подаде на лекарката.

— Става дума за една пратка от Чикаго — отвърна му Микаела, докато бързо пъхаше плика в джоба на дрехата си.

— Но пощата от Чикаго не е пристигнала още — отговори ѝ Хорас и се ококори смяяно.

Лекарката бе като поразена от мълния. Без да пророни нито дума за обяснение, тя пусна на земята останалите пликове, които все още държеше в ръка и изхвръкна тичешком от пощенската служба.

Макар че до бакалницата на Брей бяха само няколко крачки, Микаела имаше вид на човек, който трябва да измине километри дотам.

Още като влезе в магазина тя забеляза, че лицето на госпожа Брей е добило цвят, който вдъхваше опасения. Розовината на кожата ѝ бе избледняла, тя бе по-скоро сива, отколкото бяла и около носа ѝ се беше оцветила жълтеникаво.

Господин Брей продължаваше да крепи жена си с ръце. От време на време той я милваше плахо и почти без да я докосва по челото, покрито с капчици студена пот. Когато Микаела пристъпи към него, той погледна към нея с надежда.

Но лекарката само поклати глава безпомощно.

— Лекарството още не е пристигнало.

— Ами че направете тогава нещо — извика грубоватият мъж отчаяно. — Помогнете ѝ някакси!

— Повече не мога да ѝ помогна — промълви Микаела с тих глас и погледна лицето на Мод, което бе придобило вече съвсем безизразен вид.

И господин Брей обрна поглед към жена си.

— Мод — каза той нежно — моля ти се, не си отивай.

Ала чертите на Мод Брей показваха, че тя вече се е отправила в последния си път.

Жената на бакалина не бе първата пациентка, която Микаела виждаше как умира. Ала тази загуба бе особено болезнена за нея. Защото Мод Брей не бе умряла, тъй като лекарското изкуство вече не бе в състояние да ѝ помогне, а просто заради това, че едно необходимо лекарство не бе пристигнало достатъчно бързо от Чикаго. Не пред самата смърт, а изправена пред това обстоятелство лекарката изпита съвсем ново чувство на безпомощност.

Вън вече бе тъмно. Микаела седеше на масата в дървената къща и подпряла глава с длани се взираше в пламъците на огъня в камината. До нея бе седнала Колийн, цялата вгълбена в работата си. Още същия ден бе започнала да си шие роклята за Коледния празник. Погледнати отстрани, двете представляваха мирна и идилична гледка. В душата си

обаче Микаела се разкъсваше от съмнения, дали би могло да се намери нещо, което да бъде противопоставено на грубостта на този свят.

Колийн хвърли угрожен поглед към настойничката си.

— Знаеш ли какво, доктор Майк? Ама ти изобщо не си прочела още писмото си. Не си ли любопитна какво пише в него? — Тя забоде иглата в плата с такъв замах, сякаш се беше зарадвала безпределно на своето хрумване.

Микаела ѝ се усмихна с благодарност.

— Ти си права. Все пак трябваше да погледна какво ми е написала моята майка.

Извади писмото от джоба на дрехата си и го отвори. Матю и Брайън, които си играеха до преди малко, също проявиха любопитство и се настаниха край масата.

Микаела разгъна писмото и започна да чете на глас:

„Мила Микаела,

Твоето писмо пристигна тук вчера и сядам веднага да ти отговоря. Всъщност на пощата ще ѝ трябва отново цял един месец, докато ти даде възможност да прочетеш отговора ми.

Най-напред една новина: сестра ти Мери очаква бебе. То ще се появи на белия свят през май.

Мери разчита много, че по това време ти отново ще си сред нас. И аз не желая нищо друго толкова силно, както да сложиш край колкото се може по-бързо на това твоє приключение в провинцията и да започнеш отново да водиш нормален живот на гражданка в Бостън. Прекалено много време ти беше нужно за твоите опити да оправяш света.

Този съвет се отнася и за запитването ти във връзка с отглеждането на деца. Защо си пропиляваш времето? Твоето място е в Бостън, освен това тук също има повече от един мъж, който би ти подхождал, за да си създадете двамата собствено семейство и да водите почтен живот.“

Гласът на Микаела ставаше все по-тих докато четеше. Тя никак не беше очаквала, че майка ѝ би ѝ отговорила по такъв начин. От писмото лъхаше всичко онова, което предишната пролет бе накарало Микаела да напусне Бостън. И колкото и да се беше притеснявала от трудностите на живота си като лекарка тук, в Колорадо Спрингс, сега ѝ стана ясно, че в никой случай не се бе чувствала по-щастлива в Бостън, а напротив. Освен това имаше още нещо, което за първи път започна да проумява с най-голяма яснота, а никога не бе допускала, че е възможно. Какво означаваше всъщност понятието „собствено семейство“?

Колийн и Матю бяха разбрали съвсем точно наставлението на Микаелината майка да не се занимава с чужди деца и на лекарката в този миг не ѝ се искаше нищо друго, освен да им го беше спестила.

Микаела сгъна писмото както си беше. После подпра с длани главата си и вече, без да може да се сдържа, започна да лее сълзи.

— Защо плаче доктор Майк? — пожела Брайън да узнае от своя по-голям брат, обаче той само го помилва по русата косица, вместо да му отговори.

Колийн обаче оставил настррана шивашкото си произведение. Тя се изправи и обгърна с тъничките си ръце раменете на лекарката. В този миг Микаела не можеше да си представи никакво друго място с повече уют и закътаност от тази малка дървена хижа недалеч от Колорадо Спрингс.

През нощта валя като из ведро. Вятърът запращаше дъждовните капки като барабани удари срещу прозорците. Воят на бурята се вмъкна в съня на Микаела. Ала към него се прибави и друг натрапчив шум. Съвсем бавно лекарката успя да направи разлика между действителността и съновиденията си и постепенно да се събуди.

Шумът не стихваше. Някой тропаше на вратата. Кой ли можеше да е посред нощ, тук навън в тази буря? Микаела стана, завъртя фитила на газената лампа малко по-нагоре, за да засили пламъка и се наметна с един вълнен шал. После отиде да отвори.

Колийн и Брайън също се бяха събудили и гледаха любопитно подир настойничката си.

Най-напред Микаела се опита да надникне към вратата през прозореца. Ала силният дъжд играеше ролята на завеса, така че нищо

не можеше да се види.

— Кой чука? — извика тя все пак през затворената врата.

— Съли. Отворете ми, моля ви се!

Микаела издърпа веднага настрани тежкото резе и отвори.

— Вождът Черното Котле беше прострелян — съобщи той. — Чивингтън направи това, което възnamеряваше отдавна: нападна лагера и се зае да избива хората безразборно.

Междувременно влязоха двама чейени, които внесоха в къщата вожда върху кръстосаните си ръце.

— Трябва да го сложите на масата — извика Микаела на Съли, докато взимаше необходимите инструменти от другия край на стаята.

Съли преведе Микаелините изисквания и двамата чейени поставиха внимателно на масата в средата на стаята своя вожд, който изглеждаше почти в безсъзнание.

Няколко мига по-късно лекарката бе вече готова и се надвеси над пациента си. Неговото жилаво тяло бе осеяно с многобройни наранявания, които вождът бе получил в нощната битка, но никое от тях не беше значително. Отдясно под шията обаче кожената му риза бе пропита с кръв. Огнестрелната рана бе съвсем близо до сънната артерия.

— Куршумът е заседнал в гърлото му — отбеляза лекарката.

— Можете ли да го извадите? — попита Съли.

Микаела кимна.

— Да, обаче първо ще трябва да се погрижа за дишането му. — Тя се обърна към инструментите си и избра няколко от тях. — Раната е започнала да набъбва. Ако отокът продължи да нараства, ще се затворят дихателните му тръби и ще се задуши.

Докато обясняваше на Съли какво прави, тя бе подострила едно птиче перо и го беше оскубала от перушина, така че бе останала само основната му част. Микаела духна за проба през получилата се по такъв начин тръбичка. След това посегна отново към инструментите си и се обърна към своя пациент.

В същия миг обаче, когато се готвеше да направи със скалпела си животоспасяващия разрез в гърлото на вожда, ръката на един от чейените я спря.

Микаела се стресна. След това се съвзе отново.

— Кажете им, че се налага да постъпя така. Иначе вождът ще умре — обърна се тя към Съли.

Той преведе, а индианецът разхлаби хватката си на китката ѝ съвсем колебливо. Микаела успя най-сетне да опре скалпела си в гърлото на вожда. Уверено и със спокойна ръка тя направи разрез под адамовата му ябълка. В отвора веднага мушна кухото перо.

Вождът започна да дишаш по-леко още веднага. Микаела взе приготвената кърпа и я напои с течност от едно шишенце. Ала преди да успее да притисне напоената с упойващото средство кърпа към лицето на вожда, другият чейен я сграбчи здраво за ръката.

Микаела бе забелязала скептичните погледи, които предхождаха това действие.

— Кажете му, че това средство ще помогне на вожда да не го боли — каза тя на Съли.

Обаче едва Съли бе казал изречението си докрай, и вождът поклати едва забележимо глава. Съли преведе посланието на вожда.

— Той не се плаши от болките.

Микаела се поколеба малко, ала след това постави една специална пинсета в раната. Трябаше доста да се насили, за да продължи работата си въпреки тихичките стонове от болка, които издаваше вождът. Освен това двамата представители на племето следяха всяко нейно движение с най-голямо внимание.

Най-сетне пинсетата сякаш хвана нещо. Напълно съсредоточена и със сдържано усилие Микаела започна да дърпа това нещо. След това направи изведнъж рязко движение и в следващия миг лекарката вече беше измъкнала куршума, който бе проникнал със смъртоносна сила в плътта на вожда на чейените.

Кръвоизливът на шията на вожда изби отново. Микаела го обузда, доколкото можеше с приготвените кърпи, защото засега бе невъзможно да се направи превръзка заради дихателната тръбичка.

В крайна сметка обаче кръвоизливът понамаля и лекарката съобщи на чейените чрез Съли, че вождът трябва да бъде положен на леглото.

— Колийн и Брайън, — обърна се тя веднага след това към децата, които бяха наблюдавали внимателно какво става — вие сега можете да си легнете отново.

— Ще оздравее ли отново Черното Котле? — попита Брайън.

Микаела хвърли един поглед към кревата си, в долния край на който се бяха настанили двамата бойци-чайени, за да охраняват своя племенен водач.

— Ние всички се надяваме да оздравее — въздъхна тя.

Половин час по-късно Черното Котле заспа. Брайън и Колийн също бяха повалени от съня въпреки възбудението и от тъгъла зад завесата се чуваше вече равномерното им дишане.

Други места за спане, освен креватите на децата и на Микаела в къщата нямаше. Ето защо Микаела и Съли се бяха настанили край масата в стаята, осветена само от малкия огън на камината и разговаряха тихо.

— Още щом се развидели, полковник Чивингтън ще се върне, за да огледа бойното поле — каза Съли и подпра глава на длани си. За първи път Микаела забеляза следи от някакво отчаяние в изражението на мъжа, който иначе бе толкова затворен и изглеждаше еднакво равнодушен както към радостите, тъй и към скърбите. — И като не намерят трупа на вожда, ще претърсят цялата местност заради него — продължи той. — Трябва да избягаме.

Микаела поклати отрицателно глава.

— Това е невъзможно. Вие не бива да го пренасяте в никой случай — каза тя категорично. — Кръвоизливът трябва най-напред да бъде спрян напълно, а преди да е спаднал отокът от раната, не може да бъде защит и разрезът в дихателната тръба.

Съли не отговори нищо. В замяна на това се загледа в огъня, който бавно догаряше. Вълчакът, който бе стоял край леглото на Брайън, се приближи към тях, щом момчето заспа и се отпусна в краката на господаря си.

Микаела наблюдаваше животното. Винаги се беше страхувала от вълците и поради незнание ги беше смятала за врагове на хората. Ето защо никога не беше допускала, че един човек и кучето му вълчак биха могли да живеят толкова мирно заедно, както беше със Съли и неговия другар. Навярно мнозина бели хора изпитваха точно същите страхове по отношение на индианците.

Съли погали нежно животното по главата.

— Индианците имат една и съща съдба с вълците. Преди да дойде тук белият човек, хиляди вълци са обитавали тези места. После

властите обявили премия за избиването им. Днес наоколо са останали все още не повече от няколкостотин вълка.

Микаела се взря в умните очи на животното. Сетне погледът ѝ се прехвърли към леглото отсреща, където вождът Черното Котле лежеше неподвижно. Въпреки физическите страдания, които бе претърпял, цялата му фигура изльчваше гордост и достойнство.

Лекарката се сепна изведнъж.

— Бихме могли да скрием вожда в плевнята — прошепна тя. — Надявам се, че там ще бъде на сигурно място от преследвачите на Чивингтън.

На сутринта бурята, която бе бесняла цяла нощ, утихна. Когато вождът Черното Котле се събуди от дълбокия си сън, Съли и двамата чейени го отнесоха веднага в плевнята. Там бяха приготвили постеля за него.

Микаела коленичи до вожда и отстрани дихателната тръбичка, а в това време единият от двамата индианци разговаряше с белия си племенен брат.

— Той иска да знае, кога ще можем да го пренесем — преведе Съли и погледна въпросително към Микаела.

Лекарката вдигна поглед от пациента си.

— Със сигурност не по-рано от утре сутринта — отговори тя със съжаление. — Той наистина издържа досега на всичко, обаче все още раните му са твърде уязвими.

Съли кимна загрижено.

— По-добре е да отидете в къщата — каза той най-сетне. — Ако хората на Чивингтън дойдат при вас, първо ще огледат всичко вътре.

— Прав сте. — Микаела стана. — Ела, Брайън — каза тя и поведе със себе си момчето, което почти не се отделяше от Съли. Преди да излезе от плевнята, тя се обрна още веднъж, за да хвърли последен поглед върху пациента си.

Ала като привлечени от магнит очите ѝ срециха погледа на Съли. Внезапният удар на мълния едва ли би я заварил по-неподготвена и не би я прорязал по-остро от този поглед. В него бе затаена силата на първичните стихии и същевременно имаше топлота и дълбок копнеж.

Микаела издържа така няколко секунди. После се обърна бързо, ала ѝ се струваше, че усеща с гърба си как той продължава да я гледа.

В къщата лекарката се зае да заличи всички следи от нощното посещение.

— Брайън, сложи бързо масата за закуска — извика тя, докато взимаше една кърпа от възглавницата, на която си личаха лекета от кръвта на вожда. Заедно с няколко пропити с кръв превръзки тя я хвърли припряно в огъня.

В този миг вън вече се чу пръхтенето на коне. Предпазливо Микаела открехна леко пердето на прозореца. Група ездачи се приближаваха към къщата. По сините униформи на мъжете лекарката позна, че са от хората на полковник Чивингтън. Сигурно принадлежаха към отряд, натоварен да намери вожда на чейените — жив или мъртъв.

— Матю, заличи ли следите пред къщата? — попита Микаела гърбом, обръщайки глава наполовина към стаята, докато същевременно държеше под око мъжете.

— От дъжда и без това нищо не си личи — отговори Матю. — Обаче като претърсят къщата, те рано или късно ще се натъкнат на индианците в плевията...

— Съли ще се погрижи за това — отговори му Микаела. — Слизат от конете! Елате, деца, — каза тя след малко — хайде, насядайте около масата. Сега ние трябва да се опитаме да не се издадем.

Когато малко след това се потропа на вратата, и четиридесетте бяха насядали около масата и имаха вид на хора, които тъкмо започват да закусват. Колийн наливаше кафе, а Брайън вече си беше взел от кошничката един голям комат хляб и го беше сложил в чинията си. Матю си свали бързо шапката в последния момент. Това бе последната издайническа улика, която показваше, че закуската не е първото утринно събитие в къщата.

Микаела стана, за да отвори. Когато мъжът със синята униформа застана пред нея, тя го изгледа с подчертана изненада.

Войникът докосна с два пръста шапката си.

— Добро утро, госпожа. Ние търсим неколцина индиански престъпници...

Лекарката не го остави да довърши.

— Индианци ли? — прекъсна го тя смяяно. — Тук, у дома?

Униформеният мъж не се остави да бъде спрян.

— Ние сме длъжни да претърсим всяка къща. Тъй че, госпожо, ще ме пуснете ли? — И направи още една крачка към Микаела.

Обаче лекарката се поколеба за миг. Сякаш зъзнейки, тя загърна още по-плътно вълнения си шал около тъничкото си тяло и хвърли на Матю един неуверен поглед. После се дръпна от входа на къщата си.

— Аз не смяtam, че ще откриете нещо тук — отговори тя толкова спокойно, колкото й беше възможно и сви рамене.

Войникът влезе в къщата. Той хвърли кратък поглед към сложената за закуска маса, после огледа ъглите на стаята. Кой знае какви възможности да се скрие човек тук нямаше. Явно вече убеден, че на това място няма какво да намери и сякаш, за да изпълни и последното си досадно задължение, униформеният отвори задната врата на къщата. Като не откри нищо и на това място, той се обърна към домакинята.

— Ами, ако видите тук някакви индианци, съобщете, моля веднага във форта.

Войникът тъй и не обърна внимание, че Микаела не отговори изобщо на това негово разпореждане и вече се беше обърнал към вратата, крачейки към хората си вън.

Лекарката го изгледа от прозореца как си отива. Явно беше дал знак да претърсят плевнята. Ала войниците не успяха да отворят от първи опит грамадната дървена порта.

Микаела изтича към задния вход. През една цепнатина в дървото тя видя двамата индианци. Явно бяха излезли на открито през също тъй разположената задна врата на плевнята. Двамата чейени бяха подхванали вожда си от двете му страни и по-скоро го влячеха, отколкото да го носят. По такъв начин те се придвижваха към удобните за прикритие храсталаци зад къщата. Няколко секунди след това се появи Съли, докато от предната страна се долавяха звуци, които издаваха, че войниците все още правят безуспешни опити да отворят портата. Съли навярно бе запънал резето отвътре, за да спечели време. Той стоеше сега пред задния вход на плевнята. После взе томахавката си, замахна и запрати оръжието си в празното помещение. Когато острието се заби в резето, всичките дървени стени потрепериха. В същото време се отвориха със скърцане и крилата на портата.

Като червена мълния се мярна пред очите на Микаела наметката на Съли, след което той вече беше изчезнал зад дърветата.

На войниците не им остана нищо друго, освен да се оттеглят безуспешно. Въпреки това Съли сметна, че ще е по-добре ако Черното Котле не се задържи прекалено дълго в къщата на Микаела. Щом вождът си отпочинеше от сутрешните преживявания, те възнамеряваха да тръгнат и да се върнат в селото на чайените.

Ала слънцето клонеше вече към заник, когато Микаела и децата се сбогуваха с гостите. Вождът Черното котле яздеши заедно с един от телохранителите си на собствения си кон, с който го бяха докарали след раняването му. Кон за другия боец бе предоставен от Матю.

— Не мога да ти обещая, че пак ще си го получиш — каза Съли и посочи кафявата кобила.

Матю преглътна за миг. Сетне се овладя.

— Няма значение — отговори той решително. — Мама щеше да постъпи по същия начин.

Съли кимна, ала преди са успее да каже каквото и да било, Брайън, който стоеше на верандата, го потупа по рамото.

— Кажи ми, Съли, — започна той фъфлейки — защо не язиш и ти?

Мъжът се обърна към момчето.

— Защо ли? Много просто — отговори той. — Страх ме е от конете.

Брайън се стъписа.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Знаеш ли, Брайън, все едно е дали това са призраци или коне или нещо друго: всеки човек се страхува от нещо.

Съли говореше на Брайън, обаче още преди да свърши, погледът му се бе насочил по-надалеч. Гледаше към лекарката, ала тя не смееше да отвърне на погледа му, сякаш някакво особено страхопочитание ѝ пречеше. В замяна на това се беше загледала нагоре към Черното Котле. Вождът направи някакви знаци с ръце. След това се усмихна на бялата жена.

— Вождът ви даде индианско име — обясни той. — Нарече ви „Лечителката“.

Още преди лекарката да успее да поблагодари за тази чест, войните дадоха знак на конете си и препуснаха.

Микаела ги изгледа как се отдалечават.

— Селото на чейените е опустошено. Какво ли ще прави сега Черното Котле? — каза тя повече на себе си.

— Ще направи това, което никога не е искал — отговори Съли.

— Ще воюва. — После повика кучето си. — Хайде, приятелю, време е.

— И тръгна пеша по пътя, по който индианците бяха препуснали.

Съвсем скоро след тези събития есента прерасна в сурова зима. Сняг покри всичко наоколо и превърна плодородните иначе равнини на Колорадо в истинска бяла пустиня.

Всеки се беше оттеглил зад своите четири стени и се надяваше, че и този сезон ще отмине точно толкова бързо както прекалено краткото лято. Но дотогава имаше много време. Първоначално дните станаха по-къси, нощите по-дълги и по-студени.

От време на време Микаела се сещаше за Бостън. Ала писмото на майка ѝ, с което се беше опитала да я подтикне към завръщане, бе само показало още по-ясно на младата жена, че тук, сред тази сурова природа и надалеч от цивилизацията, е нейното място.

А че междувременно неумолимо наблизаваше Коледа, можеше да се съди по напредъка, който Колийн постигаше в подготовката на роклята си. Неуморно тя бе работила над нея през изминалите седмици. И докато прокарваше иглата през плата, за да пришие и последните биета, момиченцето си тананикаше тихо песните, под чиито ритми щеше да танцува на общинското веселие. От ден на ден това празненство завладяваше мислите ѝ все повече.

И ето че най-сетне настъпи утрото на Коледа. Денят бе в началото слънчев и ясен, ала в ранния следобед ненадейно се появиха облаци. Не се мина много време и снежинките започнаха да се сипят толкова нагъсто, че през тях едва можеше да се различи нещо.

Колийн, която също като останалите бе облякла вече празничната си рокля, гледаше от прозореца. Изгледите да се добере до Колорадо Спрингс за коледните танци ставаха все по-малки.

Микаела застана до нея и я хвана за ръката. Тя също се загледа в снежната вихрушка пред къщата, ала мислите ѝ бягаха в съвсем друга

посока. Откакто бе лекувала вожда Черното Котле, Съли не се беше мяркал повече. Микаела се питаше как ли се е справял оттогава с трудностите и много ѝ се искаше да разбере дали в тази коледна вечер е на сигурно място и в кръга на ония, които чувстваше като най-близки. Дълбоко в себе си бе принудена да си признае, че изпитваше непреодолимо желание да се види отново с непроницаемия мъж.

— Можеш да забравиш за твоя коледен танц, Колийн! — Матю бе застанал зад гърбовете на сестра си и Микаела, като също гледаше през прозореца към снежната буря.

— Всеки момент ще спре — не се предаваше Колийн.

Матю се усмихна пренебрежително.

— Ти си единствената, която вярва в това!

— Ох, я да мълчиш! — извика Колийн и изтича намусено към масата.

— Матю! Колийн! — намеси се Микаела строго. — Разговаря ли се така точно на Коледа? Все пак това е празник на любовта!

— Обаче все още не е наистина Коледа — каза си мнението и Брайън. — Та ние си нямаме елха, която да украсим. Матю тепърва ще ходи с мен да я донесе.

— Преди да донесем елхата, ще ни отнесе снежната буря — засмя се неговият по-голям брат.

Микаела също се засмя беззвучно.

— Коледата си личи не само по това, дали има елха за украсяване, Брайън — каза тя на русокоското. После се приближи до Колийн и я погали по празнично сплетените ѝ коси. — А на този празник се ходи не само заради танците.

— Зная — отговори Колийн и прокара тъжно пръст по дантелите на роклята си. — Обаче аз толкова се радвах заради това.

— И съвсем сигурно не е най-важното да се натруфиш като съдържателка на панаирджийско стрелбище — подхвърли Матю и огледа празничния си костюм, който Микаела му беше набавила по случай този празник.

— Да не би да се страхуваш, че Дядо Господ няма да те разпознае с него? — Микаела хвърли към храненика си един поглед, който беше съчетание от приятелско разбиране и майчина строгост.

После се обърна отново към прозореца. Все още снежната вихрушка продължаваше с несломима енергия. Лекарката въздъхна.

— Деца, не можем да отидем в града. Съжалявам, особено за теб, Колийн. Явно не ни остава нищо друго, освен да празнуваме сами. — „Като мнозина други хора“, добави тя наум. Но веднага побърза да пропъди тази мисъл, както вече много пъти през този ден се беше опитвала. — Хайде да сложим масата и да си направим нашия собствен Коледен празник!

Микаела бе положила всички усилия да въодушеви децата, ала в отговор на предложението си получи доста вял отзук. Изглежда изкуството ѝ да се преструва си имаше предел, защото и тя самата изпитваше известно разочарование. В края на краищата Брайън, Колийн и Матю все пак се заеха да сложат празничната трапеза.

Скоро свещите заизлъчваха приятна светлина, а от масата се разнесе ароматът на вкусни гозби. Когато всички седнаха на местата си, Микаела произнесе трапезната молитва.

— Ние ти се молим за всички, които днес са самотни. Ние ти се молим и за Шарлот. Обичаме я все така и много ни е мъчно за нея — каза тя в заключение.

Брайън не откъсна очи от Микаела, докато тя произнасяше последните няколко изречения.

— И на мене ми е много мъчно за мама — каза той със сериозно изражение.

— Много добре те разбирам — потвърди Микаела и го погали по крехкото рамо.

Очевидно Брайън правеше опит да се преобри с нещо, което тъй и не можеше да изрази гласно.

— Доктор Майк... — опита се той.

— Да, Брайън. Какво има?

Момчето направи едно последно усилие.

— Мислиш ли, че мама ще се натъжи ако започна да ти казвам мамо?

На масата се възцари пълна тишина.

Микаела забеляза как устните на Колийн се разтегнаха в бегла усмивка. Микаела обърна поглед към Матю. И на неговото лице бе изписана изненада. Ала той също понечи да се спогледа с настойничката си, за да ѝ кимне незабелязано в знак на съгласие.

Микаела погледна най-накрая с любов към Брайън.

— Аз не смятам, че това би я натъжило. Защото по такъв начин ти няма да загубиш своята майка, а само ще се сдобиеш с още една нова майка.

Ала много преди това сложно съждение да стане ясно на Брайън, разговорът бе прекъснат, защото някой започна да тропа на вратата: два пъти едно след друго в един и същи ритъм.

Микаела и децата направо се стъписаха. Защото това бе досущ както в зловещите приказки за непознатия, който чука на вратата в бурна Коледна нощ и всички те си помислиха едновременно за всевъзможни страховитии.

— Матю! — потърси Микаела опора в своя най-голям храненик. Сетне се запъти да отвори, докато децата наскачаха от местата си.

На сивкавия снежен фон можеше да се различи само една плътно загърната фигура. И лицето на непознатия бе покрито с наметката му, за да се пази от студа. Най-сетне той се обърна към отворената врата.

— Добър вечер — продума човекът.

Микаела направо подскочи. След това успя да се съвземе.

— Влезте, моля — каза тя на непознатия и го прикачи с гостоприемен жест. — Стоплете се на огъня.

Мъжът влезе — беше също като в една от приказките, в които някакъв странник търси подслон в Коледната нощ. Ала когато той най-сетне свали наметката си, всички ахнаха — това беше Съли. Едва ли не срамежливо огледа той празничната наредба на малката къщица. Отиде до огъня и потърка ръце над пламъците.

После Съли се обърна към Брайън, който все още стоеше на мястото си като омагьосан. В силната му ръка се беше сгушило никакво пухкаво валмо.

— Весела Коледа, Брайън — каза той дружелюбно и сложи в ръцете на малкия едно кутре вълча порода.

Преди Брайън да успее дори само да си отвори устата, Съли се обърна към Матю и Колийн и подаде и на двамата по един подарък — на Колийн красив резбован гребен, а на Матю дървена лула.

Децата просто онемяха от възторг, а и Микаела бе проследила неочекваното даруване с радостна изненада. Но ето че Съли бъркна още веднъж в една от торбите си.

— Това е за вас — обърна се той към Микаела. — Смятам, че имате нужда от подходяща табелка за вашата лечебница — и подаде на

Микаела една массивна дървена табела.

Сега и лекарката загуби за миг дар слово. Тя завъртя смутено табелата в ръцете си. На нея бе написано „Д-р М. Куин. Лечителка“.

Най-накрая успя да каже няколко думи, като непрекъснато се запъваше.

— О, Съли, това наистина е прекрасно...

Изведнъж Съли взе да се чуди къде да дене ръцете си.

— Е, хайде, — измънка той и ги изтри непохватно в жилетката си — още веднъж весела Коледа.

След като се поколеба за миг, Съли се загърна отново с наметката си и закрачи към вратата.

Вече беше хванал с ръка дръжката, когато Микаела се сепна от замайването си и бързо сграбчи госта за рамото.

— Моля ви се... моля ви се, почакайте — заекна тя — не бива да си тръгвате така. — За първи път тази вечер очите им се срещаха. Посилно от всяко Микаела усети как неговият поглед я омагьосва. — Моля ви да останете и да посрещнете заедно с нас Коледа.

Очите на Съли също изглеждаха омагьосани от една светлина, която пламтеше по-ярко от свещите в стаята. Сетне кимна в съгласие.

В течение на вечерта мислите на Микаела се отправяха неволно няколко пъти назад към Бостън. Като през някаква завеса от мъгла тя съзираще картини от предишния си живот, които бързо избледняваха. Те всички бяха свързани с бащината ѝ слава и богатство, които несъмнено бяха отредени и за нея. Ала всичко това ѝ се струваше сега направо нищожно в сравнение с онова, което бе намерила тук, в Колорадо: благодатта на своето собствено семейство. И когато погледът ѝ премина над главите на децата, за да се спре най-сетне на дългокосия мъж до нея, тя разбра, що за Коледен празник бе това всъщност за всички тях.

Това бе празникът на любовта.

ГЛАВА ШЕСТА

СМЪРТОНОСНИЯТ БАЦИЛ

Седмици наред зимата продължи да върлува необуздано с виелиците и непоносимите си студове. Като тъмен похлупак дългите вечери и непрогледните нощи притискаха хората в Колорадо Спрингс. А искрящият дълбок сняг погълщащ почти всеки шум.

Въпреки това Микаела изпитваше радостното усещане, че от онай коледна нощ в сърцето ѝ звучи мелодия, която не можеше да бъде заглушена и от най-опърничавата зима. Тя бе като обещание за наближаваща пролет, която ще продължиечно. Всяка сутрин Микаела излизаше на малката веранда пред къщата и наблюдаваше заснежената природа. При това погледът ѝ винагипадаше върху дървената табела, която висеше до вратата от Коледа. Доколкото можеше да си спомни, никога досега не бе получавала подарък, който да ѝ е доставял такава радост, както саморъчно резбованият надпис на Съли върху дървото „Д-р М. Куин. Лечителка“.

Когато през нощта не падаше нов сняг, лекарката ходеше редовно на кон до града, за да урежда най-необходимото. Матю, Колийн и Брайън постоянно я увещаваха да запрегне колата и да ги вземе със себе си, но докато имаше опасност всеки момент облаците да изсипят отново снежния си товар, Микаела не се оставяше да я придумат да поеме подобен риск. Толкова по-нетърпеливо всички те очакваха мига, когато времето най-сетне щеше да се оправи и ето че този миг настъпи.

От няколко дни снегът бе започнал да се топи и всичко около къщата се превръщаше във весело шуртящи поточета. Колийн и Брайън усърдно помагаха за това, като изтребваха с лопати снега. После го натъпкваха във ведра, които изсипваха на припек. Още с първата крачка пред прага на къщата Микаела усети съвсем специфичния аромат на пролетта и вдъхна дълбоко от него. Тя погледна Матю, застанал до нея. С мълчаливо съгласие момчето отвърна на погледа ѝ, след което нададе протяжен тържествуващ вик. Като прескочи с едно-единствено движение парапета на верандата, той

хукна към плевнята. Там щеше да почисти каруцата от прахоляка на дългата зима и да я избути навън под първите стоплящи лъчи на февруарското слънце.

Малко по-късно Микаела и децата се качиха на нея, за да отпътуват за първи път от Нова година насам към Колорадо Спрингс. По този начин те възнамеряваха да отбележат своето собствено участие в изпращането на зимата.

— Мамо, смяташ ли, че господин Брей може да е продал през това време всичките си бонбони? — заразпитва Брайън предвидливо настойничката си.

— Не мога да си представя подобно нещо, Брайън... — понечи да му обясни Микаела.

— Я, гледайте, — прекъсна я в този миг Матю — новите преселници са успели да се доберат преди нас до Колорадо Спрингс.

Той сочеше напред. Отляво и отдясно на шосето, малко преди да стигнат до града, бяха издигнати шатри и колиби. Пред тези импровизирани жилища щъкаха делово насам-натам мъже и жени във всички възрасти. В локвите от топящия се сняг си играеха деца с очебийно руси коси. Група момичета се загледаха любопитно в преминаващата каруца.

— О, не — извика весело Колийн и закри изтазад с ръце очите на по-големия си брат. — Не се заглеждай много нататък. Иначе току-виж пак си се влюбил.

— Стига глупости! — възрази Матю и избути от лицето си със смях, но и с леко раздразнение ръцете на сестра си.

— Какво означава всъщност думата преселници? — запита Брайън на свой ред.

— Това са хора, които са дошли тук от друга държава — му обясни Микаела, докато насочваше каруцата към центъра на градчето.

— Тук, в Америка, ние всички сме преселници.

Микаела спря впряга пред ковачницата.

— Добро утро, Робърт И. — поздрави тя человека, който изникна от пушеците пред своята работилница и се запъти към нея. — Опасявам се, че с подковите на Мечо нещо не е в ред. Бихте ли хвърлили едно око докато сме на покупки?

Чернокожият мъж кимна любезно на лекарката.

— Разбира се, с удоволствие, госпожице — отговори той със своя малко дрезгав от дима глас.

— И Робърт И. ли е преселник? — попита Брайън с жив интерес, когато хванати за ръка с Микаела и останалите се запътиха към бакалницата на господин Брей.

— Естествено, че не, глупчо. Той е бил роб, който... — заразказва му Матю.

— Матю! — прекъсна го Микаела рязко. — Робърт И. произхожда също от друга държава. И по всяка вероятност е било по-добре да си остане там... — продължи тя предпазливо обяснението си.

Но Брайън изглежда не се интересуваше от подробностите.

— А какви по-точно са чейените? — продължи да разпитва момчето.

Микаела се закова рязко на мястото си. След това сви рамене.

— Не, чейените не са преселници, напротив... — Тя замълча и погледна безпомощно към Колийн и Матю. — Май събрках като се опитах да поставя под един знаменател всички хора.

Сетне тя последва Брайън, който тъкмо бе изчезнал в бакалницата на господин Брей. Докато Микаела обясняваше на бакалина какво иска, децата се разпиляха из различните ъгли на магазина. Брайън тъй и не можеше да разбере, защо господин Брей е толкова мрачен човек. Та нали беше владетелят на най-големите тумбести бонбонени стъкленици, в които шарените захарни късчета блестяха във всички възможни боички. Според Брайъновите представи човек едва ли можеше да желае нещо повече.

Изведнъж вниманието на минувачите по площада бе привлечено от тропота на копита и песента на млади мъже.

Микаела се обърна стреснато към прозореца.

— Какво за Бога означава това?

Русият перчем на Брайън моментално се вмъкна между нея и прозореца.

— Това е госпожа Олив, — извика той възхитено и посочи с пръст навън — тя пристига отново с каубоите!

— О, ѿе! — се изтръгна почти в същия миг от устата на господин Брей, както си стоеше зад тезгая.

— Госпожа Олив ли? — повтори въпросително Микаела, обръщайки се към него. — Коя е тя?

— Моята сестра — въздъхна бакалинът и вдигна рамене отегчено. — Беше дълго време в Мексико, за да копае сребро. И сега се връща изглежда с доста добре натъпкани джобове.

Микаела забеляза, че в средата на шествието язди една жена. Беше облечена с мъжки дрехи и имаше решително изражение на лицето, белязано от природните стихии и физическия труд. Непосредствено зад нея се движеше натоварена догоре каруца, на чиято капра седеше млада негърка. Явно госпожа Олив имаше гледище за разпределение на ролите в обществото, което бе сходно с възгледите на младата лекарка.

— Грейс, докарай колата точно пред Робърт И. — извика госпожа Олив на чернокожата жена.

— Но първо ще трябва да заведем Вили на лекар. Все още има температура — отговори й тя.

— Джейк Сликър ще се погрижи за него — разпореди се госпожа Олив категорично и посочи с глава бърснарница.

В този миг Джейк Сликър тъкмо излизаше на верандата си, за да погледа като всички други градски жители пристигането на явно доста видната дама. Нейното завръщане бе също толкова знаменито събитие за градчето, както и ежеседмичната поява на пощенския дилижанс. Ето защо за нула време площадът се препълни с любопитни.

Госпожа Олив се изкачи по стъпалата към бакалницата на брат си. В това време Брайън и Колийн вече тичаха към малко грубоцато изглеждащата жена. Матю следваше брат си и сестра си на късо разстояние.

— О, моите клети децица — извика госпожа Олив и прегърна с две ръце Брайън и Колийн. — Матю, — обърна се тя към най-големия — много ми е мъчно за трима ви. Аз обаче разбрах за смъртта на майка ви съвсем скоро. Също и за Мод — обърна се тя към господин Брей, който бе излязъл на верандата заедно с Микаела. — Как можа да се случи такова нещо? Нямаше ли някакъв лекар наоколо, който да й помогне?

— Питай нея — препоръча й бакалинът като посочи с глава Микаела.

— Вашата снаха получи сърдечен инфаркт. За съжаление, нямаше спасение за нея... — започна да обяснява Микаела притеснено и направи няколко крачки към непознатата жена.

Госпожа Олив погледна недоумяващо към брат си.

— Казвам се д-р Куин — побърза да се представи Микаела. — Аз съм новата лекарка на Колорадо Спрингс — добави ѝ тя.

Госпожа Олив подаде ръка на младата жена.

— Приятно ми е. Аз се казвам Олив Дейвис.

— Тя е истинска лекарка — намеси се Колийн гордо. —

Наричаме я доктор Майк.

— Това не е вярно, — включи се в разговора и Брайън — аз ѝ викам мамо.

Върху лицето на госпожа Олив се изписа смесица от изненада и неразбиране.

— Викаш ѝ мамо, така ли?

— Между впрочем, — господин Брей пристъпи към двете жени — предсмъртното желание на Шарлот беше д-р Куин да вземе при себе си децата.

Микаела почувства как изпитателният поглед на госпожа Олив я преценява на бърза ръка колко точно струва.

— Може би ще трябва да прегледам веднага болния каубой, когото сте докарали — опита се тя да смени темата.

— Грейс вече информира Джейк Сликър — отговори ѝ госпожа Олив небрежно, докато Микаела слизаше по стъпалата на верандата.

И наистина, в същия миг, когато лекарката застана пред болния каубой, положен върху платформата на колата блед и потен, Джейк Сликър също се оказа там.

— Извинете — каза той кратко и ясно, избутвайки Микаела чисто и просто настрана, след което хвана едната ръка на болния. — Хорас, ела тук да ми помогнеш!

Както всяка неделна сутрин, след църковната служба енориашите и този пръв пролетен ден се стекоха на площадчето пред черквата, за да обменят сведения за най-новите събития.

Емили Донован обаче, която иначе на драго сърце използуваше възможността да си побъбри с останалите млади жени и да представи на лекарката своята прекрасно развиваща се дъщеря, днес побърза да си тръгне почти без да поздрави когото и да било. Бе притиснала пътно до гърдите си бебето, а петгодишният си син дърпаше за ръка

нетърпеливо след себе си. Още по време на богослужението Микаела забеляза, че този път господин Донован изобщо не бе със семейството си.

— Емили — извика тя сега след младата жена. — Всичко наред ли е? Къде е мъжът ти?

Жената се поколеба за миг, след което се спря.

— Сам не е добре. Тази сутрин не можа да стане — обясни тя бързо, като се опитваше да надвика рева на детето в ръцете си. — И на бебето не му е добре. Плака цяла нощ.

— Ще може ли да прегледам мъжа ти? — предложи Микаела.

Но Емили поклати енергично глава.

— Не, не. Той никога не би допуснал това — искам да кажа, че може би вече е повикал Джейк Сликър... Моля да ме извините — обърна се тя на другата страна. — Трябва да се прибера, за да сгответя обяда. — При тези думи тя побърза да се отдалечи.

— Госпожице Куин — чу Микаела в този миг някакъв глас зад гърба си. — Извинете, исках да кажа, разбира се, доктор Куин...

Микаела се обърна. Беше госпожа Олив.

— Бих искала да взема днес децата за обяд в ранчото — каза тя на Микаела. — Обещах да им сгответя любимата им гозба. Вие също сте поканена, разбира се.

Микаела се стъписа. Пред тази жена с властния ѝ вид младата лекарка се чувстваше някак неуверено. А никога не беше допускала, че е възможно да ѝ се случи подобно нещо. Дълбоко в себе си Микаела бе очаквала, че която и да било жена от типа на Олив би посрещнала с отворени обятия една лекарка. Също както бе постъпила починалата ѝ приятелка Шарлот Купър. Обаче явно тази жена изпитваше към нея същото недоверие, както и повечето жители на града. За своя собствена изненада обаче Микаела трябваше да признае сега, че имаше нещо, което я беше разтревожило значително повече. Това бе страхът, че с майчинския си маниер, с който се отнасяше към Брайън, Колийн и Матю, тази жена можеше да заеме собственото ѝ място в сърцата на трите деца. Тази представа бе просто непоносима за Микаела.

— Хайде, ела бе, мамо — настоя и Брайън.

Микаела поклати отрицателно глава.

— Приемете моята благодарност, госпожо Олив, — отговори тя и се опита да превъзмогне студените нотки в гласа си. Това ѝ се видя на нея самата доста изненадващо. — Чака ме доста работа вкъщи. Освен това децата и вие сигурно имате да си кажете доста неща.

Госпожа Олив отстъпи импултивно крачка назад и обгърна някак закрилнически с ръце Брайън и Колийн.

— Тогава да вървим, деца — каза тя някак бавно и без да изпуска от очи Микаела. — По-късно ще ви ги доведа обратно вкъщи.

Рядко Микаела бе изминавала за толкова кратко време както този ден разстоянието от Колорадо Спрингс до своята къща. Каруцата просто прелиташе от локва до локва и конят трябаше да полага доста големи усилия, за да може да изпълнява заповедите на господарката си. Ако искаше да бъде честна към себе си, Микаела трябаше да признае, че като препуска така, се опитва да разсее яда и смущението си. А дали бе успяла, тя все още не можеше да прецени с пълна сигурност поне в този миг.

В кухнята Микаела се зае да приготви за децата изненада във вид на ябълков сладкиш. Докато въртеше с една ръка бъркалката, тя следеше с показалеца на другата си ръка редовете в готварската книга, за да не изпусне нещо от рецептата. Всъщност не можеше да се отърве от впечатлението, че в медицинските учебници и ръководствата по хирургическа намеса всичко е много по-разбирамо отколкото в тази библия на американските домакини.

Ядовитите ѝ размишления бяха прекъснати внезапно от остра миризма, която се разнесе с голяма бързина и идващо недвусмислено от фурната. Микаела отвори бързо вратичката на печката. Тъкмо съумя да извади от там тавичката, която изпускаше пара като локомотив, и някой започна да тропа на вратата.

Микаела се изправи, отмести от челото си няколко кичура коса и отвори. Отвън стояха Олив Дейвис и децата.

— О, ах... — понечи Микаела да каже нещо. — Аз всъщност се опитвам да пригответя вечерята.

Тя почувства съвсем осезателно как се впива в нея смаяният поглед на Олив. Дали пък по лицето ѝ нямаше никакви следи от готварските ѝ опити?

— Ние донесохме това, което остана от яденето — каза Брайън и посочи кошницата в ръката на госпожа Олив.

— Заповядайте — каза тя и я връчи на Микаела. — Помислихме си, че така бихме могли да ви спестим някои усилия.

— Благодаря много — каза Микаела и отновоолови хладината в собствения си глас.

— Ами, да си тръгвам тогава — даде някак колебливо госпожа Олив. — Ще отида да видя как е моя болен каубой. Довиждане. — Тя се обърна към вратата, махна на децата още веднъж и тръгна към колата си.

— Не трябаше ли да поканим госпожа Олив да влезе? — попита Колийн, след като Микаела бе затворила вратата току-що.

— Знаеш ли какво, — отговори Микаела уклончиво — днес се чувствам малко уморена и бих предпочела да се видя с госпожа Олив някой друг ден.

— Искаш ли да видиш подаръците, които госпожа Олив ни раздаде? — прекъсна я Брайън. Той вече бе развързал панделката на своето пакетче и побърза да тикне под носа на Микаела един сребърен талер. — Колийн си има същия — добави той доволно.

— Чудесно — каза Микаела равнодушно. — А какво получи Матю?

За миг настъпи пълна тишина в малката стая. След което и Матю отвори кутията си. Върху хастара от червено кадифе блестеше чисто нов револвер Колт.

Матю замълча смутено.

— Госпожа Олив казва, че съм бил вече достатъчно голям за това — изтърси той, като видя ужасената физиономия на Микаела.

— Достатъчно голям, за да се научиш да убиваш ли? — възрази Микаела.

— Достатъчно голям, за да браня семейството си — отговори Матю непреклонно.

— Госпожа Олив казва, че в края на краищата той сега е мъжът в къщата — опита се Колийн да се намеси и тя.

Лицето на Микаела доби насмешлив израз.

— Един прекалено млад мъж... — отбеляза тя.

Матю се изпъчи и погледна настойничката си право в очите.

— Ама мъж, нали!

Микаела се опита да забрави за подаръка на госпожа Олив и на следващия ден сложи началото на новата седмица както обикновено с посещение на пощата. Хорас бе вече приготвил за нея цял куп колети с лекарства. Тя обаче отхвърли с усмивка на уста предложението на пощаджията да ѝ помогне и побра пакетите един по един в ръцете си.

Пазейки да не изпусне някоя от пратките, тя се сбогува и излезе от пощата. Преди обаче да направи и една крачка, Микаела усети ненадейно някакъв удар отстрани, при което натрупаните един върху друг пакети рухнаха на земята като къщичка от карти. Ужасена от случилото се, тя вдигна поглед и видя с кого се е сблъскала. Иззад купчината пакети изобщо не беше видяла, че Съли пресича в този миг пътя ѝ, при което бе налетяла право срещу него.

— О, моля да ме извините — каза той и започна да събира пакетите. — Ще ви изпратя до колата ви.

— Но това изобщо не е необходимо — възрази Микаела.

Тя самата също клекна и засъбира нещата си, като държеше главата си доста по-наведена отколкото се налагаше. От коледната нощ насам не се бяха виждали със Съли. И тази неочеквана среща я бе накарала да се изчерви като божур.

— Разбира се, че ще ви изпратя — упорстваше Съли. — Къде ви е колата?

— Но аз не бих искала да ви откъсвам от вашите занимания... — продължи тя да се съпротивлява с половин уста.

— Телеграмата до президента може да почака — отсече Съли най-неочеквано.

Микаела се изправи стъписана.

— Телеграма до президента ли?

Съли се усмихна най-сетне.

— Да. Вождът Черното Котле иска да му съобщи една новина. Откакто Абрахам Линкълн му връчи преди няколко години американското знаме, той си мисли, че и всеки следващ президент трябва непременно да е благоразположен към индианците.

— Все пак полковник Чивингтън бе отзован като губернатор на Колорадо и го върнаха във Вашингтон — отбеляза Микаела.

— Така е — отвърна й Съли с угрожена физиономия. — И на негово място идва сега генерал Къстър.

— Ето на! А по-лош от Чивингтън той никога не би могъл да бъде — засмя се Микаела.

Съли я погледна изпитателно.

— Човек никога не бива да казва: никога — промълви той тихо.

— Доктор Майк! Доктор Майк! — Виковете на някаква жена нарушиха внезапно утринното спокойствие на площада. Микаела се сепна. Емили Донован тичаше с бебето си в ръка като побъркана към лекарката. — Помогнете ми! Моето бебе...!

На Микаела ѝ беше достатъчно да хвърли само един поглед, за да разбере, че детето е с много висока температура. Тя пое от жената мрънкация вързоп, пеленките бяха вече съвсем мокри от потта на дребното телце. За миг Микаела се огледа с търсещ поглед по площадчето. Неколцина от живеещите наоколо бяха изскочили пред къщите си след виковете за помощ на Емили. Джейк Сликър, който сякаш никога нямаше каквато и да било клиентела за обслужване, се беше облегнал върху парапета на верандата си и гледаше любопитно какво става.

Без да се занимава повече с разпилените си пакети. Микаела хукна с детето в ръка към бръснарницата. Тя направо изблъска Сликър, който искаше да ѝ се изпречи на пътя и се втурна към първото попаднало ѝ легенче за миене.

— Какво правите тук за Бога? — Джейк Сликър бе последвал веднага лекарката и наблюдаваше напълно смяян, как Микаела полива детето със студена вода.

Емили нахлу в следващия миг.

— Опитвам се да спася живота на детето — уведоми Микаела двамата кратко и ясно. — Това е най-добрият метод да се съмкне температурата.

— При температура пациентът трябва да се изпоти или му се пуска кръв, за да изтекат отровите от организма — възрази бръснарят.

— Не му обръщайте внимание — обърна се Микаела към майката на детето. — Продължете студеното обливане, а аз ще се погрижа за мъжа ви. — При тези думи тя подаде на Емили бебето и изтича навън.

Само след няколко секунди тя беше вече при Сам Донован и от пръв поглед разбра какво става. Мъжът лежеше на стълбата към горния етаж на къщата. Явно бе направил опит да последва жена си и болното бебе. Микаела коленичи до него и дръпна клепача му нагоре.

В този миг в коридора на къщата нахълта Джейк Сликър.

— Оставете моя пациент на мира — извика той извън себе си от ярост още преди да забележи, че Микаела е на стълбата. — Сам е в безопасност под моите грижи.

Микаела бавно обърна лице към бръснаря, докато погледите им не се срещнаха.

— Той вече няма нужда от никакви грижи, господин Сликър. Сам Донован е мъртъв.

— Ама защо да не дойдем и ние, бе мамо? — Брайън стоеше до Микаелиния кон и бърникаше нацупено юздата. — Да не би и ти да не можеш да пипнеш същата инфлуенца като нас?

— Така трябва, Брайън — отговори му Микаела търпеливо. — Обаче докато не ме е хванала, ще мога да се грижа за болните. И това всъщност е дългът на една лекарка към пациентите ѝ.

Колийн стоеше до Матю на прага и се вслушваше в разговора.

— Някои лекарки обаче имат и дълг на майки към своето семейство — каза тя и скръсти ръце предизвикателно.

— И това е вярно, Колийн — съгласи се с нея Микаела. — А за да закрилям семейството си, аз няма да ви взема с мен в града.

— Но кой ще се грижи за нас през това време? — продължи Колийн — Госпожа Олив би ни взела моментално при себе си.

— Няма да може — възрази Микаела припряно и дръпна енергично ремъка на седлото.

— Защо? — продължи да се заяжда Колийн. — Ти не можеш да търпиш госпожа Олив, ето защо не може — отговори си тя тутакси сама.

— Аз изобщо нямам нищо против нея — възрази Микаела по-остро, отколкото ѝ се искаше. Сетне продължи по-дружелюбно: — Цялата работа е, че навярно един от нейните каубои е донесъл тук инфлуенцата от Мексико. Поради това не ми се иска да имате занапред досег с нея или с нейната къща.

Тя възседна коня си и го пришпори. Докато се обръщаше, за да махне още веднъж на децата, лекарката видя как вратата на малката дървена къща се затваря отвътре с енергичен замах.

Въпреки че Микаела не бе отсъствала повече от един ден, гледката в града се беше променила значително. На пейката пред бърснарницата на Джейк Сликър седяха бледи хора с изтощен вид и чакаха бърснаря да им пусне кръв, като бършеха час по час потта от челата си с мръсни кърпи. Явно бацилът не жалеше никого. И децата, и младежите, и старците, били те местни хора от Колорадо Спрингс или току-що пристигнали преселници — всички бяха еднакво уязвими от инфлуенцата. А за бързината, с която тя обезсилваше организма и затриваше хората в разцвета на силите им, можеше да се съди по броя на дървените капаци за ковчези, които Робърт И. бе облегнал на зида пред работилницата си.

Микаела се запъти към болните, които чакаха по верандата на Джейк Сликър, но реши най-напред да се отбие в къщата на семейство Донован. Наложително бе да прегледа първо Емили и нейното болно бебе.

Когато потропа на вратата, тя веднага се отвори. Микаела вдигна вежди от почуда като видя пред себе си най-неочаквано Олив Дейвис. Ала бързо успя да се овладее.

— Бих искала да прегледам Емили и бебето — каза тя твърдо.

И Олив явно не беше очаквала да се види тъй скоро с новата лекарка. Тя изви глава малко нервно.

— Те са добре, благодаря ви — каза Олив и понечи да затвори вратата.

Микаела обаче бе сложила вече крак върху прага на открепнатата врата.

— Аз съм тяхната лекарка и ще се убедя лично какво е здравословното им състояние — възрази тя. — Ако нямате нищо против...

При тези думи Микаела избута Олив настрани и се запъти към дъното на стаята. Там съзря Емили пред шевната й машина.

Младата вдовица буташе с непохватни движения парче плат под иглата, докато краката й движеха трансмисията доста непохватно и със забележимо усилие. На лицето й беше избила пот.

— Емили! — извика Микаела изплашено. — Какви ги вършите? Нали трябваше да сте на легло!

— О, доктор Майк... — промълви Емили. — Бебето е много по-добре. Почти съм сигурна, че няма температура вече.

Микаела хвани с два пръста китката на жената, за да измери пулса ѝ.

— Това е добре. Обаче вие би трявало да се щадите поне малко. Ако не се грижите за себе си...

— Аз препоръчах на Емили да се захване тутакси с работа — намеси се госпожа Олив. — Точно така постъпих и аз лично след смъртта на моя съпруг. Още на следващата сутрин се заех с ръководството на нашето ранчо. На Емили сега ѝ се налага да взима куп решения. И със сигурност тя си знае най-добре, кое е добро за нея.

Микаела изправи снага. Явно бе крайно време да каже направо какво мисли.

— Госпожо Олив, — започна тя натъртено и впи поглед във властната жена — не поставям ни най-малко под съмнение, че вие сте кадърна фермерка. Но точно както аз не ви се меся във вашето говедовъдство, настоявам и вие да не ми се месите във взаимоотношенията ми с моите пациенти. — Микаела бе повишила тон малко. — Хайде, Емили, елате — обърна се тя дружелюбно към болната. — Вие трябва да си легнете.

Тя тръгна след Емили към горния етаж. Като стигнаха до средата на стълбата, Микаела се обърна още веднъж.

— И между другото, предполагам, че за в бъдеще ще се съветвате с мен, преди да подарявате разни опасни оръжия на децата ми.

Очите на Олив заприличаха на тесни цепнатини.

— Вашите деца ли? — изсъска тя. — Това не са вашите деца. При нормални обстоятелства тримата биха живели при мен.

— Нямам представа какво разбирате под „нормални обстоятелства“. Зная само, че името, което Шарлот произнесе на смъртния си одър, не беше вашето — отговори лекарката без да се церемони много и последва Емили на горния етаж.

Когато Микаела излезе от къщата след около един час, пред бакалницата на Лорън Брей се беше събрала внушителна тълпа хора. При по- внимателно вглеждане Микаела забеляза, че всеки купувач,

който излизаше от магазина, бе натоварен с толкова покупки, колкото можеше да носи. Тя изтича отсреща до пощата, където Хорас се беше подпрял върху парапета на верандата и си бършеше шията и челото с носна кърпа.

— Какво става отсреща? — попита тя пощаджията.

— Носи се слух, че тук в Колорадо Спрингс има епидемия от инфлуенца — отвърна Хорас вежливо както винаги. — И поради това пощенският дилижанс щял да ни заобикаля докато трае епидемията.

— Всички се запасяват — измърмори Микаела и се загледа след хората, които мъкнеха купените от магазина чували брашно и зърно. После се затича. — Легнете си, Хорас! Затворете вашата поща — викна му тя през рамо. — И без това през следващите седмици няма да ни е до писма.

ГЛАВА СЕДМА ДО ПЪЛНО ИЗТОЩЕНИЕ

Застанете на опашката, моля! На всеки ще му дойде редът! — Бакалинът Лорън Брей се опитваше да въведе ред в тълпата свои клиенти.

Ала неговите усилия бяха напразни. Сякаш застрашени от глад, обитателите на Колорадо Спрингс панически разграбваха от бакалницата всичко, което по някакъв начин можеше да се яде. Приличаше на някакво плячкосване с тази разлика, че всеки оставяше определена сума пари на тезяха.

Преподобният Джонсън напразно отправяше зов за разум и любов към ближния, за да бъдат разпределени справедливо градските запаси. Госпожа Олив междувременно също се беше озовала в бакалницата на брат си. Тя обаче му обясняваше, че всеки, който е поне донякъде с акъла си, би се опитал естествено да се докопа до колкото се може повече продукти.

В този миг Микаела си запробива път през тълпата. В бълсканицата се беше натъкнала на преподобния Джонсън.

— Ваше преподобие, трябва да говоря с вас — извика му тя още отдалече.

— Съжалявам, но в момента съм зает — отговори ѝ Джонсън и продължи с опитите си да въведе ред.

— Работата е там, че сме изправени не само пред продоволствена криза — сподели Микаела с Джонсън, когато стигна до него. — Наложително е освен това да спрем епидемията.

— Приказно хрумване, доктор Куин. — Джейк Сликър също се появи изведнъж в бакалницата.

Беше нарамил торба, пълна с бутилки. Явно и той бе предпочел да си осигури запаси за следващите седмици, оставяйки за малко своите болни пред бръснарницата си.

— Заразените трябва да бъдат изолирани — продължи обаче без да му обръща внимание Микаела. — Иначе бацилът ще продължи да

се предава от човек на човек. Трябва ни нещо като болница.

— Госпожице Куин — я прекъсна госпожа Олив безцеремонно. Тя бе дочула за какво си говорят и искаше да участва в разговора им.
— Вие изглежда забравяте, че тук не сте в Бостън. В Колорадо Спрингс няма болница.

— Тогава ще трябва да си направим една — отвърна ѝ Микаела със същия високомерен тон.

Пасторът изглеждаше спечелен за каузата.

— Можете да използвате черквата — предложи той.

— Благодаря, ваше преподобие, — кимна Микаела — обаче помещението не е достатъчно голямо. Ние трябва да разделим пациентите в съответствие с различните стадии на болестта. Предлагам поради това да използваме за целта неизползвания от дълго време пансион.

Госпожа Олив подскочи като ужилена.

— Пансионът бе на Шарлот — извика тя възмутено. — Не мисля, че това би било добър израз на почит към паметта на покойната.

— Не бих твърдял подобно нещо — намеси се в разговора и нейният брат Лорън Брей. — Обаче къщата е обременена с куп ипотеки, а банката е затворена вече.

— Ще я използваме само докато трае епидемията — обеща Микаела.

— Но госпожо Куин, — възрази пасторът — та това би било нахлуване в чужда частна собственост.

Микаела се вгледа последователно във всеки от събеседниците си. Тя знаеше, че има само едно-единствено спасение за града.

— Аз ще поема на драго сърце отговорността за това. Но не и отговорността за измирането на цял един град от епидемията, никога!

Тя се обръна решително и напусна бакалницата, без да обърне изобщо внимание, че Джейк Сликър и пасторът я последваха с бърза крачка. Само няколко мига след това тя беше вече пред запечатаната със заковани на кръст летви врата на бившия пансион. После остави лекарската си чанта на земята и започна да дърпа с все сила една от закованите дъски. Ала пироните не се помръднаха дори и на милиметър.

Ненадейно една ръка я бутна настрани. Нима пасторът и Джейк Сликър все пак бяха отстъпили? Микаела се обръна. Ала силните ръце,

които вече изтръгваха дъските от рамката без видимо усилие и ги захвърляха в краката на смяните зяпачи, не принадлежаха нито на бръснаря, нито на духовника.

С едно последно усилие Съли блъсна ръждивата ключалка на пансиона и отвори вратата пред Микаела.

Още на следващата сутрин импровизираната болница се напълни с пациенти. Слава Богу, с последните пратки за лекарката бе пристигнал и поръчаният хинин. Защото неколцина извънредно тежко болни бяха потърсили помощта на Микаела предишната нощ и това свалящо температурата лекарство бе изиграло своята роля. Макар че беше дошло в по-ограничено количество, отколкото лекарката бе искала.

Микаела тъкмо се беше заела да разтваря във вода различните дозировки, когато изведнъж от улицата се чу гласът на Матю.

— Доктор Майк, доктор Майк!

Микаела бързо заряза заниманието си и изтича навън. Матю тъкмо бе скочил от капрата на колата и сега се качваше върху платформата. Там седеше Колийн. В скута ѝ бе положил глава Брайън. Лицето му бе бледо, с кръгове около очите, а челото и шията му влажнееха.

— От вчера има температура — сопна се Колийн ядосано на своята настойничка.

Микаела постави длан върху челото на момченцето и отмести настрани потните му кичури.

— Матю, занеси го моля ти се горе — каза тя тихо най-накрая.

В същото време и Колийн скочи от колата, за да изтича преди братята си по стълбата. Но Микаела я хвана здраво за ръката.

— Ти ще почакаш тук. Матю ще се върне веднага и ще си тръгнете за вкъщи.

— Да, ама аз не искам да си ходя вкъщи! — изкрешя Колийн напълно извън себе си. — На тебе ти е съвсем безразлично, както ще стане с нас. Дали там извън града ще се разболеем от инфлуенца и ще умрем, без някой да забележи изобщо. — Очите ѝ се напълниха със сълзи на безсилен гняв.

— Ако стоите настрани от болните, вие няма да се заразите и да се разболеете — обясни ѝ Микаела и се опита да я помилва успокоително.

Но Колийн дръпна надолу с грубо движение ръката на своята настойничка.

— По Брайън си личи, че това не е вярно. На мене във всеки случай не ми е все едно, какво ще стане със семейството ми. Оставам тук, за да се грижа за малкото си братче, както е прието във всяко нормално семейство. — При тези думи тя се освободи от ръката на Микаела и изтича нагоре по стълбата в пансиона.

Когато Микаела последва децата в стаята, която им беше посочила, Колийн вече седеше до Брайън на леглото му и го държеше за ръката. Лекарката седна при тях и за миг се взря в своите храненичета.

— Колийн... — понечи да я заговори тя.

Момичето обърна с готовност поглед към младата лекарка.

— Току-що дойдоха няколко жени, готови да помогат — продължи Микаела тихо. — Те искат да се грижат заедно с мен за болните. Госпожа Олив е също сред тях. — Тя въздъхна. — Имаш ли желание да се грижиш и за други болни?

Очите на Колийн се ококориха от изненада. След това тя хвърли поглед към тъгъла на стаята. Там лежеше едно пребледняло момче на Брайънова възраст.

— Ами... аз смятам, че Томи има нужда да бъде измит — отговори тя колебливо.

След това се обърна, взе от нощното долапче зад гърба си един леген с вода и една гъба и стана от леглото на Брайън.

Още щом Колийн излезе от стаята, Микаела престана да крие тревогата си за Брайън. Състоянието му бе лошо и Микаела неволно взе да се упреква, че е оставила децата сами. Въпреки че с присъствието си нямаше да предотврати заболяването на Брайън. След като даде на момчето малко разтворен във вода хинин, тя зарови лице в дланите си и затвори очи.

Когато вдигна отново глава, видя, че Съли седи срещу нея и държи нежно в ръка горещите пръстчета на Брайън.

— Много ли е зле? — попита той тихо.

Микаела сви рамене.

— Надявам се, че хининът ще му съмкне температурата. Но лошото е, че нямаме много хинин и не след дълго няма да имаме вече каквito и да било лекарства на разположение — въздъхна тя. — Как можех да допусна при последната си поръчка, че ще имаме нужда от такива големи количества?

Съли я погледна внимателно.

— Чейените си съмкват температурата с настойка от пурпурно биле. Мога да ви набавя от неговите цветове.

Микаела погледна с благодарност дългокосия мъж.

— Това е много мило от ваша страна, Съли, обаче се опасявам, че няма да използувам това лекарство.

Съли намръщи чело.

— Защото лекарството е индианско ли? — поинтересува се той.

— Не — отговори Микаела и поклати енергично глава. — Но не ми е известна дозировката, както и страничните явления и...

— Все пак е по-добре отколкото нищо — прекъсна я Съли.

В това време се чу как някой си влачи краката по стълбата и на вратата се появи Хорас, блед и разтреперан. С лявата си ръка той се подпираше на Колийн, която му стигаше точно до гърдите.

Съли скочи моментално, за да подкрепи человека. В сравнение с олюоляващия се пощаджия той ѝ се видя като яко дърво до тънък телеграфен стълб. Съли съпроводи Хорас до съседната стая и го сложи да легне на едно свободно легло.

Микаела не намери за нужно да прави подробен преглед, за да установи, че Хорас е в най-опасния стадий на болестта. Тъкмо понечи да слезе до стаята си, за да остьрже от стъклениците и последните остатъци от хинина, когато пред нея изведнъж застана Майра, момичето от заведението зад кръчмата.

— Майра, — извика Микаела — да не би и вие да сте болна?

Ала Майра поклати отрицателно глава.

— Не — отговори тя и придърпа засрамено малко прекалено голямото си за болничната атмосфера деколте. — Ханк затвори кръчмата и аз си помислих, че междувременно бих могла да бъда полезна по малко по-друг начин.

— И не се страхувате от инфлуенцата, така ли? — попита лекарката.

Майра сведе очи.

— С тази моя професия се научих да не се страхувам...

— Тука имаме вече достатъчно хора. — Госпожа Олив бе чула какво си говорят и вече имаше собствено мнение по въпроса.

Но Микаела не се съобрази с нея.

— Благодаря, Майра, бихте могли да ни свършите добра работа.

— Ама тя е проститутка — възмути се Олив.

— Може би точно поради това е натрупала полезен опит в общуването с хората — възрази Микаела. — Бихте ли измили Хорас — продължи тя веднага, щом госпожа Олив си тръгна ядосана, за да приобщи като нова доброволка оздравялата междувременно Емили.

Лекарката подаде на момичето един леген и гъба.

Майра взе тези неща и започна да ги върти смутено в ръцете си.

— Уф, ще трябва ли..., хъм, нали знаете... да му измия всичко?

— попита тя притеснено.

Въпреки потискащата атмосфера в болничната стая, по устните на Микаела пробяга лека усмивка. Изобщо не беше помислила за досегашната практика на Майра като й възложи тая работа.

— Не, — каза тя най-сетне заговорнически — само гърдите и гърба му.

Преди да излезе от стаята, Микаела се обрна още веднъж. Майра тъкмо беше седнала на леглото до Хорас и му разкопчаваше ризата. После обърса с гъбата челото и гърдите на мъжа. А Микаела трябваше да признае, че в тази си дейност Майра бе доста по-сръчна в ръцете от всички жени, които се бяха заели в момента да й помогнат като болногледачки.

Когато полегна за малко в стаята си след поредната безсънна нощ Микаела забеляза, че утринната светлина вече се прокрадва през прозореца. Колорадо Спрингс спеше още. В измамно спокойствие тънеше и площадът, на който предния ден възбудената тълпа бе настояла пред Лорън Брей да отвори бакалницата си както обикновено, а не да продава стока само в определено време. Съли бе този, който бе удържал развеснялото се множество да не се нахвърли върху тъста му. Въпреки че това не я засягаше никак, Микаела много се надяваше, че мрачният стариц най-сетне ще прояви отзивчивост към жестовете на Съли.

Последните дванайсет часа бяха минали в голямо напрежение за лекарката. Изглеждаше, сякаш вече е настъпила връхната точка на епидемичната вълна. Но кой знае? През тази нощ в болницата бе постъпил и самият Джейк Сликър. Това бе признание за лекарските й способности, което Микаела не бе очаквала от негова страна. Тази сутрин обаче тя почувства изведнъж странна тежест по цялото си тяло. Като че мускулите й се подчиняваха без особено желание. Болките в краката затрудняваха вървежа й. В горния край на стълбата й се наложи да се спре за секунда и да разхлаби шала на раменете си. Трябваше да изчака да й мине лекият световъртеж и да се поразхлади малко, преди да влезе в стаята на Брайън.

Колийн седеше на кревата край малкото си братче и галеше ръцете му. Микаела се почуди, дали тя не е прекарала цялата нощ така. Беше й трудно да си събере мислите. Можеше само да се надява, че момиченцето все пак си беше починало през нощта, както й беше заръчала.

Когато забеляза настойничката си, Колийн обърна глава към нея.

— Смятам, че е по-добре — прошепна тя и очите й засияха гордо.

Микаела се приближи малко. Наистина момчето дишаше без усилие и равномерно в съня си. Колийн обаче се стресна изведнъж.

— Доктор Майк, — попита тя уплашено — добре ли се чувствува?

Лекарката отвърна лице:

— Не се притеснявай, Колийн — каза тя само и бутна момичето да стане от ръба на леглото.

— Да ти донеса ли малко супа? — предложи Колийн на свой ред.
— Сигурно вчера цял ден не си хапнала нищо.

— Не, благодаря ти, Колийн, това е много мило от твоя страна. Върви сега долу.

Момичето тръгна колебливо към вратата. На прага погледна още веднъж назад.

— Доктор Майк, — обърна се тя колебливо към Микаела — съжалявам за всичко, което казах. Отнесох се много несправедливо към тебе. Но бях толкова изплашена, когато ни остави сами.

Микаела обърна бавно глава и погледна любвеобилно към момичето.

— Аз също съжалявам за това, което казах. Не само ти беше несправедлива — каза тя съвсем тихо. — И аз бях такава. Съвсем забравих, колко често ми се е искало баща ми да остане при мен. А той отиваше при пациентите си. В живота често е много трудно да се справяш добре с всичките си задължения.

Колийн все още гледаше смутено в земята.

— Доктор Майк, знаеш ли какво си пожелавам? — Тя вдигна глава. — Да стана лекарка като теб, когато порасна. — После тя се обърна отново на другата страна и изтича надолу по стълбата.

Веднага щом остана извън полезрението на своята храненичка, Микаела най-сетне притисна към горещото си лице гъбата, която все още си стоеше в Брайъновия леген за миене. Ала това не й донесе никакво облекчение. Копнееше за свеж, хладен въздух. Твърде много часове наред бе прекарала в затворените болничните стаи.

Когато излезе на верандата, тя се натъкна на Съли, който седеше на стъпалата. Той погледна внимателно Микаела.

— Брайън е по-добре — каза тя с усилие. — Колко хубаво е, че нощес му дадох последния хинин... — Тя потърси опора, но не можа да се хване за един от стълбовете и тялото ѝ се свлече бавно на земята.

Съли и Матю стояха на прилично разстояние в коридора и поглеждаха към стаята, където Емили и госпожа Олив разсъблякоха Микаела и я сложиха да легне. В момента триеха гърба ѝ с мокра гъба. Гладките рамене на младата жена блестяха в сумрака. От време на време Съли долавяше тихите стонове.

Колийн се зададе по стълбата.

— Аз наистина претърсих всичко — съобщи тя и сви отчаяно рамене. — Няма повече дори и прашинка хинин. Какво ще правим сега?

Съли се изправи напрегнато.

— Аз ще препусна до чейените и ще доведа техния захар.

Матю го задържа.

— Недайте. Може би ще е по-добре да останете тук. Нека аз да отида при тях вместо вас.

Съли се поколеба за миг, после свали индианската огърлица от шията си и я закачи на Матювата шия.

— По тази огърлица ще познаят, че си приятел на чейените. Занеси я на Танцуващия облак. Ще го намериш в лагера на Черното Котле край Мечешкия ручей. Кажи му, че се нуждая от неговата помощ и той ще те последва.

Матю стисна здраво в пестника си закачения на огърлицата талисман. След това излезе от къщата, за да препусне колкото се може по-бързо до индианския лагер.

В това време жените бяха намалили фитила на лампата край леглото на Микаела и се готвеха да излязат от стаята.

— Госпожо Олив, — прошепна ненадейно Микаела — госпожо Олив, чувате ли ме? Децата... Вие трябва да се погрижите за децата...

Госпожа Олив се надвеси над Микаела и погали успокоително челото ѝ.

— Не се притеснявайте за децата — каза тя също шепнешком. — А и вие ще оздравеете в най-скоро време, нали? Вие пак ще сте здрава — каза тя по обичайния си енергичен начин на Микаела.

Съли бе наблюдавал сцената от коридора. Въпреки че му беше много мъчно да гледа как страда болната, той не мръдна от мястото си. Твърде много спомени се събудиха в паметта му.

— Съли — промълви един ясен глас от другата страна на коридора. — Искам при мама. — Брайън се появи бос на прага на стаята си.

Съли се запъти към него, за да не го остави да надникне в стаята на болната.

— Здравей, ама ти май трябваше да си в леглото — каза той шаговито.

— Какво ѝ е на мама? — продължи да настоява Брайън.

— Ами, — подхвана без да бърза Съли и взе на ръце момчето — хвана я инфлуенцата.

— Ще умре ли? Аз не искам да умре. Истинската ми мама умря в същата тази стая.

— Знаеш ли какво, Брайън... — Съли се поколеба за миг. — Няма, — продължи той — тя няма да умре.

— Честна индианска? — изгледа го изпитателно Брайън.

— Най-честна индианска дума — кимна Съли и се опита да избегне изпитателния поглед на детето.

В ранния следобед Матю се върна заедно с Танцуващия облак. Съли ги чакаше на верандата пред болницата.

Без да слизи от коня, индианецът му викна няколко думи и Съли се скри в къщата. Няколко мига след това той се появи отново на входа с Микаела в ръце. Тя беше само по долна риза. Главата и ръцете ѝ висяха безпомощно.

Госпожа Олив следваше Съли по петите.

— Какво по дяволите ви е хрумнало? Не може току-така да я вдигате от леглото ѝ! Какво правите всъщност?

— Помагам ѝ — каза Съли, без изобщо да се обръща.

После той подаде Микаела на Танцуващия облак, който изобщо не се интересуваше от дърдоренето на жената отсреща. Той най-спокойно дръпна юздите на коня си и препусна с Микаела в неизвестна посока.

— Просто невероятно, при това с някакъв индианец — заохка се госпожа Олив и се прибра отново в къщата.

Малко по-късно Хорас се подаде навън. Матю му тикна в ръцете една бележка.

— Вие наистина ли можете да пратите тази телеграма в Бостън?
— попита той настойчиво бледия все още човек.

Хорас се изпъна, доколкото можеше.

— Дългът на лекаря е да помага на болните. Дългът на пощаджията е да препраща съобщения. За мен е въпрос на чест да уведомя семейството на доктор Куин.

На една полянка в гората Танцуващия облак запали малък огън. Досами него лежеше Микаела, положена върху няколко одеяла. Пари и пушещи се виеха около главата ѝ. Знахарят си тананикаше сега индиански мелодии, които прекъсваше навремени с магически заклинания.

Съли бе положил главата на Микаела в ската си и милваше от време на време успокояващо полепналите ѝ от пот коси. В трескавите ѝ сънища звуците и движенията на Танцуващия облак добиваха заплашителен смисъл. Тогава той се опитваше по този начин да ѝ създаде усещането, че няма от какво да се страхува.

Най-накрая захарят приключи магическия си ритуал. Той стана и отиде на няколко крачки встрани.

Съли положи главата на Микаела хоризонтално на земята и последва Танцуващия облак.

— Ще оздравее ли? — попита го той.

Захарят отбягващ погледа му...

— Тя трябва здравата да се пребори — гласеше отговорът.

— Кажи ми: Ще оздравее ли? — настоя Съли.

— От тебе зависи — каза най-накрая Танцуващия облак.

Свечеряващ се, когато двамата мъже върнаха Микаела обратно в Колорадо Спрингс. Коня на захаряя завързаха от предпазливост до задния вход на някогашния пансион. Съли знаеше, че идването на Танцуващия облак в града представлява сериозна опасност за него като индианец.

Госпожа Олив и останалите жени тъкмо раздаваха супа на болните, когато Съли с Микаела на ръце се появи в болницата заедно с Танцуващия облак.

Прямата госпожа Олив отстъпи крачка назад като видя мъжете. Сетне се взря подозрително в Микаела.

— Е, надявам се, че вашият малък пикник ѝ е понесъл добре — каза тя бавно.

Вместо отговор Танцуващия облак ѝ връчи едно гърненце и кожена торбичка.

— Тази настойка трябва да ѝ давате на един час — обясни Съли на стъпisanата жена. — А от останалите листенца ще направите настойка за другите болни. — Тонът му не търпеше никакви възражения.

След това той избула госпожа Олив от пътя си и заедно с Танцуващия облак се качи по стълбата до горния етаж.

Госпожа Олив се взираше безпомощно в торбичката от козя кожа и в глинения съд, които държеше все още в ръцете си.

Емили се приближи до нея.

— Ще трябва да опитаме за всеки случай — каза тя уверено и взе нещата от ръцете на госпожа Олив.

Малко след това на площада пред къщата изкънтя оглушителен конски тропот. Матю открехна предпазливо пердето и съзря отряд войници, които слизаха от конете си точно пред сградата. Един твърде млад мъж с руси коси и мустаци бе изглежда най-старшият по чин. Енергичните очертания на брадичката му се съчетаваха по особен начин със студения син цвят на неговите зорки очи.

Матю не беше успял още да се дръпне от наблюдателницата си, когато войниците вече влязоха в къщата. В големия салон те се натъкнаха на жените, които междувременно бяха продължили да разнасят супата.

— Добър ден, госпожице — обърна се младият русокос мъж към госпожа Олив, която явно имаше властта в тази къща. — Аз съм генерал Къстър. Назначен съм на мястото на полковник Чивингтън. В подстъпите на града открихме пресни индиански следи. Да сте виждали тук наоколо индианци?

Госпожа Олив вдигна вежди, след което огледа смаяно пациентите наоколо.

— Индианци ли? — продума тя с подчертана бавност. — Не, не сме виждали нито един индианец — констатира тя и за всеки случай обърса устата на Джейк Сликър с гъбата, която й беше под ръка.

Дори и една такава моралистка като госпожа Олив поставяше най-недвусмислено здравето над държавните интереси.

— Вие можете, разбира се, да се поогледате наоколо — добави тя любезно. — Обаче трябва да ви предупредя. Тук при нас върлува епидемия от инфлуенца.

Генерал Къстър отстъпи крачка назад и избута хората си към вратата. Само за миг той сякаш се поколеба.

— Някакъв си индианец не си струва да се излагаме на опасността от зараза — обяви той в края на краищата. — Надявам се все пак, че си давате сметка какви могат да бъдат последиците, ако сте изрекли неверни неща.

Госпожа Олив отново кимна дружелюбно.

— Напълно, генерале.

Когато се мръкна, Танцуващия облак препусна далеч от града под закрилата на мрака.

В импровизираната болница отново се възцари спокойствие. Съли бе свел осветлението в стаята на Микаела до миниатюрно пламъче, за да бди над съня на болната. Ала съвсем скоро се затвориха и неговите очи.

Един лек звук го накара моментално да се събуди. Микаела се въртеше неспокойно под завивките. Сетне тя отвори очи и го погледна.

— Съли? — попита тя смяяно.

Съли се надвеси пътно над нея. Очите ѝ бяха по-ясни от преди и бледността бе изчезнала от страните ѝ.

— Съли, къде са децата? — попита Микаела със слаб глас и се опита да стане.

— Децата ли? — отговори Съли на въпроса с въпрос.

— Те са добре. Всичките са здрави. — При тези думи той нежно натисна надолу раменете ѝ.

Микаела отпусна изтощено главата си върху възглавницата и затвори очи. Тя не можеше да си спомни какво беше станало през последните часове, кое беше трескав сън и кое бе станало наистина.

Също така тя не знаеше дали да причисли към някакъв сън или към своя нов живот усещането за две устни, които я целунаха нежно по челото.

ГЛАВА ОСМА ГОСТЕНКАТА

Седмиците се точеха една подир друга, постепенно отшумяващо и епидемията от инфлуенца. Също както слънцето започваше да грее все по-силно, тъй и гражданите на Колорадо Спрингс се съвземаха полека-лека от превъзмогнатото заболяване. Доста голяма част от тях успя да привикне междувременно, че д-р Куин може да бъде търсена и занапред за лекарски съвет и помощ в някогашния пансион.

А Брайън тичаше пак нагоре-надолу по ливади и поляни. Беше завързал една лента червен плат на пръчка и я развяваше да плющи в пролетния въздух. Ненадейно нещо, което се движеше по мережелеещия се в далечината път, привлече вниманието му. Дали не беше някаква опасност, която се придвижваше към града? В следващия миг той подскочи радостно и хукна да тича, за да стигне до града преди превозното средство.

— Пощенският дилижанс! — изкрештя той, когато стигна до първите къщи на Колорадо Спрингс. — Пощенският дилижанс пристига отново!

Едва дочули думите на Брайън, обитателите на града вече подтичаха към площада. За първи път от седмици насам дилижансът се връщаше отново в града и те всички бяха очаквали с нетърпение това събитие. По време на епидемията през изминалите седмици всички разбраха какво означава да бъдат прекъснати доставките на най-необходимото точно тогава, когато ти е най-необходимо.

Микаела също се озова на площада, за да участва и тя в посрещането на дилижанса. Защото междувременно се бе приспособила не само с външния си вид към обитателите на града, а и пристигането на дилижанса се бе превърнало и за нея във важно събитие. В Бостън и през ум не би й минало, че подобно нещо е възможно.

Жителите на Колорадо Спрингс бяха толкова заети с дългоочакваните си колети, че изобщо не забелязаха какви хора слизат

от дилижанса. Най-напред се появи внушителен мъж с раиран редингот и цилиндър. Под мишницата си той носеше адвокатска чанта от лачена кожа.

Последва го една вече не съвсем млада дама, чиято грижливо стъкмена външност бе напълно несъвместима с модните тенденции в Колорадо Спрингс. Тя се задържа за миг на стъпалото на дилижанса и чукна няколко пъти нетърпеливо със своето ветрило по дланта си. Явно никак не я беше грижа за скъпата черна дантела, от която бяха съшити ръкавиците ѝ. Само с един поглед бе направила нужната преценка за непознатата обстановка.

Лорън Брей неволно погледна към представителната дама. За разлика от жените, които бяха обичайно явление по тези места, тя можеше да бъде окачествена направо като „явление“. Толкова необично се открояваше в провинциалната атмосфера на градчето.

Бакалинът си припомни на бърза ръка всичко за галантното поведение и се приближи към непознатата.

— С какво бих могъл да ви бъда полезен? — предложи той най-вежливо услугите си и подаде ръка на дамата.

Дамата тъкмо бе стъпила на земята с негова помощ, когато Микаела обърна случайно глава с новата си пратка от лекарства под мишницата, при което я съзря. И замря на мястото си от изненада.

— Мамо! — извика тя и се вторачи в пътешественичката. — Какво търсиш тук точно сега?

Дамата също изглеждаше изненадана. Тя огледа Микаела от главата до петите.

— Получих една телеграма, че уж си на смъртно легло.

— Телеграма ли? — Микаела вдигна вежди.

— Ами, да — намеси се Матю — нали по едно време не знаехме дали ще оживееш от инфлуенцата.

Микаела забеляза разколебаното изражение, което придоби лицето на майка ѝ при вида на Матю.

— Мамо, това са Матю, Колийн и Брайън — побърза Микаела да представи децата.

Госпожа Елизабет Куин ококори очи.

— Микаела, доколкото си спомням, ти ме беше помолила за съвети в отглеждането на деца, обаче... — тук гласът ѝ секна.

Микаела сви рамене със съжаление.

— В града нямаме хотел, мамо. Можеш обаче да се настаниш у нас — заяви тя. — Сега трябва да прегледам бързо един пациент. Надявам се, че не би имала нищо против да ме почакаш малко.

— Ами ако бих имала нещо против? — попита майка й заядливо.

Микаела въздъхна мислено. Още приживе на баща й нейната майка тъй и не разбра що за професия е лекарската.

Елизабет трябваше ще не ще да почака в коридора на бившия пансион докато дъщеря й се погрижи за последните си пациенти. За зла беда точно тази сутрин една любопитна съседска свиня бе бродила по погрешка из същия този коридор. Ето защо Микаела се опасяваше, че майка й няма да остане с възможно най-добри впечатления от нейната импровизирана клиника.

Госпожа Куин отхвърли категорично и предложението на Брайън да разнообрази малко скучното й чакане. Той искаше да запълни времето й, като й покаже слепия кон на Робърт И. В замяна на това тя предпочете да се поразходи малко из градчето. Така стана свидетелка на спречкването между кръчмаря Ханк и Хорас. Пощаджията искаше да си поприказва малко с Майра, но Ханк бе склонен да разреши подобно свиждане само срещу обичайната такса от пет долара. Глупавото бе, че Хорас нямаше никакви пари в себе си.

Към обед Микаела потегли с майка си и децата и скоро се озоваха извън града. Под лъчите на мекото пролетно слънце дървената къща изникна пред очите им уютна и гостоприемна.

— Каква идилия — констатира Микаелината майка с леден глас, когато каруцата спря. Тя слезе, изкачи припряно стъпалата към къщата и отвори вратата. С изненада разгледа мебелите вътре: голямата дървена маса край старата печка, леглата на обитателите и един долап за умивални принадлежности, върху който Микаела бе подредила медицинските си уреди и инструменти.

— Ти наистина ли искаш да ме убедиш, че живееш тук? — сопна се тя на дъщеря си.

— Да, — отговори Микаела натъртено — ние живеем тук. — При тези думи тя хвана Колийн за ръката. — Съжалявам, че не мога да ти предложа баня, — продължи Микаела — имаме на разположение само един чебур с вода.

— Обаче аз и Брайън... — почти я прекъсна Матю като забеляза, че дамата вдига пренебрежително вежди. — Ъ-ъ-ъ... искам да кажа, че

Брайън и аз смятаме да поплуваме в реката. Заповядайте с нас.

Ако се съдеше по изражението на госпожа Куин, това предложение също ѝ се видя неприемливо. Ала тя продължаваше да се владее.

— Благодаря, може някой друг път.

— Идваш ли с нас, Колийн? — попита Брайън.

Ала Колийн само си издърпа ръката от Микаелината и изтича навън безмълвно.

Елизабет изчака да излязат момчетата, след което се обърна към дъщеря си.

— Доколкото виждам, ти напълно се съобразяваш с тези деца. Значи смяташ да ги задържиш, така ли?

Микаела погледна майка си право в очите.

— Обещах го на майка им в предсмъртния ѝ час.

— Как си могла да обещаеш подобно нещо на жена, която почти не познаваш? — смъмри я Елизабет Куин.

— Когато бях с нея, имах чувството, че я познавам открай време.

— Погледът на Микаела се насочи в далечината през прозореца на къщурката, — Също както има случаи, когато се познаваш с някого цял живот, но винаги си оставате чужди с него.

Елизабет Куин отхвърли засега предложението на дъщеря си да я погледа малко как работи в клиниката си. В замяна на това предпочете да разгледа забележителностите на града. Ала само след няколко крачки на пътя ѝ се изпречи бакалинът Лорън Брей и я впримчи в галантен, както той самия преценяваше, разговор.

През прозореца на една от стаите в долния етаж на бившия пансион Микаела наблюдаваше, подсмихвайки се, какво става. Ала най-внезапно вратата на стаята се отвори със замах зад гърба ѝ.

Представителният мъж, който предния ден бе слязъл от дилижанса, застана пред нея с цилиндър и адвокатска чанта под мишницата.

— Вие ли сте госпожица Куин? — попита той.

— Доктор Куин — поправи го Микаела. — Да, аз съм.

— Моето име е Джидъдайя Банкрофт от Първа национална банка в Денвър — представи се мъжът и веднага пристъпи към

същността на въпроса. — Ние установихме, че използвате тези помещения неправомерно и аз ви приканвам да оправните къщата незабавно. — И без повече да обръща внимание на лекарката, той понечи да се оттегли след тази думи. Но преди да излезе от стаята, реши да каже още нещо. — При неспазване на изискването ще последва принудително отстраняване.

Бяха необходими частици от секундата, докато Микаела успее да излезе от вцепенението си. След това тя изтича подир мъжа, който се бе заел вън вече да закрепва на вратата надписа „Влизането забранено“.

— Наясно ли сте с последиците от вашите действия? — запита на свой ред лекарката ядосано. — Вие затваряте единственото медицинско заведение в града.

— Възможно е — отвърна мъжът равнодушно. — Обаче само по този начин банката ще може сега да продаде тази къща на търг. И това е единственото нещо, което ме интересува в този момент.

Микаела се поколеба за миг.

— В такъв случай аз мога да купя къщата — заяви тя решително.

— Колко струва.

— Минималната цена бе определена на 1500 долара — уведоми я мъжът.

— Е, тогава ще имам нужда от ипотека — отговори му Микаела.

Господин Банкрофт се почеса замислено по бакенбарда.

— Имате ли да предложите нещо като гаранция?

Микаела скръсти ръце.

— Моето медицинско образование.

— Но вие сте жена — възрази банковия пълномощник. — А ние не сме склонни да даваме каквото и да било срещу медицинската практика на една лекарка. Би било съвсем друго нещо, ако бяхте омъжена. В такъв случай щяхме да сключим може би договор с вашия мъж. Всичко хубаво, госпожа. — Мъжът привдигна едва забележимо цилиндъра си и се отдалечи.

Като покосена от мълния Микаела остана вцепенена за миг. Не ѝ беше за първи път да се сблъсква в качеството си на лекарка с подобни предразсъдъци. Ала в случая не ставаше дума само за нея, а и за благото на целия град.

Изведнък обаче до ушите на Микаела достигнаха болезнени викове. Без да се замисля повече за казаното от банковия служител, тя се втурна в посоката, от която идвала виковете. Половината град бе вече на крак и пред работилницата на ковача се беше образуват кръг от зяпачи.

Микаела си запробива път между тях.

— Оставете ме да мина — викаше тя, докато най-сетне успя да се промъкне.

С изкривено от болка лице и писъци, които говореха за нечовешки мъки, ковачът Робърт И. се търкаляше на земята. До него бе коленичил Съли. Той бе метнал върху мъжа дебело конско покривало.

— Изглежда е станала експлозия в ковачницата — обясни Съли на лекарката. — Дрехите му са пламнали от огъня.

Микаела хвърли бърз поглед около себе си.

— Джейк, — обърна се тя в края на краищата към бръснаря, който също се беше озовал на местопроизшествието — ще трябва да го отнесем в бръснарницата.

— Съжалявам, госпожице, — възрази Джейк Сликър — обаче няма да стане.

— Как така няма да стане?

— Нали знаете, че трябва да се съобразявам с моите клиенти и...

По Микаелиното лице пробяга мълниеносен гняв. Робърт И. никога не бе отказвал услуга на когото и да било в градчето. Той бе човекът, който по време на епидемията не само сковаваше ковчезите, но и полагаше последна грижа за покойниците. Кой можеше да бъде толкова безчовечен, че да откаже помощта си на опасно ранения човек само заради цвета на кожата му?

— Пасторът — промълви Робърт И. в промеждутька между стенанията си. — Извикайте пастора. Нека да ми каже, дали ще отида на небето.

Микаела не откъсваше очи от страдащия мъж. После направи още едно усилие.

— Вие няма да отидете на небето, Робърт И. — каза тя настойчиво. — Във всеки случай не и засега. Вие ще дойдете с мен у дома.

Съли и Микаела положиха изпадналия в несвят Робърт И. върху леглото на Микаела. Лекарката веднага се зае да среже ризата му, за да може да почисти раните му. Тя откри белези, които преминаваха напреки по тялото на мъжа. Те говореха съвсем ясно сами за себе си: това беше вечното напомняне на Робърт И. за неговото робско минало.

Привечер тропот на конски копита привлече вниманието на Микаела. Бе заета на умивалника. В това време най-сетне бе успял да заспи Робърт И., комуто почистването на раните явно бе понесло смайващо добре.

Някаква кола трополеше към дървената къщица. Микаела позна, че това е Грейс, близката помощничка на госпожа Олив. Тази млада, чернокожа жена се наричаше с основание Грейс, си помисли Микаела, защото у нея всичко бе наистина грациозно, мило и вдъхващо приятелско доверие. Лекарката не бе много изненадана, когато я видя да се появява тук. От известно време в Колорадо Спрингс упорито се говореше, че от време на време тя носела на самотния Робърт И. по някоя кошничка с курабийки или нещо подобно. В слуховете изглежда наистина имаше нещо вярно.

— О, Грейс, — посрещна лекарката младата жена — надявам се на вас нищо ви няма?

Грейс спря каруцата и слезе от капрата.

— Не, не, — отговори тя докато приглеждаше фустите си. — Аз, такова, аз искам да видя Робърт И.

Микаела ѝ се усмихна с разбиране.

— Отивам да видя, дали се е събудил — каза тя и посегна към дръжката на вратата.

Ала Грейс я задържа още малко.

— Изгарянията... — започна тя — много ли са лоши?

Микаела се вгледа в тъмните очи на жената.

— Да — каза тя най-сетне съвсем тихо. — Много са лоши.

Още преди Грейс да се озове в стаята, Робърт И. започна да ругае.

— Махай се — извика ѝ той, когато се появи на вратата.

— Не искам да те виждам.

— Ама аз съм пропътувала целия дълъг път дотук, само за да те видя — възрази Грейс.

— Вече ти казах, върви си — изкрешя Робърт И. отново и се опита да стане.

— Грейс, може би ще е по-добре да дойдеш друг път — предложи Микаела, докато същевременно се опитваше да намести ковача отново върху възглавниците. — Лежете си — запридумва го тя.
— Имате открити рани. — След което побърза след Грейс, която междувременно се беше запътила към каруцата си и вече се качваше на капрата.

— Не го приемайте като лична обида — извика й Микаела.

— Той не може да понесе, че се налага да го гледате докато е толкова слаб.

— Той не е първият мъж, който трябва да разбере, че проявата на слабост е определена форма на сила — отвърна й Грейс.

След това тя подкара колата.

В този миг вратата на плевнята се отвори. Появи се майката на Микаела. На лицето ѝ се беше изписало нещо средно между гордост и великодушно снизходжение.

— Случайно да си забелязала, че Колийн е малко странна напоследък? — попита тя съвсем направо.

Микаела се замисли за миг. Колийн наистина бе проявявала необичайна затвореност през последните няколко дни.

— Да, има такова нещо.

— Е, — започна Елизабет протяжно — от два дни тя е вече една млада жена, ако изобщо можеш да разбереш какво имам предвид.

Микаела вдигна вежди изненадано.

— Но тя е още толкова млада.

— Не е по-млада отколкото ти беше — отвърна госпожа Куин и вторачи поглед в далечината. — Ти наистина си достойна дъщеря на баща си. Той също забелязваше само това, което се случваше в лекарския му кабинет, но не и в собствения му дом.

Микаела не намери какво да възрази на този упрек.

— Същевременно трябва да призная, че разликата между бащиния ти кабинет и твоя е доста голяма — продължи Елизабет. — Баща ти поне не беше принуден да преглежда пациентите си в нашата дневна, а да не говорим, че никога не ги слагаше да лягат на нашите кревати.

Сега вече Микаела си пое въздух.

— Мислиш ли всъщност, че ми е много приятно да работя при тези условия? Бих купила моментално пансиона, за да го превърна в образцова клиника. Но не ми дават да сключа каквато и да било ипотека.

Елизабет се разсмя иронично.

— Ами, разбира се, че няма да ти дават. Ама че хрумвания имаш!

— Аз съм лекарка. Работя точно толкова добре, колкото и всеки друг колега — не ѝ остана длъжна Микаела. — Имам си и пациенти.

— Пациенти — продължи да я иронизира госпожа Куин — Тази тълпа от полудиваци, които ти плащат с кокошки, репи и картофи ли? Само ако можеше да те види отнякъде баща ти! — И тя стрелна поглед към небето, след което се отдалечи.

На следващия ден Микаела се зае да набави някои неща в града, докато децата помагаха в ранчото на госпожа Олив. В това време госпожа Куин си направи една разходка в близките околности на къщата. Тя разгледа подредената с любов градина, в която доматите вече бяха пуснали първите си пъпки.

— Жена ми бе засадила градината си на същото място — произнесе изведнъж някакъв глас зад госпожа Куин.

Тя се обърна изненадана. Пред нея стоеше Съли, когото малко преди това бе нарекла полудивак в спора с дъщеря си. Всъщност при допълнително вглеждане този мъж създаваше впечатление, че е почен.

— Ax — отвърна Елизабет изненадано. — Вие сте живели тук, така ли?

Съли кимна.

— Построих тази къща със собствените си ръце.

— Но защо сте я напуснали тогава? — поинтересува се госпожа Куин.

— Жена ми умря при раждането на нашето дете — обясни ѝ дългокосият мъж. — И детето ни умря заедно с нея.

— O! — Госпожа Куин бе искрено трогната. — Сигурно е било ужасно за вас. Толкова повече бих искала да ви поблагодаря, че моята дъщеря има възможност да живее тук. Сигурно с къщата са свързани многобройни ваши възспоменания?

Съли кимна.

— Да, би могло да се каже. Знаете ли какво, — продължи той — ако още по-рано бяхме имали лекарка като вашата дъщеря, жена ми и детето ми сигурно нямаше да намерят смъртта си. — Той свирна на кучето си вълча порода. — Довиждане, госпожа Куин. Поздравете, моля ви се, Робърт И. от мен.

Елизабет изгледа мъжа, докато той не изчезна зад хълма. След това се отправи с бърза крачка към къщата, за да види как е пациентът.

Когато няколко часа по-късно Микаела бе на път към къщи на връщане от града, през главата ѝ минаха най-малко хиляда предположения. Преди да тръгне бе срещнала в пощата Джидъдайя Банкрофт. Човекът тъкмо подаваше телеграма до Денвър, в която съобщаваше на банката за опразването на пансиона. Тъй че продажбата на търг можеше да бъде обявена. И ето, че лекарката бе вече твърде късно за каквото и да било начинание.

Дълбоко потисната тя влезе в къщата си. Госпожа Куин седеше на леглото до Робърт И.

— Той вдигна температура — осведоми тя дъщеря си, докато разхлаждаше лицето на ковача с влажна кърпа.

Микаела се отпусна изтощена на един стол. За секунда тя покри лицето си с длани.

— При тези условия не съм в състояние да се грижа както трябва за моите пациенти. Когато човек е с подобни наранявания, той има нужда от пълно спокойствие. И трябва да бъде измиван както трябва.

Тя стана отново и започна да крачи напред-назад из стаята. След което отвори изведнъж чекмеджето на един скрин и извади от там един плик. После бързо си нахлути шапката и си наметна жакета.

— Къде тръгваш пък сега? — попита я майка ѝ обезпокоено.

— Връщам се отново в града — отговори ѝ дъщеря ѝ. — Трябва да свърша някои неотложни неща.

Въздухът в кръчмата беше силно задимен. Микаела не можеше да види нищо по-далече от носа си.

Ханк бдеше зад своя тезгях. Пред него се беше изправил Хорас.

— Ето ти пет долара — каза пощаджията енергично, доколкото беше способен на това и сложи парите на масата. — Плащам си

каквото трябва. Сега обаче искам да поговоря най-сетне с Майра.

Микаела откри скоро Джидъдайя Банкрофт. Беше седнал на една от мърлявите маси и си подреждаше книжата. Микаела пристъпи решително към масата му и седна срещу него.

— Бих искала да купя пансиона — осведоми тя мъжа. — Това ще бъде за благото на целия град.

Банкрофт я погледна със съмнение.

— Вие би трябвало да цените поне донякъде това, което е за благото на целия град. А аз изобщо не мисля, че вие разполагате с толкова много пари.

Микаела отвори чантата си и извади от там плика. После постави на масата стодоларовите банкноти.

— Давам ви хиляда долара предплата.

Банкрофт се наведе леко към лекарката.

— Цената е 1500 долара.

— В такъв случай ми дайте на заем — настоя Микаела.

— Моята професия е гаранция за тази сума.

— Първа национална банка не е на това мнение — Банкрофт поклати глава. — Би трябвало да сме направо побъркани...

Микаела стана.

— Не, не е необходимо да сте побъркани — отвърна му тя остро.

— Трябва да бъдете поне донякъде човечни.

Малко по-късно каруцата сякаш летеше по пътя, който Микаела беше изминала съвсем напразно до града. Яд и разочарование, преди всичко обаче отчаяние караха лекарката да гони така настървено коня си. Още отдалече Микаела забеляза майка си, която тъкмо се беше заела да прибира прането от въжето.

Микаела се приближи до нея.

— Искам да те попитам нещо, мамо. Бих желала да купя пансиона, за да го превърна в болница. Тук има наложителна нужда от медицинско заведение. Обаче се налага да платя в брой.

Госпожа Куин, която досега се бе съсредоточила напълно в прането, обърна глава към дъщеря си при тези думи.

— И колко струва той?

— 1500 долара — отговори Микаела. — Хиляда имам все още от наследството си — добави тя припряно, като видя, как майка ѝ подскочи като ужилена.

— Микаела, досега никога не съм ти отказвала каквото и да било — подхвани госпожа Куин най-сетне. — Обаче ти не можеш да искаш от една майка да подкрепя дъщеря си при опитите ѝ да бъде нещастна.

Очите на Микаела се свиха.

— Защо ти не си в състояние да проумееш, че съм по-различна от теб? — попита тя. — Защо държиш толкова да водя същия живот като твоя?

— О, не, Микаела, аз не искам подобно нещо от теб — възрази ѝ нейната майка и около устата ѝ се очерта печална бръчка. — Защото не бих препоръчала никому собствения си живот. Аз бях винаги съпруга без съпруг и майка без дъщеря.

При тези думи тя се обърна и влезе в къщата.

Вечерта температурата на Робърт И. се вдигна значително. Въпреки всички усилия на Микаела той вече имаше халюцинации. Изглежда най-упорито го преследваха видения от робското му минало. Микаела се взираше загрижено в своя пациент.

В този миг някой похлопа на вратата и след миг влезе Грейс. Тя сmutено въртеше с ръка една от панделките на роклята си.

— Аз... аз реших да видя как се чувства Робърт И. — обясни тя неуверено.

— Много хубаво е, че дойдохте — отговори ѝ Микаела.

— Радвам се, че не му се разсърдихте заради това, което ви каза. За съжаление, той е по-зле.

Грейс седна на един стол до Микаела.

— Чух за това — каза Грейс с наведена глава. — И не можах да издържа повече. Трябваше да го видя. — Тя затвори очи и една сълза се търкулна по тъмната ѝ буза. — Понякога се чувстваме обидени и засегнати от най-близките си хора. Обаче това е проява на гордост и дребнавост. След смъртта на моята майка се заклех да не допускам повече да стане така, че да не успея да кажа някому, колко много означава той за мен, преди да е станало прекалено късно. Ето защо съм дошла.

Микаела също затвори очи. Доколкото можеше да си спомни, винаги се беше оказвало много трудно да изразява чувствата си към своята майка. Открай време двете живееха в съвсем различни светове. Майка й чисто и просто не беше в състояние да вникне в желанията и мечтите на своята дъщеря. Но може и да беше дребнаво да й се вменява това като някаква грешка, вместо да й се признае какво е направила тя за Микаела.

— Доктор Куин — каза Грейс със задавен от сълзи глас.

— Вие трябва да го спасите.

— Но тя ще направи това. — Зад завесата, която закриваше леглото на Микаелината майка, прозвуча ясния глас на Брайън. След което той дръпна настрани завесата. — Тя ще му спаси живота. Точно както спаси и моя живот — обърна се той към госпожа Куин, в чийто скут се беше настанил удобно, завит с одеяло. — И ако не знаеш нито една приказка, то аз ще ти разкажа сега за красивата лекарка, която връща здравето на всички хора и ме обича точно толкова, колкото ме обичаше и истинската ми майка.

На другата сутрин Робърт И. се събуди от трескавия си сън и веднага обърна глава настрани.

— Грейс? — каза той с въпросителен тон и изненадано съзря младата жена.

— Робърт И. — извика радостно Грейс. — Позна ли ме?

Ковачът бе леко смутен.

— Разбира се, че те познах. Да не би да мислиш, че съм си загубил разсъдъка?

— Той се върна в съзнание — съобщи Грейс весело на Микаела, която също се приближи към леглото.

— Добре дошъл в живота, Робърт И. — каза лекарката нежно. — Бях се разтревожила за теб.

— Преспокойно може да се каже така — съгласи се госпожа Куин, която се появи иззад завесата, облечена за път.

— Тя направи всичко, на което беше способна и с успех. Аз също се радвам да ви видя как се оправяте още преди да съм заминала. — Микаелината майка се засмя затрогната.

В този миг Матю отвори вратата.

— Каруцата е готова. Ако искате да стигнете навреме до пощенския дилижанс, ще трябва да тръгваме вече.

Още преди Микаела да е успяла да помоли за това, Грейс обяви, че е готова да остане и да се грижи за Робърт И. докато тя и децата съпровождат госпожа Куин до града.

Дилижансът чакаше вече в центъра на Колорадо Спрингс. Госпожа Куин даде куфарите си на носача да ги сложи в багажника и се качи в дилижанса, при което Лорън Брей я подкрепи вежливо за лакътя.

Микаела подаде на майка си ръка за довиждане.

— Взе ли всичко, което ти е необходимо за пътуването? — попита тя загрижено.

— Да, детето ми, повече дори — отговори госпожа Куин. Тя се взираше нежно в дъщеря си. — Твой баща би се гордял с теб.

— Ще ми е драго ако мога да зарадвам и теб — отговори ѝ Микаела и наведе очи към земята.

— Дръж! — Госпожа Куин подаде на дъщеря си един плик. — Отвори го.

— Какво е това? — попита Микаела, докато отваряше плика. Ала точно в мига, когато извади от него петте стодоларови банкноти, дилижансът потегли. — Мамо! — извика Микаела и хукна редом с прозорчето, от което тя се беше подала.

— Всяка лекарка има нужда от клиника — извика майка ѝ развеселено.

После тя помаха на дъщеря си и на нейното семейство, докато дилижансът напусна Колорадо Спрингс и се изгуби в далечината.

ГЛАВА ДЕВЕТА

СПРАВЕДЛИВОСТТА НА ГЕНЕРАЛ КЪСТЪР

Микаела взе със себе си Брайън като отиде на покупки в бакалницата на Лорън Брей. И сега момчето наблюдаваше претъпканите стъкленици, между чиито валчести стени се бяха побрани шарени бонбони във всички възможни цветове. Нищо чудно, че не можеше да се реши, от кои точно да си избере. Това доведе до пълното вбесяване на бакалина.

— Брайън, крайно време е да се решиш — напомни му Микаела дружелюбно, докато прибираще част от покупките си в своята торба.

В този миг вратата на бакалницата се отвори и рой млади момичета нахлуха с кикот и възклициания. Сред тях крачеше госпожа Олив.

— Всяка от вас може сега да си избере плат за рокля, обаче да няма нищо червено или прозрачно — извика тя и огледа бдително момичетата, като квачка пиленцата си. — Лорън, — провикна се тя сетне — къде си се дянал?

— Тук съм, Олив — обади се господин Брей покорно и се появи между рафтовете.

— Ама ти как смяташ да си стъпиш здраво на краката, след като не обслужваш клиентелата в собствения си магазин? — смъмри го сестра му.

— Във всеки случай това е по-почтен начин за припечелване на пари, отколкото да откриваш разни музикални кръчми с дъщерите на някакви преселници.

Олив Дейвис се стъписа.

— Аз не откривам разни музикални кръчми. Това, което откривам, е дансинг, каквито ги има навсякъде в Тексас. Младите мъже плащат на драго сърце, за да потанцуват с почтени млади дами. А

момичетата също остават доволни, когато им се даде възможност да припечелят нещо.

Микаела се озова заедно с пакетите си на огневата линия между брата и сестрата. Тя остана много доволна, че точно в този миг Матю влезе в бакалницата.

— Здравей, Матю, — поздрави тя своя храненик — бъди така добър, моля ти се вземи тези мои покупки. Матю! — повтори тя след малко, когато момчето не реагира, а продължи да гледа като омагьосано към вътрешността на магазина. Там русите момичета драпираха платовете около телата си, за да проверят дали им отиват.

— Матю — обади се сега госпожа Олив. — Ти би могъл да ми помогнеш при построяването на дансинга. Ако си достатъчно усърден, ще получаваш по пет цента на час. А на откриването ще имаш правото на безплатен танц с момичетата. Е, какво ще кажеш?

Микаела и госпожа Олив гледаха момчето изпитателно. Ала Матю отново не реагира. Той само разтегна ъгълчетата на устата си, сякаш понечи да се усмихне.

— Матю ще дойде на драго сърце — изтълкува Микаела, леко объркана, мимическия език на своя храненик.

В този миг момичетата изскочиха от магазина с няколко топа плат под мишница. Матю грабна най-сетне пакетите с покупките на Микаела и машинално я последва.

— Ето каква била работата! — Една въздишка на облекчение се изтръгна от гърдите на лекарката.

Понякога тя напълно забравяше в каква вълнуваща възраст е Матю. Тъй че нямаше нищо обезпокоително ако понякога губеше дар слово.

В това време и Брайън беше направил своите покупки.

— Мамо, знаеш ли какво? — каза той, когато излезе от бакалницата ръка за ръка с Микаела. — Мисля, че господин Брей не ме обича. Толкова нелюбезен е с мен.

Микаела погледна под око разочарованото момче.

— В момента господин Брей не е дружелюбен към никого. Тъжен е, че умря жена му — продължи тя с обясненията си. — Съвсем сигурно е обаче, че някой ден той отново ще стане по-мил с хората.

— Дано — каза Брайън и измъкна от джоба си нещо със сребрист блясък. — И тогава той ще ме научи как се свири на устна

хармоничка.

Микаела едва дочу последните думи на Брайън, защото рота войници, която препускаше през града, привлече вниманието ѝ. Явно новият генерал на име Джордж А. Къстър се опитваше да си създаде авторитет чрез публични прояви. Изведнъж Микаела забеляза, че войниците водят със себе си пленник. Зад последния кон се препъваше индианец. Ръцете му бяха вързани с дълго въже за едно от седлата. Това беше Танцуващия облак, човекът, комуто лекарката дължеше живота си след епидемията от инфлуенца.

Пред бръснарницата на Джейк Сликър шествието спря.

— Рота, стой! — заповяда гръмко генерал Къстър. — Сержантс, намерете подходящо място и настанете ранените войници. И внимавайте, индианците трябва все още да са живи при разпита! Ще трябва да им дадем един малък урок — обърна се той към неколцината минувачи, които се бяха спрели наоколо. — Никой не може да напада безнаказано миролюбивите бели заселници!

Чак сега Микаела забеляза, че има и други индианци, очевидно тежко ранени. Те бяха метнати напреки през гърбовете на армейските коне.

— Почакай тук, докато се върне Матю — извика тя на Брайън и хукна към бръснарницата на Джейк Сликър.

Когато стигна дотам, ранените войници бяха вече положени по пейките и по масите в бръснарницата. На бръснарския стол се мъдреше генерал Къстър и отегчено поглаждаше краищата на мустасите си. Микаела обхвана цялата сцена само с един поглед. Действително опасно ранени бяха индианците, които Къстър бе оставил да лежат по пода.

— Ще ви моля да си вървите — каза генералът вместо поздрав на Микаела, още щом тя пристъпи в помещението.

Микаела погледна настойчиво несимпатичния мъж.

— Аз съм доктор Куин — представи се тя. — Лекарка съм и както виждам, тук има нужда от помощта ми.

— Я виж ти. — Къстър се наведе заинтересовано. В очите му се мерна ирония. — Не съм си и помислял, че толкова скоро ще имам това удоволствие. Генерал Чивингтън ми е разказал за вас. Господин Сликър, — обърна се той към бръснаря — случайно да ви трябва някаква помощ?

Сликър сви рамене.

— Ако не ми се пречка много, тя би могла да остане тук.

Микаела не отвърна на предизвикателството. Тя клекна веднага до тежко ранения индианец, който лежеше в краката на Къстър. Ала преди да се заеме с прегледа на човека, генералът я тласна назад.

— По-добре ще е да се погрижите за моите хора — сряза я той грубо. — Занесете го вън в конюшнята — нареди Къстър на войниците и посочи ранения в краката си.

— Ще се погрижа първо за ония, които най-много се нуждаят от това — не му остана дължна Микаела.

Очите на Къстър блеснаха. Той извади бавно колта си и без да се поколебае го насочи към главата на Танцуващия облак. Той седеше облегнат на стената. Бе по-леко ранен от останалите индианци.

— Тогава ще ни се наложи да се погрижим за правилното подреждане, нали? Имате на разположение една секунда, за да размислите, госпожице Куин...

Микаела бе принудена да се подчини на генерал Къстър и дори прие няколко войника в болницата си. На другата сутрин се зае да смени превръзките и да дезинфекцира раните им, а в това време преподобният Джонсън четеше на глас от библията.

— Утре пак ще намина към вас — сбогува се той като свърши с четенето си.

Ала Микаела побърза да дръпне настррана пастора, преди да е излязъл от стаята.

— Чуйте ме, ваше преподобие, става дума за Танцуващия облак. Те все още го държат в плен.

— Да не би да ви е страх, че индианците биха могли да ни нападнат заради това? — попита я Джонсън загрижено. — И аз бих предпочел ако заведат тези хора във форта...

Обаче Микаела поклати нетърпеливо глава.

— Оковали са го като животно. Бихте ли могли да го видите като духовно лице?

Физиономията на негово преподобие придоби неприветливо изражение.

— Църквата няма светска власт и поради това не се меси в държавните работи. Особено пък щом не става въпрос за представители на нашата вяра, а... — Той се поколеба. — Моля ви да ме извините — заключи той с несвойствена припряност и излезе от клиниката.

Микаела го изгледа как си тръгва. Понятието за християнска любов към близкия явно се тълкуваше според случая по най-различни начини от църковните служители.

— Как преценявате състоянието на моите войници — обърна се генерал Къстър към лекарката, след като известно време бе разговарял с болните. Микаела се обърна към него.

— Задоволително е. Смятам, че до една седмица ще бъдат в състояние да яхнат конете си.

— Тръгваме си след два дни — пренебрегна генералът последните думи на Микаела. — Колкото по-рано свикаме съда срещу момъка във форта, толкова по-добре.

В този миг сержантът на ротата влезе в болничната стая и козираува.

— Вождът Черното котле се яви, за да преговаря с вас — докладва той.

Къстър махна с ръка отегчено.

— Няма за какво да преговаряме. Неговите хора са убили заселници — това са фактите.

И все пак той стана и излезе навън.

Черното котле чакаше с бойците си пред клиниката. Въпреки напрегнатата атмосфера вождът изльчваше достойнство, спокойствие и житейска мъдрост с блъскавите си одежди. Така той бе в рязък контраст с младия, избухлив Къстър, който явно бе извоювал сегашния си пост по-скоро чрез ефектни изяви, отколкото с вярна служба.

До коня на Черното котле стоеше Съли, за да превежда при преговорите.

— Черното котле иска да запази мира — започна той. — Вождът ви уверява още веднъж най-настойчиво, че нападението е извършено от отцепници, над които той няма вече власт.

Къстър присви устни подигравателно.

— Лъже. Би трябвало да го арестувам моментално и да го заключа заедно с другите в конюшнята. — Като по команда войниците

приготвиха оръжията си за стрелба.

В същия миг индианските бойци насочиха остритеата на копията си към войниците. Ала Черното котле вдигна ръка и заговори.

Къстър погледна разколебано към Съли.

— Какво казва?

— Той казва, че ако тази вечер Танцуващия облак не се завърне в лагера, ще си имате неприятности — преведе Съли.

Ала Къстър не го изчака да се доизкаже.

— Този човек ще остане мой пленник, докато Черното котле не каже къде се крият бойците му.

Явно Черното котле разбра думите на генерала и без преводач. Той изгледа настойчиво младия мъж с коси до раменете. След което му каза нещо, като подкрепи думите си с жестове.

— Вождът каза, че сте още млад, ала глупостта ви ще ви попречи да достигнете до дълбока старост и мъдрост.

Съли стоеше все още без да се помръдне редом с Черното котле, когато вождът изви коня си и напусна града заедно със своята свита.

Къстър го изгледа с присвирти очи.

— Генерал Къстър, бих искала да прегледам Танцуващия облак — се обади Микаела отстрани.

— Няма да се наложи — ѝ отговори генералът. — Господин Сликър има грижата за него. Това ви разтоварва донякъде, нали — в полза на моите войници, както бих искал да се надявам.

— В състояние съм да си разпределям сама времето — отговори Микаела остро.

— А аз съм в състояние да се грижа за моите пленници — я сряза Къстър — Обаче навярно ще ми се наложи да се възползвам от вас след два дни, — продължи той по-любезно — защото при екзекуцията ще ми е нужно да присъства и лекар, доктор Куин!

Микаела вдигна тенджерата от огнището и я сложи на масата.

— Кой иска още? — попита тя и погледна децата с приканващо изражение.

Ала Матю, който бе в състояние да поглъща огромни количества, когато готвеше Колийн, сега бе изял само по-малко от половин чиния и вече я побутваше настрана.

Брайън също човъркаше безрадостно яденето си. Само Колийн бе положила известни усилия и си беше изяла порцията, защото предвидливо бе поискала да бъде по-малка.

Микаела доби измъчено изражение.

— Беше ужасно, нали? — осведоми се тя.

— Ами, такова, аз чисто и просто не съм много гладен днес — отговори ѝ Матю уклончиво.

Колийн обаче се усмихна утешително на настойничката си.

— Ти вече се справяш доста по-добре. — Сетне стана и разтреби масата.

В този миг някой похлопа на вратата. Микаела си избърса ръцете в престиilkата и отвори. Вън стоеше един от войниците на Къстър.

— Индианецът беше ранен при опит за бягство — уведоми той лекарката.

— Съобщихте ли на господин Сликър? — попита Микаела.

— Той ме прати при вас — отговори войникът.

Микаела сбърчи чело пренебрежително.

— Идвам веднага.

Стигнаха до града на мръкване. Пред конюшнята, в която Танцуващия облак бе държан като пленник, я посрещна Съли. Той върза коня ѝ.

— Кажете на стражите, че ви трябвам като преводач — пошепна той на Микаела, докато тя слизаше от коня си.

— Но нали Танцуващия облак говори на нашия език — отвърна Микаела тихо.

— По-добре е стражите да не разберат това — я увери Съли.

В този миг постовият вече се приближи към тях и им се изпреди на пътя.

— Стой. Мъжът да остане отвън. Имаме нареддане да влезе само доктор Куин.

— Но аз се нужда от преводач. Иначе няма да разбера нито дума — възрази Микаела. — Как иначе ще разговарям с ранения?

Войникът не можеше да се реши.

— Е, добре тогава — каза той най-сетне. — Влизайте. — След което се обърна към другарите си. — По-добре да кажем веднага на генерала.

Джейк Сликър се беше притеснил вече в очакване на лекарката. В сумрака на конюшнята той тръгна към Микаела. После ѝ посочи с пръст Танцуващия облак, който седеше превит надвe въгъла.

— Страх ме е, че не мога да му помогна. Затова си помислих, че няма да навреди, ако го прегледате и вие...

Микаела вече беше клекнала пред ранения. Тя наля вода в ръката си от каната, която бе взела пътеш от един рафт и поднесе длан пред устата на Танцуващия облак. Индианецът отпи жадно. Явно през досегашното му пленничество го бяха оставили без вода. Лекарката прегледа нараняванията на лявата му ръка, които вървяха по странен начин косо от рамото му надолу.

— Рамото му е изкълчено. Как е станало това? — попита тя.

— Според мен е налетял върху приклада на пушка — отбеляза Съли.

Микаела даде знак на Джейк Сликър и Съли да хванат здраво индианеца от двете страни.

— Ще трябва да му наместя раменната става — обясни им тя. — Дръжте го здраво, моля ви се.

И лекарката започна бавно да движи напред ръката на Танцуващия облак. След което направи рязко, силно движение. Тръпка премина през тялото на пациента и Танцуващия облак изстена приглушен. После се облегна успокоен на стената.

— Изведете веднага този мъж! — Генерал Къстър, който влизаше в този миг в конюшнята, посочи с пръст Съли. — Той заговорничи с индианците. Ако го видя още веднъж тук, ще бъде застрелян. А след него и индианецът.

Стражите скочиха начаса върху Съли и го сграбчиха. Съли им оказа съпротива, доколкото му беше възможно, ала престана тутакси, щом Танцуващия облак го заприказва.

— Какво каза той? — поискава да разбере Къстър.

— Той пита защо убивате жени и деца — отговори Съли.

— Черното котле нападна моята рота — отговори генералът.

— Никой не е по-наясно от вас, че лъжете — каза му в очите Съли, ала в същия миг стражите го хванаха още по-здраво.

— Изхвърлете го навън — изсъска Къстър със стиснати зъби.

Мъжете повлякоха Съли към вратата.

Микаела впи поглед в генерала.

— Вие сте чудовище — каза тя с презрение.

Къстър не се засегна ни най-малко от думите ѝ.

— Хайде, побързайте госпожице Куин. Остават ви точно десет минути да приключите с прегледа си.

На другата сутрин Микаела срещна пастора в клиниката, където той разговаряше с един от ранените войници на Къстър. Щом се сбогува с младия мъж, тя го дръпна настрана.

— Добро утро, ваше преподобие, искам да поговоря с вас отново за Танцуващия облак. Трябва да направим нещо. Снощи той брутално бе пребит.

Върху лицето на преподобния Джонсън начаса се изписа неудобство. Той посегна машинално към яката на ризата си, сякаш му беше малко тясна.

— Ние не можем да гледаме безучастно как се отнасят с него военните. Преди всичко като си помислите какво направи Танцуващия облак по време на епидемията.

Микаела си пое дълбоко въздух. Тя не очакваше, че ще може да си довърши мисълта, без да бъде прекъсната от пастора.

Ала явно негово преподобие беше на съвсем друго мнение.

— Вече ви казах вчера, че църквата не е в състояние да се меси в подобни светски проблеми. Ако вие искате да сторите нещо, — дададе той — бихте могли да отправите петиция до Вашингтон.

— Бихте ли подписали тази петиция? — постави го тутакси натясно Микаела. Очите ѝ блестяха.

Преподобният Джонсън отстъпи крачка назад.

— Каква ли полза би имало от това... — започна той. Ала като видя изражението на лекарката, подхвана отново. — Е, добре, ще подпиша. Но вие не бива да забравяте, че генерал Къстър е главнокомандуващият в този район и по такъв начин той е законът, с който трябва да се съобразяваме.

Върху лицето на Микаела се изписа смесица от насмешка и отвращение.

— Така ли? — попита тя без да бърза. — А пък аз бях убедена досега, че вие се стремите да се подчинявате на един доста по-висш повелител.

При тези думи тя се обърна и остави сам смаяния духовник.

Малко след това Микаела излезе от клиниката си. Държеше в ръка лист хартия. С решителна походка тя се отправи към площада пред черквата. Там заедно с помощниците си госпожа Олив подготвяше откриването на дансинга. момичетата бяха вече с роклите, ушили по поръчка на госпожа Олив. Грейс тъкмо упражняваше с младите дами най-важните танцови стъпки. А двама души от оркестъра, Хорас с цигулката и Джейк Сликър с акордеона, използваха обедната почивка за последна репетиция.

Минавайки покрай тях, Микаела дочу без да иска част от разговора между господин Брей и неговата сестра. Съдържателката на дансинга явно търсеше и свирач на устна хармоника за музикалната си група. Ала Лорън Брей отказваше упорито да подкрепи с изкуството си начинанието на своята сестра.

Точно до дансинга Микаела откри храненика си Матю, който помагаше на ковача Робърт И. да закове последните дъски.

Двамата бяха толкова задълбочени в разговора си, че изобщо не забелязаха Микаела.

— Робърт И., — обърна се Матю в този миг към ковача — как познава човек дали някое момиче го харесва?

Чернокожият мъж остана приведен над своята работа.

— Ами, усмихва ти се, поглежда те по доста особен начин и може би ти държи ръката по-здраво докато танцувате — заобяснява той.

— Докато танцуваме ли? — попита Матю стреснато. — Ама аз изобщо не мога да танцувам.

Ковачът поклати едва забележимо глава докато поставяше триона върху дъската.

— Там ти е грешката. Трябва веднага да изкупиш всичките й билети за танц тази вечер. Тогава ще бъдеш единственият й кавалер и никой друг няма да може да ти се пречка.

— Робърт И., бихте ли ми отделили няколко секунди? — Микаела беше застанала току-що до двамината.

Матю ококри изненадано очи, пребледня първоначално и веднага след това се изчерви чак до ушите.

— Аз... такова, — заекна той — ей сега се връщам. — И побягна, за да се скрие от полезрението на настойничката си.

Микаела поднесе на Робърт И. листа хартия, който бе държала в ръка досега.

— Това е петиция — обясни му тя. — Настояваме за човечност към Танцуващия облак. Бихте ли се подписали? — Тя погледна внимателно ковача. Никой не би могъл да оцени Танцуващия облак по-добре от него.

Робърт И. наведе засрамено очи към земята.

— Как е той? — попита ковачът едва чуто. — Не успях да попреча, когато хората на Къстър взеха веригите за добичета, които намериха в работилницата ми и ги занесоха при него в конюшнята... — гласът му загълхна.

И Микаела наведе очи към земята.

— Зная какво е станало, Робърт И., а Танцуващия облак е зле — добави тя най-сетне.

Ковачът взе хартията и се подписа. После я върна на лекарката без да пророни нито дума.

Микаела го погледна с благодарност.

— Довиждане, Робърт И. — Тя се обърна.

И тогава погледът ѝ попадна върху Лорън Брей, който бе седнал под огромната върба срещу малкото гробище на Колорадо Спрингс. Лекарката се отправи бавно към него, ала се стъписа като забеляза, че бакалинът поднася от време на време към устата си малко сребристо шишенце.

Незабелязано тя се облегна на дървесния дънер. Господин Брей не забеляза как е дошла до него и когато го заговори, подскочи от изненада.

— Не се опитвайте да удавите мъката си в алкохола, господин Брей. Това ще ви донесе само привидно облекчение.

Бакалинът обърна глава към лекарката, която в този миг излезе от сянката на дървото.

— Какво ли знаете вие? — попита той. — Нали още не сте омъжена.

Микаела поклати едва забележимо глава.

— Но зная доста много за това, какво е, като изгубиш любим човек. Моят годеник загина в гражданская война. — Погледът ѝ се насочи в далечината.

Господин Брей погледна внимателно младата жена.

— Седнете — покани я той на пейката и се дръпна да ѝ стори място. След което поднесе на Микаела подканващо сребристото шишенце. — Само една гълтка?

Микаела прие тази любезна покана с доста плах жест. Тя сръбна една гълтка, ала трябваше да направи голямо усилие, за да не се закашля.

След подобна демонстрация на приятелско съчувствие натъженият мъж реши най-внезапно да се довери на младата жена.

— Знаете ли, двамата с Мод се запознахме на дансинга — заразказва той. — Същият като този, който сестра ми се кани да открие сега. И тази година щяха да станат четирийсет и две години откакто сме женени...

Микаела погледна със страхопочитание към бакалина.

— Колко дълго време.

Лорън Брей поклати отрицателно глава.

— Нещо много повече. Това е един цял живот.

— Мамо! Мамо, ела бързо. — Гласът на Брайън внезапно наруши тишината. Той тичаше към Микаела колкото му краката държат. — Трябва да дойдеш. Те искат да разстрелят Танцуващия облак.

Микаела подскочи тутакси и хукна подир върволицата от хора, които се бяха втурнали вече към центъра на Колорадо Спрингс. Новината за подготвяната екзекуция на индианеца явно се беше разпространила като степен пожар. Микаела долавяще тъпите удари на барабаните, които биеха по нареддане на Къстър. На площада се беше събрала вече огромна тълпа. Микаела си проби с мъка път през редиците на любопитните.

Трима войници с пушки на рамо тъкмо извеждаха индианеца на площада, облян от палещите лъчи на слънцето. Генерал Къстър стоеше отстрани и наблюдаваше доволно какво става. Покрай действителния повод, явно му доставяше удоволствие и оживлението на местните жители.

— Генерал Къстър, вие не бива да правите това! — Микаела най-сетне бе стигнала до русокосия мъж. Енергично тя се изправи срещу него. — Нали казахте, че ще го изправят поне пред съда.

Къстър не удостои лекарката дори с поглед. Само сучеше мустаци и после сви отегчено рамене.

— Само че размислих и реших нещата другояче.

— Въсъщност в какво се състои неговата простишка? — намеси се и госпожа Олив и за първи път Микаела се зарадва, че тази жена се намесва толкова охотно в чуждите разговори.

Дори и пасторът имаше вече вид на човек, който изпитва угрizения на съвестта.

— Генерале, аз зная, че сте главнокомандващият тук, обаче вие не можете току така да се саморазправяте с хората без съд и присъда... — започна той.

— Моята присъда е правомерна. — В този миг се срещнаха погледите на генерала и Съли. Къстър присви очи. — Ала вие можете да го разпитате за последен път. Може би показанията му ще променят тази присъда. — При тези думи той се ухили саркастично.

— Танцуващия облак не може да каже нищо — отговори Съли.

— Той не знае къде се крият бунтовниците.

— В такъв случай давайте заповедите си, сержанте — нареди Къстър.

Барабанните удари прозвучаха отново и войниците сложиха оръжията си на рамо.

— Мирно, готови... — даваше наредждания сержантът.

— Вие не можете да направите това!

Микаела подскочи. Тя понечи да се хвърли срещу дулата и по този начин да защити Танцуващия облак, ала пасторът я задържа.

Танцуващия облак стоеше в ярката светлина на обедното слънце. Главата му беше клюмнала и дишаше мъчително с широките си гърди. Той се бе подчинил вече на съдбата си.

— Огън! — изкрещя сержантът и в същия миг пушечните изстрели литнаха към Танцуващия облак.

Микаела извърна очи ужасено. Чак когато на площа да настъпи гробна тишина, тя отново се обърна напред — и изобщо не повярва на очите си: Танцуващият облак си стоеше по-оклюман от преди, ала изобщо не беше наранен. И сега изправи снага изведнъж, за да се огледа с най-голяма почуда.

Войниците и генерал Къстър избухнаха в подигравателен смях.

— Занесете го отново вътре! — изкомандува генералът и си поглади мустаците. — Ама следващия път ще го направим наистина.

Докато тълпата се разотиваше, пасторът се обърна угрожено към госпожа Олив.

— Чуйте какво, бих ви помогнал да отмените при тези обстоятелства днешната танцова веселба — започна той.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се тя с него най-неочеквано. — След подобно събитие нещата не бива да продължат по предвидения ред.

— Или точно в такъв случай те трябва да продължат по предвидения ред. — Микаела бе останала редом с двамата и сега се взираше ту в тях, ту в Съли, който също се беше приближил, опитвайки се да вземе думата. — Моля ви се, вие трябва да mi помогнете. Това е единствената възможност да спасим Танцуващия облак. Госпожо Олив, вие нали бихте дали и вашия принос за това?

Привечер Микаела се срещна край дансинга със своето малко „семейство“. Всички бяха празнично пременени сред събралиите се вече многобройни посетители. Дори генерал Къстър и неколцина войници не желаеха да изпуснат забавлението. Матю, който вървеше на няколко крачки след настойничката, брат си и сестра си, махна незабелязано на русото момиче, което с леко смущение му кимна в отговор.

Госпожа Олив разговаряше в момента оживено с преподобния Джонсън. В същото време тя наблюдаваше с крайчеца на окото си Грейс, която се занимаваше на едно импровизирано гише с предварителната продажба.

— Значи вие сте убеден, че това, което вършим, е правилно? — осведоми се Джонсън предпазливо.

— Абсолютно съм убедена — отговори му госпожа Олив с твърд глас и кимна на Микаела отдалече.

В този миг Матю се приближи до гишето.

— Колко струва един танц? — попита той Грейс. — Искам да купя всички билети на това момиче ей там. — И той посочи смутено момичето, което му беше кимнало.

Грейс му се усмихна.

— Тя се казва Ингрид. А всичките ѝ танци тази вечер струват повече, отколкото ти си в състояние да платиш — му отговори тя само

като погледна монетата, поставена току-що на масата от Матю. Ала веднага след това му тикна в ръката цяла пачка билети за танц. — Желая ти много щастие — пошепна тя едва чуто, докато пускаше дребната монета в касата.

Госпожа Олив бе приключила току-що разговора си с пастора и помоли всички за минутка тишина.

— Бих искала да обявя в този момент нашия дансинг за открит — започна тя със силен глас и вдигна ръце, сякаш искаше да покани всички присъстващи да се качат на дансинга. — Радвам се, че сте тук всички вие. Но особено много се радвам, че мога да приветствам с добре дошли сред нас генерал Къстър и неговите войници. — Тя се усмихна предразполагащо на генерала, който също я поздрави като побутна малко смутено шапката си. И тогава госпожа Олив продължи. — За всички кавалери, които си нямат дама, тук чака една редица от очарователни момичета, които биха танцували на драго сърце с тях. Билетите можете да си набавите при Грейс. Генерал Къстър и неговата армия са тази вечер гости на младите дами и ще получат безплатни билети. — При тези думи тя се поклони и слезе от дансинга, а в това време оркестърът вече започва да свири.

Микаела стоеше с Брайън и Колийн малко встрани. Сега Съли се приближи към тях. Когато Микаела го забеляза, очите ѝ направо заблестяха.

— Даде ли ви Робърт И. лекарството за Танцуващия облак? — попита тя, като малко странно натъртваше на думите.

Съли ѝ подаде една малка кожена торбичка, която той бе обхванал с длан, за да я прикрие, доколкото можеше.

— Да, ето го тук. — И неговият глас звучеше по-различно от обикновено.

Микаела взе торбичката. Под тънката кожена обвивка тя напипа формата на един тежък метален предмет.

— Много хубаво. — Тя погледна в очите на Съли, след което пъхна торбичката в лекарската си чанта.

— Деца, — обръна се тя към Колийн и Брайън — сега трябва да отида при Танцуващия облак. По-късно ще дойда да ви взема.

— А къде е всъщност Матю? — поиска да знае Колийн предвидливо и го потърси с поглед на дансинга.

Там междувременно бяха поканени на танц всичките момичета. Само едно от тях седеше все още встриани. Доколкото бе известно на Колийн, това беше Ингрид.

Лекарката коленичи до Танцуващия облак в сумрака на оборския фенер. Бдителният войник им беше обърнал гръб, слава Богу. Той беше много зает с почистването на оръжието си. Микаела успя поради това без затруднения да извади от малката торбичка ключа, направен от Робърт И. и да отключи незабелязано катинара, сключващ веригите на Танцуващия облак. Всичко вървеше без никакви неприятни изненади. Сега Микаела се опасяваше само, дали резервният ключ за задния вход на конюшнята, който беше у Съли, също ще отключи.

И ето че тя се надигна от мястото си. В това време Танцуващия облак притисна една мима превръзка върху отворения катинар на врата си. Микаела застана пред войника и го погледна усмихнато.

— Утре пак ще го прегледам — каза тя. — О, Боже, — възклика лекарката в този миг — забравих си слушалките при него. Бихте ли ми го донесли? — И посочи към ъгъла на Танцуващия облак.

Войникът се втурна услужливо и взе инструмента. Но веднага щом обърна гръб на индианеца. Танцуващия облак си свали веригите, скочи върху мъжа изтазад и го свали на пода.

Изплашеното изцвилване на един кон обаче привлече вниманието на стражите, които стояха на пост пред конюшнята. Няколко секунди по-късно те бяха вече в помещението. Ала преди да стигнат до своя нокаутиран другар, Съли, който беше дебнал върху гредите под покрива, скочи върху тях и също ги свали на пода. След кратко боричкане войниците останаха да лежат в безсъзнание. Съли се обърна към Микаела.

— Ще ги окова за по-сигурно — пошепна ѝ той и ги закачи за един кол, след което върза с въже и нейните китки.

— Трябва да бъда със запушена уста, Съли — извика тя припряно и пъхна между зъбите си парчето плат, което той ѝ подаде.

След това Съли изтича към Танцуващия облак, за да подкрепи при бягството отслабналия си приятел. И тъкмо стигнаха до задния вход на конюшнята, Микаела нададе задавен вик. В предния вход на помещението се беше появил току-що генерал Къстър. Само с един

поглед той разбра какво става. Без да се бави повече той извади колта си, насочи го към Съли и Танцуващия облак и стреля.

Изстрелът направи на съчки дървото над самата глава на Танцуващия облак. Съли се обърна светкавично и грабна вилата за сено, която беше облегната на стената. Той я вдигна и я запрати към Къстър.

Шиповете на сечивото се впиха във вдигната ръка на Къстър и буквально я приковаха върху дървото на предната врата на конюшнята.

— Стражи — изкрешя генералът. — Войниците при мен!

Ала вместо тропот на тичащи войници се разнесе само веселата музика от дансинга.

— Къде трябва да пратя моята сметка? — попита Микаела и завърза здраво бинта.

Чак до следващата смяна на постовете трябваше да изчакат, докато генерал Къстър бъде открит в мъчителното му положение, а и докато бъде освободена Микаела. И ето, че тя трябваше да изпълни лекарския си дълг.

— Пратете я на артелчика във форт Колийн — ѝ отговори генерал Къстър лаконично докато наблюдаваше превързаната си ръка.

— Госпожице Куин, — започна той — имам натрапчивото впечатление, че вие участвахте в този заговор. Когато се появих в конюшнята, издадохте предупредителен вик.

Микаела замря за миг. След това успя да се окопити.

— Грешите, генерале, аз всъщност се изплаших. И освен това вие самият бяхте този, който ме намери завързана, как тогава да...

— Съучасието при бягството на правителствен пленник е тежко престъпление — продължи Къстър неумолимо. Той се взря в Микаела.

— Вие сте предателка, доктор Куин.

Микаела присви очи.

— Ако съпоставя това понятие с онова, което вие определяте като справедливост, мога само да се чувствам поласкана — хвърли тя възражението си в лицето му. — И впрочем, смяtam за мой лекарски дълг да помагам на всички хора. Бих искала да се надявам обаче, че за въдеще няма да ми се налага повече да изпълнявам този си дълг към

vas, господин Къстър. — При тези думи тя се извърна и напусна конюшнята.

Точно пред вратата ѝ се счу тихо съскане. Микаела се закова на мястото си.

— Съли? — прошепна тя неуверено.

— Опитайте се да не се издадете — пошепна ѝ гласът на Съли в отговор. — Танцуващия облак се скри в планините — продължи той.

— Аз трябва да ви благодаря за това, което сторихте.

— Направихме го заедно — отговори Микаела.

Зад гърба на един кон най-сетне се подаде главата на Съли.

— Вие притежавате смелостта на боец.

— Танцуващия облак ли го каза? — попита Микаела радостно.

— Не, — отговори ѝ Съли — аз го казвам.

В този миг главата му изчезна зад гърба на коня. Появи се един войник. Микаела не можеше да остане повече тук. И тя решително се отправи обратно към дансинга.

Музиката, която я посрещна, просто направо я привлече след всичко, което се беше случило през последните часове. Спокойно и весело цял Колорадо Спрингс танцуваше върху дървената площадка.

Малко встрани стоеше Матю редом с едно русо момиче. Тя държеше в ръка шалчето на Матю и от време на време попиваше с него по някоя и друга сълза от лицето си. Съвсем явно беше, че Матю не знае какво да стори. И тази обърканост беше в ярък контраст със светски шик, който се изльчваше от неговата външност. Защото се беше докарал специално за тази вечер.

— Значи ти си изкупил всичките ми билети за танц? — го попита момичето със силен акцент. — Но защо тогава не ме покани нито веднъж?

Матю погледна в земята смутено и пристъпи от крак на крак.

— Ами, защото... — заоправдава се той — защото аз изобщо не мога да танцувам.

Смехът на младото момиче изкънтя зад Микаела, когато тя се запъти към госпожа Олив. Канеше се да ѝ разкаже за успеха на плана ѝ.

Ала госпожа Олив беше както обикновено в разгара на спор, този път с брат си.

— Хайде бе, Лорън, давай — придумващето го тя. — Оркестърът се нуждае от подкрепа.

— Не, не и не, Олив — противопоставящият се упорито господин Брей. — Никога няма да е същото както едно време. Свършено е. И освен това, — чертите на лицето му изведнъж се проясниха забележимо — аз изобщо нямам тук никаква устна хармоничка.

Брайън, който бе проследил внимателно целия спор, погледна за миг колебливо сприхавия бакалин. След това бръкна в джоба на панталонките си.

— Давам ви назаем моята — каза той и пъхна в ръката на господин Брей своята лъскава устна хармоничка.

Лорън Брей въздъхна. После погледна няколко пъти ту сестра си, ту Микаела. И най-сетне тръгна бавно към оркестъра, седна там и сложи устната хармоничка на устата си.

А мелодията, които прозвуча след това, бе най-тъжната и същевременно най-страстната музика, която Микаела бе чувала някога.

ГЛАВА ДЕСЕТА

КАТО ГРЪМ ОТ ЯСНО НЕБЕ

Над Колорадо Спрингс се беше настанило неделното спокойствие на сълнчевия пролетен ден. От черквата прозвуча многогласен хор. Негово преподобие Джонсън пееше заедно с енориашите си псалма на днешното богослужение.

— А сега, едно съобщение — каза той, след като отзува и последният тон. — Вече е готова програмата за празника по случай основаването на нашето училище. Нуждаем се обаче от дарове, които ще продадем на търг. Кой от вас би подарил нещо за тази цел? — Той погледна изпитателно лицата на своите енориащи.

Отначало колебливо, а после и по-бързо предложениета за подаръци следваха едно след друго. Кръжецът по шев и кройка предостави ценна покривка. Джейк Сликър обеща да бръсне цяла седмица бесплатно, а госпожа Олив даде дори един премиран бик от Мексико.

Най-накрая стана Микаела.

— Моят подарък ще бъде имунизацията срещу едра шарка за цялото семейство. — Тя се огледа с усмивка около себе си. Ала докато досега всяко дарение се посрещаше с ръкопляскане, този път енориашите направо се смълчаха. Микаела мислено вдигна взор към небесата. Кога най-после този град щеше да разбере, че срещу определени заболявания не помага само упованието в Бога? Ала докато всепризнатите авторитети като пасторът, Джейк Сликър или госпожа Олив не даваха пример в тази насока, нямаше никаква надежда да се промени нещо.

След богослужението енориашите се срещнаха както обикновено на площадчето пред черквата. Гражданите имаха рядко възможност да се покажат с най-хубавите си дрехи. Ето защо се възползваха от празничния ден, за да се порадват заедно с другите на неделната си премяна.

Една млада жена на име Хариет заприказва Микаела.

— Много бих искала да дойда с децата си да ни ваксинирате — започна тя почти доверително.

Ала преди да успее да продължи, лицето ѝ изведнъж се изкриви от болка и тя се хвани отстрани.

— Какво ви е? — попита Микаела обезпокоено.

— Ах, нищо ми няма, — отговори Хариет бързо — мисля, че изядох няколко гнили праскови. Сигурно не е нищо лошо — каза тя най-сетне и хвани децата си за ръка. — Утре ще дойдем в клиниката. Впрочем — добави тя колебливо — вие би трябвало да се включите в нашия кръжец по шев и кройка.

Микаела вдигна изненадано вежди.

— В кръжеца по шев и кройка ли? Аз съм доволна, когато ми остане време да закърпя дупките по дрешките на децата. А за разните видове бродерия просто не умея да водя разговори.

Хариет се разсмя малко измъчено.

— Най-влиятелните жени в града се събират там, а те решават доста повече неща, освен коя бродерия е най-хубавата.

В този миг госпожа Олив се запъти към своята каруца.

Микаела разбра намека на Хариет и веднага се заприказва със сестрата на Лорън Брей.

— О, госпожо Олив, току-що разговарях с Хариет за това, колко важно значение има вашият кръжец по шев и кройка. И аз си помислих, че може би ще ви влязат в работа още две ръце.

Госпожа Олив погледна лекарката недружелюбно.

— Е, всъщност сигурно е точно така, обаче — тя хвърли на Хариет критичен поглед — като нищо може да се случи така, че някои нови неща да не са съвсем подходящи.

— Какво точно имате предвид? — попита Микаела объркано.

— Имам предвид например тая работа с имунизирането — обясни ѝ безкомпромисната жена. — Според мен вие трябва да оставите хората на мира с това нещо. Досега сме минали и без тия работи и те няма да ни трябват и за въдеще.

— Но аз искам само да помогна на хората — защита се лекарката. — Тази ваксина е спестила вече доста страдания на не едно семейство.

— Има и други примери — прекъсна я госпожа Олив. — Моята леля Олив, на която съм кръстена, почина от дефектна ваксина.

— Тези случаи са голяма рядкост — възрази Микаела.

— Может и да са — отвърна ѝ госпожа Олив малко по-спокойно.

— И въпреки това трябва да размислите, дали точно вие сте призвана да решавате, какво е редно за другите хора. Всичко хубаво. — Госпожа Олив продължи към каруцата си.

Микаела я изгледа, напълно загубила дар слово. Колко пъти вече беше допускала, че най-сетне се е възцарил мир между нея и енергичната жена. А след успешното спасяване на Танцуващия облак смяташе, че мирът между тях двете е вече окончателно постигнат. Но ето че сега отново тя изглежда искаше да постави под съмнение лекарската компетентност на Микаела. И то само от невежество.

Микаела подкара каруцата си от черквата през града на път към къщи. През това време тя забеляза, че в бърснарницата на Джейк Сликър внасят един ранен човек. Тя предаде юздите на Матю, който седеше до нея на капрата. После грабна лекарската си чанта и слезе бързо.

— Почекайте ме малко — каза тя припряно на храненика си, преди да изтича в бърснарницата.

Там раненият го свестиха в момента с помощта на една голяма канна студена вода. Беше явно състоятелен човек в разцвета на силите си, чийто слепоочия бяха започнали да посивяват. Когато дойде на себе си най-сетне, той се огледа наоколо със своите проницателни сини очи.

— Раната трябва да бъде защита. — Микаела можа да прецени само с един поглед какво е нараняването на мъжа.

— Точно това и ще направя — отговори ѝ Джейк Сликър.

— Попитайте пациента си, дали би предпочел бърснар пред лекарка — предложи му Микаела.

— Извинете, госпожо — намеси се най-сетне и раненият. — С кого имам все пак удоволствието да разговарям?

— Аз съм доктор Куин — представите се Микаела.

— О! — Човекът вдигна вежди от възхищение. — Лекарка. Всъщност не сте ли и вие лекар? — обърна се той към Джейк Сликър, който тъкмо взе да вади грубите си игли от един кальф.

— А, не... — отговори бърснарят колебливо. След това се окопити. — Обаче открай време ме викат винаги, щом настроението в кръчмата стане много приповдигнато. — Той се усмихна иронично на мъжа.

Очите на непознатия се свиха за секунда.

— Искам да кажа, че Ханк никога не е умееал да губи и... — се опита Джейк да замаже това, което беше казал.

Ала мъжът се излегна отново на бръснарския стол.

— Аз мисля, че ще предпочета да се доверя на доктор Куин.

Микаела поглеждаше ту мъжа, ту Джейк Сликър.

— Сега ще трябва да замълчите — осведоми тя пациента си, преди да се заеме за работа.

На другата сутрин Хариет заведе децата си при Микаела в клиниката.

— Съжалявам, че госпожа Олив реагира толкова остро на моето предложение за кръжеца по шев и кройка — оправда се Хариет пред лекарката.

— Тя не е виновна — успокои я Микаела. — Единственото, за което съжалявам, е че твърде малко хора в града осъзнават колко необходимо е да се ваксинират.

Хариет кимна.

— Аз смяtam, че вие ни помагате по този начин. — При тези думи тя прехапа устни и изкриви лице от болка.

— Все още ли ви боли стомахът? — попита я лекарката.

— Мина ми вече — не отговори искрено Хариет. — Хайде, деца, вдигнете си ръкавите — промени тя бързо темата.

— Ако и утре не се чувствате добре, бих искала да ви прегледам — каза Микаела докато приготвяше спринцовката.

Трите деца понесоха ваксинирането с повече или по-малко смелост и им олекна, когато най-сетне си тръгнаха заедно с майка си.

Малко по-късно Микаела се запъти да си приbere доставките. Почти ежедневно пристигаха колети за нея и тя искаше да попречи на Хорас да ѝ ги донесе лично.

Когато влезе в пощата, тя срещна пациента си от предишния ден.

— О, доктор Куин — поздрави я мъжът и стисна ръката ѝ със своите добре гледани ръце. — Каква очарователна изненада рано сутрин. — При тези думи той ѝ целуна ръка.

Микаела издърпа ръката си толкова бързо, колкото ѝ позволява приличието.

— Добро утро — отговори тя на мъжа, чието име не знаеше. — Как сте. Имахте ли световъртеж след раняването, гадеше ли ви се?

Непознатият поклати глава отрицателно.

— Ако съм имал световъртеж, то със сигурност той не е бил от раната ми — усмихна се той на лекарката, а Микаела се изчерви за своя собствена изненада.

— Ей, доктор Майк, — припомни за присъствието си пощаджията — тук има една пратка за вас. — Той взе от рафта един грамаден пакет. — Пристигна от Чикаго. Вътре сто на сто има нещо за обличане, нали — попита Хорас дружелюбно.

Микаела замижка леко.

— Не ме издавай, Хорас. Това трябва да бъде изненадата на един празник.

— По какъв повод е празникът? — осведоми се непознатият заинтересовано.

— Искаме да построим училище и за тази цел събираме пари — обясни му Хорас с готовност. — Необходими са ни петстотин долара.

Непознатият сбърчи чело.

— Това са доста пари. Мога ли да ви помогна, доктор Куин — обърна се той отново към Микаела и вече посягаше към пакета.

Микаела му се усмихна с благодарност. Пакетът наистина още веднага ѝ се видя малко труден за носене.

— Вие да не би да сте от Чикаго, доктор Куин? — попита непознатият докато придружаваше Микаела до каруцата ѝ.

— О, не — отговори Микаела. — Аз съм от Бостън.

— Така си и мислех — продължи мъжът. — Цивилизираността не може да остане скрита. И по всичко си личи, че тъкмо поради това си имате затруднения в този град — отбеляза той. — О... — прекъсна той сам себе си.

Група мъже се навъртаха около коня, който беше вързан пред бърснарницата на Джейк Сликър и го оглеждаха възхитено. Явно не бяха виждали досега подобно нещо.

— Много ви е хубав конят — провикна се Лорън Брей към придружителя на Микаела. Гласът му бе пропит от истинско възхищение. — Сестра ми много ще го хареса.

Собственикът се насочи сега към мъжете. Микаела го последва с известно колебание.

— Да, — съгласи се той с бакалина — освен това е много темпераментен. Между другото си мисля, дали да не го продам.

Възхищението на господин Брей тутакси спадна.

— В момента сме малко затруднени и не сме в състояние да купим още един кон.

Непознатият се вгледа във всеки от мъжете поотделно. А те, те си имаха по някоя и друга причина, за да не могат да си позволяят точно сега покупката на кон.

Съли също се присъедини междувременно към мъжете и наблюдаваше коня от сигурно разстояние.

— Какво ви е, господине? — заприказва го непознатият.

— Ако става дума за Съли, — намеси се Лорън Брей, преди запитаният да успее да си отвори устата — той изобщо не може да язди.

Непознатият вдигна вежди развеселено.

— Всеки, който иска да покаже, че е мъж, би трябвало да може да язди. — Той обърна поглед към Микаела и се усмихна очарователно. — И особено в днешно време, когато дамите започнаха да ни конкурират толкова много.

В това време Съли се приближи. Беше изтълкувал съвсем точно размяната на погледи между непознатия и лекарката. Поколеба се само още един миг.

— Колко искате за него? — попита той най-сетне.

Привечер Микаела най-сетне намери време да отвори колета. В него бяха новите рокли за нея и Колийн, които беше поръчала. Колийн си облече веднага нейната и се завъртя пред огледалото. А Микаела се опитваше да оправи някои шевове и забождаше тук-таме карфици.

— Ще потанцуваш ли с мен, Матю, ако никой не ме покани иначе? — попита Колийн брат си.

— Не танцувам — изръмжа Матю.

— Обаче рано или късно ще трябва да се научиш — настоя тя.

Ненадейно някой почука на вратата. Микаела хвърли за всеки случай поглед към чантата си. Когато някой се отбиваше по това време от пътя си, за да застана пред вратата им, той непременно имаше нужда от спешна помощ. Тя отиде да отвори.

— Добър вечер, госпожа — поздрави я някакъв глас в тъмното.

Микаела отстъпи неволно една крачка назад. Лицето, което можа да разпознае сега на светлината на огъня в камината, бе на непознатия странник.

В този миг Колийн се втурна към вратата.

— Татко! — извика тя и се хвърли на шията му.

През мислите на Микаела сякаш се вряза светкавица. Тя си спомни съвсем точно всичко, което й беше разказвала за мъжа си нейната приятелка Шарлот Купър. Микаела знаеше наистина, че Итън Купър не е мъртъв. Обаче никога в живота си не бе очаквала, че един ден ще й се наложи да се изправи пред този човек.

Колийн и Брайън издърпаха баща си с бурна радост в къщата. А Итън Купър сложи една чанта върху масата и започна да бърка в нея.

Най-сетне той извади от там едно копринено ветрило.

— Ето нещо за теб, Колийн — каза той. — Това ветрило е направо от Китай. Екипажът на моя кораб го донесе специално за теб. А ето тук — той подаде на Брайън някакъв странен предмет — подарък за моя малък Брайън. Това е плещката на динозавър. Намерих я аз лично в пустинята.

Децата разглеждаха подаръците със светнали очи. Само Матю остана през цялото време на заден план, след като посрещна баща си с доста по-пестелив ентузиазъм от брат си и сестра си.

И ето, че господин Купър вдигна високо едно кристално шише парфюм.

— Матю — обърна се той към най-големия си син. — Не би ли станало от това един хубав подарък за млада дама?

Очите на Матю потъмняха.

— Благодаря, — отговори той и гласът му прозвуча хладно — не познавам никакви млади дами.

Итън Купър се умълча за миг. След това реши да отмине предизвикателството на Матю.

— Корабът, който аз и моят съдружник притежаваме, се връща в момента от Китай. През следващия месец ще бъде в Сан Франциско.

— Доколкото разбирам, вие сте имали възможността да оставите за малко на страна работата си, за да се отбиете в Колорадо Спрингс?

— Микаела си даде сметка за критичния тон в гласа си.

Откакто Итън Купър бе влязъл в къщата, тя тъй и не можеше да определи какво да мисли за тоя мъж. Докато не знаеше кой е той, изпитваше симпатия към него. Нима наистина този мъж е бил в състояние да измами жена си по начина, който Шарлот Купър ѝ беше описала?

Господин Купър въздъхна.

— Чух за смъртта на Шарлот и исках да видя какво правят децата. Благодаря ви, госпожо, че сте поели това бреме.

Микаела забеляза, че при тези думи лицата на нейните храненици се обърнаха към нея.

— Направих го с удоволствие — отговори му Микаела. — И не е никакво бреме за мен. Децата са радост за мен.

Още на другия ден Итън Купър дойде отново, за да види децата си. Микаела забеляза, колко въодушевена бе Колийн, докато ѝ показваше как се танцува. В същото време той ѝ разказваше какъв живот кипи в Сан Франциско. Матю бе отказал наистина да повтори стъпките, които му беше показал и на него. Но Микаела забеляза, как той тайно ги упражнява, когато сметна, че никой не го наблюдава зад плевнята.

На най-малкия си син господин Купър показа една игра. В нея единият играч подаваше малка топка на другия, а той трябваше да я удари с бухалка, за да излети надалече. Играта бе станала току-що на мода в Сан Франциско. Наричали я там бейзбол. И Брайън бе горд, че ще може да я покаже сега на другите деца.

Микаела тъкмо се беше заела да вкоренява разсад в градината пред къщата. Тя искаше да отгледа дигиталис и да прави от него лекарство за своите пациенти с болно сърце. В това време Итън Купър се приближи до нея.

Той се загледа за миг в работата на Микаела.

— Не са ли малко прекалено наблизо едно до друго отделните растения? — попита той най-сетне.

Микаела погледна мъжа. После сложи ръце на кръста си предизвикателно.

— Шарлот ми разказа, че не сте имали особена склонност към селскостопанските работи.

По лицето на господин Купър пробяга усмивка.

— О, надявам се, че при това Шарлот ви е представила вярно нещата. Тя беше малко ядосана от мен, а при такова положение истината може да бъде изопачена.

— Тя ми разказа, че сте пропилели нейното имущество — настоя Микаела.

Итън Купър се подсмихна отново.

— Милата, стара Шарлот. Ако ние с вас приемем, че това, което по думите ви съм пропилял, е било моята част от имуществото, то тогава ще се доближим в известна степен до истината. Шарлот си получи нейната част.

Микаела загуби донякъде увереността си. Да не би пък наистина Шарлот да е преиначила нещата.

— Във всеки случай съм наясно, какво означава за децата да загубят баща си — заяви тя.

Господин Купър наведе засегнато глава.

— В случая сте права. Но трябва да знаете, че имах една мечта. Отначало се уговорихме с Шарлот, че на четвъртата година ще продадем фермата и аз ще се заема да търгувам с Ориента. Много исках да осъществя тази моя мечта. Допускам, че сте наясно, какво означава това. Не съществува нищо, което би могло да те удържи. — Той погледна Микаела настойчиво с проницателните си сини очи.

Микаела бе принудена да отвърне лице, за да не забележи този човек, че се е изчервила.

— Да, — отговори тя твърдо — знам какво означава.

— Все пак аз допуснах грешка по отношение на децата — продължи господин Купър. — И искам да я оправя.

В този миг в двора на къщата се появи Съли с грамадна пуйка в ръце. Както винаги бе дошъл пеша. Микаела се изправи и тръгна към него. Ала преди да го заприказва, господин Купър успя да вземе думата.

— Ей, Съли, къде е конят? — извика му той още отдалече.

Съли изобщо не му обърна внимание. Но в замяна на това подаде пуйката на Микаела.

— Тя е за теб — каза той.

Микаела взе птицата.

— О, Съли, благодаря ви, но нямаше нужда. Обаче ще трябва непременно да я изядем заедно. Заповядайте тук довечера.

Ненадейно кучето вълча порода до Съли започна да ръмжи. Погледът на господаря му се плъзна по господин Купър. Той беше застанал до Микаела и наблюдаваше Съли с леко присвирти очи.

— Не, предпочитам да не идрам довечера — отказа Съли.

— Ама моля ти се, бе Съли — извика Брайън, който беше седнал върху парапета на верандата. — Нали ти ни я подаряваш.

Съли се усмихна нежно на момчето.

— Е, добре. До довечера в такъв случай. — При тези думи той се сбогува и тръгна обратно към града.

Ароматът на печена пуйка изпълни малката къщица. Децата бяха вече насядали на масата, когато Микаела сервира яденето. Съли тъкмо посегна към приборите, за да разреже подарената от него пуйка. Обаче господин Купър вече се беше зает да разпределя порциите, без да се церемони ни най-малко.

А когато всички в един глас произнесоха трапезната молитва, господин Купър побърза да вземе думата.

— Тази пуйка беше наистина една сполучлива изненада, Съли. Но и аз имам една изненада. Поне за децата — добави той.

Колийн и Брайън погледнаха баща си напрегнато, само Матю се бе взроял в настойничката си, сякаш вече предчувствуваше каква ще е тази изненада.

— Когато отпътувам отново за Сан Франциско, — започна Итън Купър тържествено — аз ще взема с мен и децата си.

Колийн и Брайън изпаднаха във въздорг и се хвърлиха на врата на баща си. Матю остана напълно безразличен на мястото си.

Микаела просто не можа да повярва на ушите си. И докато очите ѝ бавно се напълниха със сълзи, тя усети как погледът на Съли я докосва като нежна ласка за утеша.

— Тате, това истина ли е? — попита Колийн.

— Ама, разбира се, — отговори Итън — да не мислиш, че татко ти лъже?

— О, ние ще бъдем едно истинско семейство — радващо се Колийн. — Нали и ти ще дойдеш с нас, доктор Майк?

Всички погледи се насочиха сега към Микаела.

— В Сан Франциско сега има много малко лекари — наруши господин Купър мъчителното мълчание и я погледна очаквателно.

Микаела си пое дълбоко въздух.

— А в Колорадо Спрингс те са още по-малко — каза тя най-сетне.

На другия ден господин Купър отиде с децата в града и Микаела имаше възможност да си събере мислите. Тя знаеше, че не би могла да задържи децата против волята на техния баща. Ала тя не можеше да стигне дотам, че да замине заедно с тях. Колорадо Спрингс бе селището, където ѝ беше мястото. Освен това тя не беше сигурна, що за договореност би могла да сключи с Итън Купър, ако наистина тръгне заради децата.

Те бяха помолили баща си да не заминават преди празника по случай основаването на новото училище. И Итън Купър се беше съгласил. По такъв начин на Микаела ѝ остана още малко време да свикне с мисълта, че за въдеще тя ще трябва да живее отново без деца.

Тъкмо простираше прането, когато Съли се зададе по пътя към къщата. На едно въже той водеше коня, който бе купил от Купър.

— О, добър ден, Съли — поздрави го тя весело, доколкото това ѝ беше възможно при настъпилите обстоятелства. — Да не би да правите никаква трампа с коня? — опита се тя да се пошегува.

— Не, в момента привикваме един към друг. Танцуващия облак ми помага при това начинание.

Микаела го погледна изненадано.

— Танцуващия облак ли? А пък аз мислех, че той е захар, а не специалист по обядзването.

— Той е познавач на човешката душа и приятел на животните — отговори Съли спокойно. И се огледа изпитателно. — Доста тихо ще стане тук май без децата — каза той замислено.

Микаела въздъхна.

— А аз изобщо не знам какво ще правя тук без тях.

Съли погледна сега Микаела право в очите.

— Не допускайте да ги вземе със себе си.

— Но той им е баща — възрази Микаела.

— Може да е бил техен баща — продължи да упорства Съли. — И освен това съм сигурен, че той изобщо не се е върнал тук заради тях.

В този миг се чу шум от търкалящи се колела на каруца.

— Доктор Куин, доктор Куин — чуваше се вече гласът на Купър.

— Елате бързо. В клиниката постъпи една жена. Смятам, че е много зле.

Без да се поколебае нито за миг, лекарката скочи на капрата на колата и седна до Итън. Купър обърна превозното средство и подкара конете.

Зад гърба си Микаела усети погледа на Съли докато каруцата се отдалечаваше от къщата с най-голяма бързина.

Итън Купър изтръгваше от конете цялата им сила. И въпреки това Микаела пристигна твърде късно, за да може да помогне по някакъв начин на болната. Тя беше Хариет.

Когато излезе пред клиниката си, отпред я очакваше господин Купър. Беше се облегнал до вратата и наблюдаваше внимателно Микаела.

Тя сви рамене.

— Нищо не можех да направя. Имаше перфорация на сляпото черво. — Лекарката погледна в далечината, сякаш можеше да прочете там отговора на въпроса, който я вълнуваше в момента. — Трябаше да разбера навреме какво ѝ е.

— Какво? — попита я Итън Купър.

— Хариет имаше стомашни болки от няколко дни — заразазва Микаела. — Исках да я прегледам, но тя ми каза, че била изяла само няколко развалени праскови.

Нейният приджужител я погледна отново.

— На ваше място не бих се самообвинявал. След като всичко вече е свършено, човек изведенъж се оказва много наясно. Но как бихте могли да предвидите тази трагедия?

— Все пак съм лекарка — възрази Микаела. — И това, което ми е убегнало, се нарича професионална грешка. — Тя наведе глава. — Трябва да кажа това на семейството.

— Смятате ли, че по такъв начин Хариет ще се събуди отново за живот?

Микаела погледна мъжа. Изражението на Купър бе някаква смесица от насмешка и съмнение. Дали някога щеше да разбере какъв точно е характерът му.

Денят, в който се откриваше училището, настъпи. Веднага след богослужението пасторът застана пред бараката, където щеше да стане търгът. За нула време площада отпред се напълни с хората от Колорадо Спрингс. Те всички искаха да подкрепят строителството на училището.

Когато Микаела се приближи, наддаването беше в пълен ход. В момента пасторът се опитваше да повдигне още повече цената на покривката, подарена от кръжеца по шев и кройка. Мъжът на Хариет стана в края на краишата гордият й притежател. Това бе последното нещо, върху което бе работила неговата жена.

Микаела остана малко настрани от тълпата и наблюдаваше отдалече какво става.

— Мога да си представя до каква степен отпътуването на децата ви разваля радостта от празника. — Съли се приближи бавно до нея.

Навярно беше наблюдавал колко потисната бе на идване към мястото на празненството. Неговото куче вълчак подтичаше кротко до краката му.

— Не е само заради децата — призна си Микаела. — И за Хариет ми е мъчно. Можела съм да предотвратя смъртта ѝ.

Съли изглеждаше изненадан.

— Можело е да бъде спасена, така ли?

Лекарката наведе очи към земята.

— Може би. Тя... имаше възпаление на апандисита, което не открих. Още не съм казала на семейството ѝ.

— Защо? — попита Съли тихо.

— Помислих си, че в противен случай хората ще започнат да ми се доверяват още по-малко — отговори Микаела и прегълътна сълзите си.

— Няма. — Съли поклати глава. — Трябва да кажете истината на хората. Доверието пораства от проявите на честност. Но не е трявало да чакате толкова дълго.

Микаела не можа да отговори нищо. Препоръката на Съли бе доста по-трудна за изпълнение, отколкото разрешението на проблема,

което ѝ бе предложил Итън. А се беше изненадала, колко бързо се приспособи към философията, че истината може да бъде видяна от различни гледни точки.

Ето че прозвуча музиката от дансинга. Гражданите се стекоха нататък, Микаела и Съли също ги последваха бавно.

Итън Купър вече танцуваше с дъщеря си Колийн първия танц. В това време Матю стоеше неуверено открай редом с Ингрид и се мъчеше да запамети стъпките на мъжете.

Едва бе свършило първото парче и господин Купър застана пред лекарката.

— Бихте ли ми направили честта? — попита той и подаде галантно ръката си на Микаела.

Тя изпита в този миг чувството, че усеща как през тялото на Съли пробягва мълния. В това време кучето започна отново да ръмжи. Съли хвана животното за козината на челото и го дръпна на няколко крачки назад.

Микаела последва своя кавалер в танца на дансинга.

Господин Купър бе наистина отличен танцьор. Микаела никога не бе очаквала, че ще попадне на такъв майстор в Дивия Запад. Той превъзхождаше значително всички бостънски танцьори, с които се беше познавала.

Микаелините страни добиха розов оттенък и с всяка стъпка тя сякаш се носеше във въздуха. Нейната нова рокля-конфекция се различаваше от ръчно ушитите рокли на останалите жени. С цялото същество този ден тя излъчваше омайваща, непринудена елегантност. И ето че танцовата площадка се опразни и всички присъстващи се загледаха в единствената танцуваща двойка.

По време на танца Итън Купър не изпускаше от очи Микаела нито за миг. Той се усмихваше на дамата си, а сините му очи блестяха. Досега никой мъж не я беше гледал така.

Когато танцът свърши, Микаела не можа да открие Съли сред стоящите наоколо. Изглежда току-що той си беше отишъл от празненството.

Микаела и Итън Купър отидоха малко встрани.

— Децата много се радват, че отиват в Сан Франциско, господин Купър — започна Микаела.

Итън Купър се закова на мястото си и погледна настойчиво лекарката.

— Знаете ли какво, аз размислих. — Той се поколеба за миг, след което продължи. — Ние бихме могли все пак да останем тук.

Микаела се опита да съсредоточи погледа в нещо. Като не успя, тя отговори най-сетне на погледа на господин Купър.

— На какво се дължи тази промяна на намеренията ви?

Итън Купър вдигна бавно ръката си, докато не докосна с нея бузата на Микаела.

— Аз намерих основания да остана. — След като докосна нежно кожата ѝ, той задържа за миг дланта си на това място, преди да отпусне ръката си отново. — Смятам да се погрижа сега за построяването и на пожарната — каза той. — Ще ме извините ли?

Микаела кимна незабележимо.

— Не оставайте прекалено дълго.

На общинската ливада сега бе запалена скара, с помощта на която трябваше да бъде пригответа вечерята на целия град. След опитите си на танцовата площадка Матю покани Ингрид да вечерят и я беше завел на семейното място за пикник. Микаела седеше най-сетне след толкова дълъг период отново заедно с децата. От време на време тя учудено се опитваше да открие с поглед господин Купър. Но той не се мяркаше никакъв.

Обезпокоена, тя стана, за да го потърси. Докато обикаляше ливадата, тя откри за своя най-голяма радост Съли. Той все пак не беше напуснал още мястото на празненството. Вървеше право към черквата, отвори незаключената врата и изчезна във вътрешността на сградата.

Още преди Микаела да стигне дори на половината път до черквата, вратата се отвори отново, този път отвътре. За изненада на Микаела оттам изскочи Итън Купър. Той изsviri пронизително и веднага след това изпръхтя един кон. Жребецът на Съли, който преди това бе принадлежал на Купър, застана на задните си крака и препусна към предишния си притежател.

Ала преди Купър да успее да го яхне, Съли се появи отново и се опита да хване юздата на коня.

— Подайте ми я! — изкрешя Съли.

В този миг Купър извади един колт.

— Не мърдай — заповяда той и се прицели в Съли. — Спокойно!

След това пришпори коня си и изгалопира през празния Колорадо Спрингс.

Микаела извика на Съли:

— За къде бърза толкова господин Купър?

Съли погледна към облачето прах, което се беше вдигнало от копитата на коня.

— Той ми открадна коня. А също и парите за училището. Пасторът ги беше оставил без надзор в черквата.

Микаела не можеше да проумее все още какво става.

— Но това е някакво недоразумение — пророни тя.

Съли обаче не ѝ обърна внимание, изтича до най-близкия кон, отвърза го и последва в галоп Итън Купър, както го беше научил Танцуващия облак.

Микаела се огледа нерешително. След това и тя взе един от завързаните коне, яхна го и последва Съли.

Итън Купър явно не беше особено добър познавач на местността. От известно разстояние Микаела можа да види, как Съли му прерязва пътя, яздейки взетия кон. Навярно двамата мъже се бяха срещнали точно там, където се кръстосваха двета пътя.

В този миг Съли се хвърли с цялата си физическа сила върху съперника си и Купър падна на земята. Той успя дори да задържи там за известно време по-възрастния мъж. Ала след това Купър успя да се измъкне някакси и докато Съли се изправяше, се прицели с колта си в него.

Но Съли реагира бързо. Купър още не беше освободил предпазителя, когато един трептящ звук проряза въздуха. Томахавката на Съли улучи китката на Купър и изби колта от пръстите му. Сега Съли се хвърли върху съперника си с един скок.

Ала и Купър не бе непохватен и започна да се бори с противника си. В края на краищата той успя да коленичи върху гърдите му. Бе сключил пръсти около шията на Съли и стискаше здраво, докато той се опитваше да отблъсне с всички сили нападателя си.

В това време Микаела стигна до борещите си и спря коня си. От пръв поглед тя разбра, че беше въпрос на живот и смърт. В този миг

отражението на един слънчев лъч блесна в очите й. В пясъка недалеч от борещите се лежеше колтът на Итан Купър. След секунди Микаела го държеше вече в ръка. Тя освободи предпазителя и стреля във въздуха.

Очакваното въздействие не закъсня. Купър пусна противника си и скочи. Преди да проумее кой е дал изстрела, Микаела вече бе насочила дулото срещу него.

— Не мърдайте, господин Купър — предупреди го тя.

Съли, който бързо се съвзе, се приближи до Купър и бръкна във вътрешния джоб на дрехата му. От там той извади пачка банкноти и ги подаде безмълвно на Микаела.

— Аз... аз исках само да ги взема назаем — започна Купър, докато все още стоеше с вдигнати ръце. — Трябаше да задействам едно важно плащане. Иначе ще загубим нашия кораб.

На Микаелиното лице се изписа презрение.

— Излиза, че не сте чак толкова преуспял търговец, за какъвто се представяхте. Престорихте се на нещо пред децата си, за да събудите у тях надежди и мечти. Знаете ли какво означава за тях да бъдат излъгани надеждите им?

Купър сви рамене безпомощно.

— Зная, че не съм бащата, когото искат да имат моите деца. Но бих искал на драго сърце да бъда.

— Вие сте лъжец — отговори му Микаела, все още с насочен срещу него револвер.

Купър втренчи в Микаела присвитите си очи.

— Е, хайде. Сложете край на всичко това — каза той. — Стреляйте, де!

Микаела не откъсваше поглед от сините очи на мъжа, втренчени в нея. И отпусна револвера.

— Вървете си! — каза тя.

— Ама вие не можете да го оставите да избяга току-така — извика Съли. — Той е крадец.

— Нека. Ще го пусна да си върви! Заради децата — отговори му Микаела. — Никой не забеляза, че взе парите. Можем да ги върнем също тъй незабелязано. Защото не бих искала децата да станат свидетели как техният баща получава присъда като дolen престъпник.

Съли, който бе стоял досега до Микаела, отиде при Купър.

— Хайде, махайте се. И ще е по-добре да не ми казвате, колко пъти сте продавали досега този кон, за да си го приберете после отново.

Елегантният мъж с прошарените слепоочия се качи на коня. Докато го подкарваше, той погледна за последен път Микаела, с която само преди няколко часа бе танцуval. А сега тя бе насочила един револвер срещу него. Най-сетне той пришпори коня с тока на ботуша си в знак на това, че потеглят.

Микаела изгледа ездача, докато фигурата му не изчезна зад дърветата. Като гръм от ясно небе се беше стоварил той и също тъй внезапно бе изчезнал отново. Привидно без да остави никаква следа — привидно...

Колийн за малко щеше да се разплаче, когато Микаела съобщи на нея и на нейния брат за ненадейното отпътуване на баща им.

— Ама наистина ли не му остана време поне да си вземе довиждане с нас? — питаше тя отново и отново.

— Не, за жалост — й отговаряше Микаела. — В телеграмата пишеше, че поводът за отпътуването не търпи отлагане. Обаче той ви прати много поздрави.

— Той ви оставил и едно писмо. — Съли внезапно се появи до пейката, на която Микаела беше седнала с децата. Той държеше в ръцете си лист хартия, който подаде на Микаела. — Бихте ли го прочели?

Микаела погледна изненадано дългокосия мъж. След това взе листа от ръката му и започна да чете:

„Мили деца, за съжаление трябва да отпътувам внезапно. Нашият кораб е потънал при буря и аз претърпях големи загуби. Поради това сега ще се опитам да спася в Сан Франциско това, което може да бъде спасено. Надявам се, че ще ме разберете, защо не можах да ви взема с мен при това положение. Оставям ви и занапред под закрилата на доктор Майк Куин. Обичам ви всичките и винаги ще ви обичам. Вашият татко.“

Колийн се разхълца.

— А аз толкова се радвах вече за Сан Франциско. Дано татко да се върне скоро и да ни вземе всичките.

Матю погали сестра си по главата.

— Няма да се наложи да чакаш дълго, Колийн — после се обърна към Микаела. — Мога ли да видя писмото, моля?

Микаела нерешително подаде хартията на Матю.

— Тръгваме си към къщи. Искате ли да изтичате до каруцата? — попита тя Колийн и Брайън и дръпна децата нежно от местата им.

Веднага щом двамата се озоваха достатъчно надалеч, за да не чуват нищо, Матю се обърна към Съли.

— Вие имате много хубав почерк — каза той и около устните му заигра усмивка на благодарност.

— От къде ти хрумна това — попита го Съли.

Матю погледна листа хартия в ръцете си. Той го разгърна. Почеркът беше ясен и четлив.

— Моят баща не може нито да чете, нито да пише — каза той и си прехапа устните. — А аз мисля, че и моите брат и сестра също би трябвало да узнаят цялата истина.

— Те сигурно ще я научат някой ден, — отговори Съли успокоително и хвърли на Микаела красноречив поглед — но моментът за това тепърва ще дойде.

След няколко вечери Микаела потропа на вратата в ранчото на госпожа Олив, където се събираще кръжецът по шев и кройка. Една от дамите отвори вратата и пусна изненадващата гостенка да влезе. Госпожа Олив се взря в лекарката смяяно. А Микаела въртеше нервно крайчеца на шала върху раменете си.

— Бих искала да ви разкажа за заболяването на Хариет — заяви тя най-сетне и се опита да придае твърдост на гласа си. — Вие всички мислите, че тя е починала от развалени праскови.

Госпожа Олив вдигна вежди от изненада.

— Ама не е ли така?

— Не — отговори Микаела решително. — Не беше от прасковите. Изглежда е имала вече няколко дни болки, но не искаше да се прегледа. За съжаление аз също не бях достатъчно настойчива, въпреки че тя доведе децата си в клиниката да ги имунизират.

Дамите от кръжеца по шев и кройка се спогледаха объркани.

— Предполагам, че Хариет е починала от спукване на сляпото черво — продължи Микаела.

— Означава ли това, че е можело да бъде спасена? — Гласът на госпожа Олив стана направо режещ.

— Да, — натърти Микаела — но ако беше открито навреме. Аз знам, че понякога създавам впечатлението, че съм всезнайко...

В този миг госпожа Олив я прекъсна.

— Доктор Куин, можете ли да кажете със сигурност, че това заболяване е причината за смъртта на Хариет?

Микаела поклати леко глава.

— За тази цел трябваше да й направя аутопсия.

— Значи е възможно да е било и нещо друго?

— Вероятността е твърде малка — отговори Микаела. — Ще живея с този факт и ще се поучава от него.

Пълно мълчание се възцари в кръжеца за шев и кройка.

И тогава госпожа Олив взе отново думата.

— Ние никога няма да узнаем от какво точно е умряла тя. И това навсярно би могло да ни бъде утеша. Много ни е мъчно за Хариет. — Тук тя замълча. — Но аз мисля, че тя би одобрила, ако вие заемете мястото й в нашия кръжец — каза Олив и посочи любезно свободното място до своя стол.

И докато чакаше да й дадат работата, която Хариет бе изпълнявала досега, изведнъж си представи, че би могла да навакса по такъв начин поне малко от онова, което смяташе, че е пропусната с Хариет.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА КАНДИДАТИ ЗА ЖЕНИТБА

Седмиците на ранната пролет отлетяха незабелязано. Постепенно се утложиха вълните, които се разбушуваха от появата на Итън Купър в сърцата на трите деца, а и на Микаела. На нея животът в Колорадо Спрингс започна отново да ѝ се струва като тихо езеро, което се плиска мирно и спокойно.

Ето че бе изминалата вече цяла година, откакто отпътува от Бостън. Не винаги ѝ беше лесно, обаче, когато поглеждаше назад, Микаела не съжаляваше нито за миг.

Бе седнала край масата в кухнята си и разлистваше каталога на една бостънска къща за търговия по пощата. Брайън гледаше картинките със същия интерес. Той откриваше на всяка страница нещо, което му се искаше да има, дори и в раздела за дамско бельо.

В този миг вратата се отвори със замах. Влезе Матю, който току-що се беше върнал от града. В ръцете си държеше дървено сандъче.

— Това пристигна днес за тебе по пощата — обясни той.

— Хорас ми го даде веднага.

Микаела подскочи от изненада.

— За мен ли? — попита тя. — Но аз нищо не съм поръчвала.

— Имаше и писмо заедно с колета — добави Матю чак сега и подаде на Микаела плик от луксозна хартия.

Тя го отвори веднага. Като видя в какво напрегнато очакване я гледаха децата, започна веднага да чете на глас:

„Мила моя дъще,...“

— От твоята майка е — извика Колийн. — И какво ти пише?

Микаела се усмихна на децата и започна отново:

„Мила моя дъще, надявам се, че ти и децата сте добре. Предполагам, че се радвате на отлично здраве. Докато бях там, ми се стори, че ти си доволна от

положението си на неомъжена жена и засега не смяташ да го променяш. Аз обаче реших да ти пратя този сервиз, който ти е от чеиза. Вместо да чакам да настъпи същинският повод, предварително ти го поднасям като подарък по случай навършването на...“

Микаела мъкна рязко и сгъна писмото.

— Сега обаче аз трябва да видя какво има тук — каза тя бързо.

— Какво ли значи тази дума чеиз? — попита Брайън.

Колийн го сръчка в ребрата.

— Всяка жена го получава, когато си намери мъж — пошепна тя.

В това време Матю беше успял да изтръгне пироните от капака на сандъчето. Микаела извади първия пласт талаш, ала под него се чу подозрителното потракване, което известяваше, че сервизът е бил сполетян от беда. В сандъчето се валяха безброй парчета от скъпия сервиз. Само една-единствена чаша беше останала здрава. Микаела я извади безмълвно и я погледна срещу светлината. През финия порцелан се прокрадваха слънчевите лъчи.

— Ама че провал — съжали Колийн и погали с крайчеца на пръстите си едно парче от чиния.

Микаела остави рязко чашата. Очите ѝ изведнъж се напълниха със сълзи.

— Извинете ме — промълви тя и изтича навън.

Колийн и Матю останаха смяяни край сандъчето, загледани в оставеното до него писмо. В това време Брайън изтича след нея.

— Мамо, — извика той — не си отивай!

Микаела се отпусна върху стъпалата на верандата. Известно време поседя така, като се беше хванала за тавата.

— Защо плачеш? — попита я той и се намести в ската ѝ.

— Да не би да ти е мъчно, че съдовете са се изпочупили?

Микаела си пое дълбоко въздух.

— Не, — каза тя — няма такова нещо. Разплаках се, защото... — тя се поколеба — защото понякога се чувствам самотна.

— Ама ти не си сама — възрази Брайън. — Нали ни имаш нас.

Микаела се разсмя. Сетне притисна здраво в прегръдките си своя храненик.

— Ти си съвсем прав, Брайън — пошепна тя, докато по бузата ѝ се изтърколи една последна сълза. — И съм много радостна, че е така.

На другата сутрин Микаела взе децата със себе си в Колорадо Спрингс. Докато приемаше пациенти в клиниката, децата се размотаваха из града.

— Откъде разбрахте, че мама има рожден ден? — осведоми се Брайън.

— Пишеше в писмото. Ние надникнахме в него, за да разберем, защо нейната майка ѝ подарява толкова много съдове — призна си Колийн.

— Ама не бива да ни издаваш — предупреди Матю братчето си.
— Не бива също така да казваш на никого, че доктор Майк има рожден ден и че подготвяме празненство.

— Няма, в никой случай — зарече се Брайън леко разстроен.
След което забеляза Съли, който тъкмо си точеше ножа при Робърт И.
— Здравей, Съли знаеш ли какво? Наближава рожденият ден на мама.

Колийн сръга брат си в гърба.

— Ей, нали не трябваше да издаваш тази тайна — изсъска тя.

Съли и Робърт И. погледнаха децата леко смяяни.

— Положението е следното — започна Матю да им обяснява. — Ние уж не знаем за това, обаче сме решили да я изненадаме. Бихме искали да направим празненство.

— И тогава ще можеш да танцуваш с мама — изигра отново един от козовете си Брайън. — А после ще можеш и да се ожениш за нея и да ни станеш татко. Защото тя се чувства много самотна. А сега си получи и чеиза от своята майка.

— Затваряй си устата! — Колийн побърза да сложи длан върху устата на брат си, но беше вече твърде късно.

Съли доста се стъписа, а Робърт И., който съвсем наскоро се беше оженил за очарователната Грейс, извърна лице, за да прикрие усмивката си.

— Виж какво, Брайън, — започна Съли и клекна, за да гледа малкия в очите — човек не може да се ожени току-така за някого. Той трябва добре да си помисли преди това. А и вие си имате татко, нали?

Аз обаче мога да бъда ваш приятел, какво ще кажеш? — Той се изправи и след това си тръгна.

— На ти сега — въздъхна Колийн. — Уплаши се.

Междувременно Микаела току-що бе приела в кабинета си един пациент на име господин Бартън. Каза й, че има температура и сърцебиене от няколко дни. Микаела премери доста високия му пулс. Освен това забеляза, че шията му е наранена с нещо остро.

— От какво ви е тази рана, господин Бартън? — попита тя докато дезинфекцираше краищата на раната.

— Джейк Сликър ме поряза докато ме бръснеше — каза мъжът. И отново го втресе от високата температура.

— Според мен бръсначът не е бил чист — въздъхна лекарката разтревожено. — Колко пъти съм предупреждавала Джейк. Вие имате тежко отравяне на кръвта.

Човекът се опита да стане. Но Микаела го бутна отново на възглавниците.

— Лежете си, ще отида при него веднага щом свърша с вас.

Обаче за това изобщо не й остана време. Състоянието на господин Бартън се влоши рязко. Само един час, след като бе дошъл при лекарката, той изпадна в делириум и все повече губеше съзнание. Така че на Микаела й се наложи да повика спешно пастора.

Ала когато негово преподобие Джонсън пристигна, бе вече твърде късно. Господин Бартън се беше преселил в един по-добър свят.

Лекарката и духовникът уредиха всички формалности и осведомиха близките на починалия. Веднага след това Микаела отиде при Джейк Сликър.

Бръснарят тъкмо бръснеше един клиент в момента, а по пейките седяха мъже, които чакаха реда си да бъдат също обръснати.

Микаела се запъти право към Джейк Сликър и дръпна грубо настрани ръката му, с която държеше бръснача.

— Какво правите тук? — сопна й се Сликър.

— Спасявам живота на клиентите ви — отговори му вбесено Микаела. — Дезинфекцирахте ли този бръснач?

— Правя това всяка сутрин — отговори й бръснарят подигравателно. — Ето пак, не виждате ли? — След което духна

острието и го обърса в жилетката си.

Микаела сложи ръце на кръста си.

— Дължна съм да ви съобщя, че този начин за поддържане на хигиената е неподходящ. — Тя забеляза, че клиентите сеслушват. — Господин Бартън, когото сте обръснали с този бръснач миналата седмица, умря тази сутрин от отравяне на кръвта!

Лорън Брей, който досега бе седял спокойно заедно с другите клиенти на пейката, стана прав и се приближи.

— Какво, починал е добрият стар Хари? — Той огледа подозрително бръснача, докато бръснарят продължаваше да го държи вдигнат нависоко.

— Да — потвърди Микаела. — И то от вашата ръка, господин Сликър!

Привечер Микаела подкара каруцата си към къщи. Бързата смърт на господин Бартън все още не ѝ излизаше от ума и затова съвсем се беше умълчала.

— Ти си уморена, мамо. Много работиш — отбеляза Брайън с лек упрек.

— И непрекъснато си заобиколена от болни хора. Би трябвало да се забавляваш малко повече — присъедини се към брат си Матю.

— Защо никога не излизаш вечер? — попита на свой ред Колийн.

— Да излизам ли? — разсмя се Микаела. — И къде да ходя? При вас ми е много добре.

— Ами например в кафенето на Грейс — предложи Брайън.

Микаела му се усмихна. Наистина кафенето, което Грейс откри само няколко дни след женитбата си с Робърт И., беше съвсем почтено заведение. Но въпреки това не ѝ се виждаше особено примамливо да прекара там сама цяла вечер.

— Ти би могла да излизаш с мъже — предположи Колийн. — Така ще им дадеш възможността да те ухажват. Ние можем да ти намерим някого.

— И тогава пак ще станем истинско семейство с мама и татко — добави Брайън.

Усмивката на Микаела замръзна.

— Брайън, аз ви обичам като майка и баща едновременно.

— Ама не искаш ли да излизаш изобщо? — продължи да я пита Брайън.

— Напоследък не съм имала особено големи възможности за това — избегна отново да отговори направо Микаела.

— Обаче ако някой те покани и той се окаже... ами... — Матю се закашля притеснено — подходящият, би ли излязла с него тогава?

— Моля ти се, мамо, кажи да — примоли ѝ се Брайън.

— Ти просто си длъжна да кажеш да, доктор Майк — присъедини се към него Колийн.

Микаела сви рамене. След което въздъхна и се усмихна.

— Навярно бих го направила...

На другия ден Микаела имаше приемен час в кабинета си, а в това време Колийн пребъркваше полицата с книги в магазина на господин Брей. Изваждаше книгите една след друга и проучваше заглавията им, ала явно не можеше да намери това, което търсеше.

— Какво ти трябва всъщност? — Грейс се приближи към нея и си предложи услугите. После хвърли поглед върху книгата, която Колийн току-що беше взела в ръце. — „Как да си намерим съпруг“ — прочете тя. После погледна Колийн с обич. — Не ти ли е малко рано за това четиво?

Колийн се засмя.

— Книгата не е за мен. Тя е... тя е за една приятелка. Наближава рожденият ѝ ден — добави шепнешком момиченцето.

Грейс се усмихна.

— Да не би приятелката ти да се казва случайно доктор Майк? — попита тя.

Колийн кимна засрамено.

— Аз не трябваше да издавам тайната, всъщност. Обаче искахме да й устроим изненадващо празненство, а тогава и без това всичко ще излезе наяве — заоправдава се тя.

— Празненство за доктор Майк ли? — Грейс беше възхитена. — Аз ще предоставя за случая моето кафене, за да можете да поканите повече гости. А това тук — тя издърпа една книга от рафта — това е нещо, която бих ти препоръчала на драго сърце.

Колийн взе книгата.

— „Как да постигнем хармония в семейството“ — прочете тя заглавието на глас.

— А, ето я и Емили — извика Грейс изведнъж. — Емили, разбрали вече? Доктор Майк има скоро рожден ден!

Колийн завъртя очи уплашено. Явно сега целият град щеше да научи за предстоящото празненство. Но пък това можеше да се окаже не чак толкова лошо...

В неделя сутринта Микаела отиде на черква с децата както обикновено. Пасторът застана най-накрая пред вратата, за да се сбогува с енориашите си. Матю се спря за малко и помоли духовника да си поприказват. Микаела се запита, кое ли е това толкова важно нещо, което Матю не бе намерил за нужно да обсъди с нея. Хрумна й само едно обяснение: навярно ставаше дума за конфликт между съзряващата мъжественост и църковния морал.

Матю скоро се върна пак при нея, само Колийн се бавеше още. Разговаряше с няколко млади жени от града и Микаела забеляза, че кръгът на щастливо омъжените дами постоянно поглежда към нея. Явно разговорът им се въртеше около лекарката.

Когато Колийн най-сетне се появи, Микаела веднага я придърпа към себе си.

— Колийн — каза тя строго — мога да си представя, за какво си говорехте. И никак не ми се иска точно ти да участваш в сплетните за мен. Особено за обстоятелството, че в очите на близните си аз съм нещо като стара мома.

— Но аз никога не бих постъпила така — защити се Колийн. — А и никой не говори подобни неща за теб.

Ала преди Микаела да успее да каже каквото и да било, негово преподобие се приближи до малкото семейство.

— Извинявайте, доктор Майк, исках да ви направя едно предложение. — Той се спогледа заговорнически с Матю скришом от Микаела. — Помислих си, че в такова хубаво време една разходка с кола никак няма да е лоша. И се запитах, дали вие няма да дойдете с мен.

Микаела погледна изненадано духовника.

— Ама... И аз не знам. Всъщност бях обещала на децата да си направим закуска сред природата — заодумва се тя.

— Аз ще отида с тях. — Съли застана изведнъж до Микаела и посегна към кошницата, която тя държеше в ръка.

Микаела си приглади роклята притеснено и погледна неуверено към всеки от тях.

— Е, тогава да вървим, ваше преподобие.

На другия ден Съли се появи пред бакалницата на Лорън Брей. Той се загледа внимателно в роклята, която собственикът на магазина поставяше на витрината. Това бе една много красива и елегантно ушита сватбена рокля.

— Здравейте, Съли. — Микаела се качваше по стъпалата към верандата, а събеседникът ѝ побърза да се дръпне на една крачка от витрината. — Искам да ви поблагодаря, че вчера се погрижихте за децата.

— Беше ми приятно да го направя — отговори дългокосият мъж.
— Доставя ми удоволствие да бъда заедно с тях.

— Доктор Майк, доктор Майк! — Виковете стреснаха Микаела.
— Майра тичаше като луда към лекарката. — Джейк... Джейк Сликър...

— Какво е станало с Джейк Сликър?

— Лежи в бърснарицата си и не се помръдва. — Гласът на момичето секна. — Трябва да дойдете с мен.

Микаела се втурна веднага. В подобни случаи тя изобщо не се замисляше. Например, че Сликър е най-заклетият ѝ съперник. За нея сега главното бе да помогне на един човек.

Вратата зееше отворена. Още от прага лекарката можа да види, че бърснарят се е проснал на пода. Микаела коленичи до него и го хвани с едната ръка за китката да провери пулса му, а с другата дръпна нагоре клепача на едното му око.

— Жив е още — установи тя с облекчение.

Лорън Брей бе чул виковете на Майра и дотича веднага след Микаела и Съли. А сега стоеше задъхан до тях.

— Вчера забелязах, че Джейк обрна доста чашки в кръчмата — затюшка се той и посочи бутилката уиски, която Джейк стискаше с

безчувствените си ръце. — Не можа да се примери със злощастното отравяне и смъртта на Хари Бартън.

— Опасявам се, че тук всичко не е чак толкова просто — възрази Микаела. — Джейк страда от алкохолно отравяне. Ние трябва да го занесем веднага в клиниката. А в това време махнете всяка капка алкохол, която откриете тук, господин Брей. В случай, че оцелее...

В клиниката Микаела веднага се зае да промива стомаха на бръснаря. Само по такъв начин можеше да се попречи на алкохола да продължи да прониква в кръвообращението му. Съли, Майра и Лорън Брей ѝ помагаха в тази неапетитна работа. Освен две сръчни ръце се искаше и голяма доза любов към близния.

— Ако преживее този ден, ще има доста да се мъчи от алкохолен глад — предупреди Микаела. — Възможно е да изпадне и в делириум tremens.

Джейк Сликър прекара наистина няколко дни в пълна апатия. Не закъсняха ни най-малко и предвидените от Микаела реакции, свързани с лишаването от алкохола. Само благодарение на силните успокоителни средства и помощта на Съли и Лорън Брей пациентът можеше да бъде удържан в постелята.

Ала когато Микаела влезе в стаята му подир няколко дни, пациентът стоеше облечен до прозореца.

— Добро утро, Джейк, как се чувствате? — попита го тя.

— Фантастично! — каза бръснарят и се опита да прикрие зад гърба си своите треперещи ръце. — Толкова съм добре, че си помислих, дали не е време да се прибера вкъщи. Вие сте права впрочем — продължи той притеснено. — Това, което ми се случи с Хари, не бива да се повтаря. Отсега нататък ще внимавам повече — както за чистотата на бръсначите, така и с утолняването на моята жажда. — Той се усмихна малко измъчено на лекарката.

Микаела му отвърна с насърчителна усмивка.

— Радвам се, че се чувствате по-добре — каза тя. — Но аз не мога да ви изпиша все още.

Джейк потръпна леко.

— Не можете ли...? Ами моята бръснарница?

— Ще ви се наложи още малко да отсъствате от нея — заяви съчувственно Микаела. — Налага се да останете още няколко дни в клиниката.

Джейк направи няколко крачки напред-назад до прозореца и обратно.

— Брей. — възклика той. — Тази новина ще трябва тепърва да я прегълтна. И май ще е най-добре с помощта на едно малко... уиски. — Той се закиска на пресекулки.

— Нямам уиски — разочарова го Микаела. — А и да имах, пак нямаше да ви дам. Вие сте болен, Джейк. Страдате от алкохолизъм. Всяка капка спирт ви доближава до смъртта. И ще мине още доста време, докато се излекувате. — След тези думи тя се обърна и излезе от стаята.

Само след секунда Сликър чу как ключът се превърта от външната страна на вратата. Той се хвърли от вътрешната ѝ страна и заудря дървото с пестници.

— Отворете! Пуснете ме веднага да изляза!

Микаела си пое дълбоко въздух. След това се обърна, за да излезе от коридора и да не чува повече как лудее Джейк. Изведнъж Съли застана пред нея.

— Според вас правилно ли е да държите затворен някой човек? — запита я той с изпитателен поглед.

Но Микаела не промени изобщо изражението си.

— Щом е мой лекарски дълг, да. Нямам намерение да стана свидетелка как той се самоубива.

Съли я погледна недоверчиво.

— Ами ако се окаже, че той има желание да умре. Вие нямате право да го лишавате от неговата свободна воля. Всеки човек има право да разполага със собствения си живот.

Микаела се поколеба. За пръв път ѝ се случваше да балансира по тънкото острие между собствения си дълг като лекарка и задължението да се съобразява с волята на своя пациент.

В края на краишата тя отключи вратата към стаята на Джейк.

— Вървете — каза тя на бърснаря. — Това е вашият живот. Правете с него каквото си искате.

Нешо привлече Микаела по необясним начин към кръчмата, когато привечер мина покрай нея. Тя се спря, но после си наложи да продължи да върви. Ала само след няколко крачки се обърна назад и влезе решително в заведението.

Не се беше излъгала — на бара стоеше Джейк Сликър. Той успяваше да се задържа на краката си с цената на доста голямо усилие. Но въпреки това накара Ханк да му напълни отново чашата доторе и веднага си сръбна от нея.

Микаела се приближи до пияницата, дръпна му чашата от ръката и енергично я остави настрани.

Сликър се олюя леко и я погледна изненадано.

— Ей, нали казахте, че животът ми си е мой!

— Обаче и аз имам собствен дял от него, защото го спасих вече веднъж. И не мога да гледам със скръстени ръце, как го хвърляте на боклука. — Гласът на Микаела трепереше от гняв. — За вас съществува само една възможност.

— Благодаря ви, госпожо, — отговори й Сликър с усилие — обаче аз най-добре си знам на какво съм способен.

При тези думи той бутна лекарката настрани и си проправи пътя навън. Когато забеляза, че Микаела го следва, той се затича.

— Спрете се — извика Микаела. — Проявете малко разум!

— Ох, Боже мой! — Преподобният Джонсън наблюдаваше тази сцена и също хукна да бяга. Обаче още преди той и Микаела да са стигнали до стъклената врата на бърснарницата, Сликър им я затръшна под носа.

— Господ ще ви се притече на помощ — заубеждава го на свой ред пасторът.

Междувременно Микаела видя през прозореца как Сликър започна да отваря с бясна бързина всички шкафове. Обаче лекарката знаеше, че той няма да намери нищо. Лорън Брей беше направил единствената и незаменима приятелска услуга, като изля до капка всички бутилки. Ала изведнъж Джейк Сликър впери поглед в едно шише с одеколон. Той грабна съдържащата спирт течност и опря гърлото му до устата си.

— Ние ще ви помогнем, Джейк — извика Микаела отново и разтърси силно вратата на бърснарницата.

Но Сликър преобърна гневно една масичка.

— Никой не може да ми помогне — изкрещя той в отговор.
Микаела дръпна обезсилена ръката си от дръжката на вратата.
— Прав сте, Джейк, — отговори му тя отчаяно — аз наистина не
мога.

Въпреки неприятностите с алкохолизма на Сликър, животът в Колорадо Спрингс продължи да тече по обичайния си начин. Единственото, което притесняваше Микаела, бе, че тя самата се превръщаше все повече и повече тема за разговор в града. Какво ли ги беше прихванало хората, за да започнат да се занимават толкова много със семейното положение на лекарката? Нали напоследък Микаела се беше почувствала все пак като добре приемана от обществото неомъжена жена с трима храненици.

Но веднъж стана така, че тя дочу как бакалинът Брей казва нещо за нея, при което прозвучаха думите „да ѝ искат ръката“. Сетне се изсмя неудържимо. И тогава тя просто не можа да издържи.

— Господин Брей, — започна Микаела нервирано и моментално всички присъстващи обърнаха глави към нея — моето семейно положение изобщо не ви засяга. Аз също не ви питам за частните ви работи. Прочие моят личен живот е...

В този миг тя видя, че Джейк Сликър е излязъл на верандата пред бърснарницата си. Подпрян на своята метла, той не откъсваше поглед от лекарката. Микаела замъркна. Тя забеляза, че си служи със съвсем същите доводи, които болният от алкохолизъм мъж бе използвал пред нея. Но в неговия случай тя не беше ги уважила. А имаше ли наистина някаква разлика, кой от тях двамата привежда тези доводи?

— Моят живот си е мой — повтори тя най-накрая решително — и ще ви бъда благодарна ако не си направяте ума толкова много заради него.

След тези думи Микаела се отдалечи решително.

Само след няколко секунди тя влезе в бърснарницата на Джейк Сликър. Като я видя, бърснарят започна да замита нещо в ъгъла с метлата си. Така не му се налагаше да я гледа в очите. Микаела си пое дълбоко въздух.

— Исках да ви кажа, че бяхте прав — започна тя. — Никой не бива да се бърка в живота на другия.

За нейна изненада в този миг Сликър се обърна и поклати отрицателно глава.

— Вие сте лекарка, вашата професия е да се грижите за живота на другите. Но аз имах чувството, че съм заслужил да умра. По такъв начин щях да се реабилитирам може би донякъде заради това, което сторих на Хари.

Микаела направи крачка към него. После го хвана за раменете.

— Всички ние правим грешки, Джейк. Но трябва да се поучаваме от тях и да се опитваме да не ги повтаряме. А това ще ни бъде по силите, само ако нашите близни са рамо до рамо с нас.

Джейк Сликър гледаше все още в земята.

— Бих искала да ви предложа нещо, Джейк — започна Микаела отново.

Бръснарят вдигна бавно глава и погледна към лекарката.

— Хайде да станем приятели — каза тя тихо.

Отдавна се беше свечерило и мракът обгради като черна завивка малката къщица. Микаела затвори вратата и влезе в осветената стая.

— Не ми е ясно какво си чул там, Матю, обаче в плевнята всичко си е както винаги — каза тя, ала тутакси подскочи. — Ей, какво беше това?

Докато Микаела се опитваше да разбере какво става вън, децата побързаха да се преоблечат светковично като се накиприха с неделните си дрешки. На масата се появи торта, върху която горяха свещи. До нея имаше покривка за маса, която бе завързана на възел от четирите края и бе разкрасена като подарък с една панделка.

— Сърдечни благопожелания по случай рождения ти ден! — извикаха Матю, Колийн и Брайън в един глас.

Микаела направо загуби дар слово.

— О, деца, откъде разбрахте, че имам рожден ден?

— Имаме си начини да научаваме някои неща — отговори Матю тайнствено.

— Трябва да духнеш свещите и да си пожелаеш нещо — извика Колийн в това време.

Микаела затвори за миг очи. След това си пое дъх и духна свещите наведнъж.

— Знам какво си си пожелала — тържествуваше Брайън. — Съли да се ожени за теб и да ни стане татко.

— На лошо е, ако някой издаде какво е било желанието на рождения — пророкува Колийн бързо.

— По-добре е да отвориш подаръка си — направи опит да им отвлече вниманието Матю.

— Да, аз също нямам търпение. — Микаела вече развързваше червената панделка, след което внимателно издърпа една порцеланова чиния и я обръна на всички страни. — О, деца, как успяхте? — промълви тя смяяно.

Пред нея чудесно реставриран се мъдреше сервизът от майка й, който се беше пръснал на хиляди късчета по пътя към Колорадо Спрингс.

— Сега пък защо плачеш отново? — попита я Брайън разтревожено, след като се вгледа по-внимателно в настойничката си.
— Вече няма нищо счупено.

Микаела поклати глава.

— Тогава плаках, защото се чувствах самотна — обясни тя. — Но сега зная, че не съм и никога няма да бъде самотна, докато ви имам вас.

Тя привлече Брайън и Колийн в прегръдките си и се усмихна мило на Матю.

В този миг се почука на вратата.

— Доктор Майк, елате бързо, моля. В града има спешен случай.

Микаела подскочи разтревожено и отвори вратата. Вън стоеше Хорас, пощаджията. Беше с най-хубавата си шапка, обаче лекарката изобщо не забеляза това.

— Матю, — обръна се Микаела към най-големия си храненик — докарай ми коня, моля ти се.

— Недей, Матю, впрегни го в колата, ние също искаме да дойдем — каза Колийн бързо.

Микаела изобщо не чу думите на Колийн, защото припряно преглеждаше съдържанието на чантата си. И когато децата се озоваха за нейна изненада всичките върху каруцата, тя не желаеше да губи повече време в излишни разправии. Тъй че ги остави да дойдат с нея.

Матю подкара каруцата колкото се може по-бързо. Микаела трескаво гадаеше, какво ли се е случило. Хорас беше отпътувал веднага с най-голяма бързина и бе забравил да й каже, за кого става дума.

Когато стигнаха до града, Микаела забеляза, че половината Колорадо Спрингс е на крак. Хората сякаш се бяха запътили към мястото на злополуката. Пред клиниката Матю спря рязко каруцата. Чак сега Микаела осъзна, че хората имаха недвусмислено весели физиономии и направо тичаха към нея.

— Сърдечни благопожелания, доктор Майк — каза Матю още веднъж. — Ние решихме, че тази вечер трябва да се поразходим малко.

— Всичко хубаво, доктор Майк! — Лорън Брей беше първият, който подаде ръка на Микаела и подтичаше подир каруцата.

Ала благопожеланията само минаваха покрай ушите на Микаела. Пасторът, госпожа Олив, всички искаха да стиснат ръката на лекарката и се бълскаха, за да стигнат до нея.

— Значи за това сте си шушукали през цялото време. А аз се чувствах вече като пълна глупачка — разсмя се Микаела.

— Да, точно така е — отговори Грейс и прегърна Микаела. — Това придаде и необходимото очарование на събитието.

— Хайде, елате насам — извика пасторът в този миг.

Той беше застанал пред входа на Микаелината клиника и махаше на енориашите си да се приближат. Табелката над вратата, върху която все още се четеше името на Шарлотиния пансион, беше покрита с една кърпа.

Сега всички присъстващи се запътиха към преподобния Джонсън. А когато и Микаела се озова при него, той отново надигна глас.

— Доктор Майк, днес ние искаме да ви поблагодарим за всичко, което сте направили досега за Колорадо Спрингс. И след една цяла година ние възнамеряваме най-сетне да ви поздравим истински с добре дошла.

Той даде знак на Робърт И. Когато ковачът дръпна с един шнур кърпата върху табелката, пред очите на всички грейна новият надпис: „Медицинска клиника — д-р М. Куин“, изписан с големи букви.

Микаела не можеше да повярва на очите си. Подобна изненада тя не беше очаквала никога.

— Искаме реч, искаме реч! — прозвучаха гласове от тълпата.

Микаела нямаше никаква представа какво да каже и поради това просто започна да говори.

— Аз... Мене не ме бива в приветствията. Обаче бих искала да поблагодаря на всички от сърце и да ви кажа, че съм много радостна. Надявам се, че в тази клиника ще мога да направя нещо за града. Много съм щастлива също да бъда гражданка на Колорадо Спрингс — заключи тя.

Аплодисментите бяха оглушителни, след което към лекарката отново заваляха пожелания за щастие.

— Много благодаря на всички — извика Микаела още веднъж и разпери ръце, сякаш искаше да ги прегърне.

— Чуйте ме сега, — взе думата Грейс на свой ред — яденето ще изстине и аз мисля, че ще трябва да направим нещо в тази насока.

Нейното предложение бе посрещнато с ръкопляскания. Никой не се остави да бъде канен повторно да си похапне в кафенето на Грейс. Микаела пусна останалите, които искаха да я вземат със себе си, да вървят, като обеща да дойде веднага.

Когато тълпата се източи най-сетне, Микаела разгледа отново на спокойствие табелата на вратата. Ето че тази къща бе вече наистина нейната клиника.

— Всяка лекарка има нужда от клиника — беше извикала на сбогуване Микаелината майка. Но Микаела никога не беше допускала, че е възможно да се събудне наистина това пожелание. И то в едно градче, които за мнозина може и да беше нецивилизовано и диво. Ала за Микаела това бе нейният собствен свят.

— Ама че красива табелка — прозвуча един глас зад гърба на лекарката.

— Да, така е — съгласи се Микаела.

След това се обръна. Зад нея стоеше един елегантно облечен мъж, гладко обръснат и с дълги коси. Така и не можа да го познае от пръв поглед. Сега той стоеше до нея и тя чувствува сдържаната сила и мъжката подкрепа, които се изльчваха от цялото му същество.

— Съли? — попита Микаела неуверено.

— Помислих си, че при подобен повод не се ходи на гости с работно облекло — каза Съли вместо извинение. Сетне подаде на Микаела чифт чанти за окачване на конското седло. — Направих ги за

vas. Надявам се, че в тях ще има достатъчно място за вашите инструменти и за всичко, от което се нуждаете.

Микаела взе чантите. Бяха много по-красиви от изложените за продан в бакалницата на Лорън Брей. И бяха минали през ръцете на Съли.

— Чудесни са. Благодаря, Съли. — Микаела го погледна право в очите.

Още веднага след пристигането й в града тези очи я бяха запленили. В тях виждаше това, което винаги бе търсила: топлота и свобода, досущ като простора всред природата около Колорадо Спрингс.

Тя се приближи до него и след дълъг копнеж устните им се докоснаха. Само за един кратък миг, наистина.

И тогава Съли ѝ предложи ръката си.

— Искате ли да тръгваме? Там ви очакват вече.

Микаела му се усмихна. След това постави длан в дланта на Съли и двамата влязоха в празнично осветената къща.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.